PAUL DOIRON

FIUL BRAÇONIERULUI

READER'S DIGEST
COLECȚIA DE ROMANE

PAUL DOIRON
FIUL BRACONIERULUI

PETER PEZZELLI
LECȚII DE ITALIANĂ

DICK FRANCIS
și FELIX FRANCIS
ROBA DE MĂTASE

KAREN HARTER
LACRIMI DE TOAMNĂ

Reader's Digest

COLECȚIA DE ROMANE

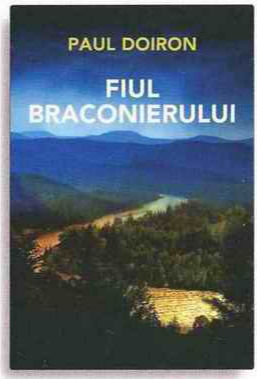

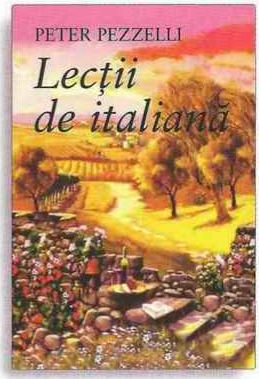

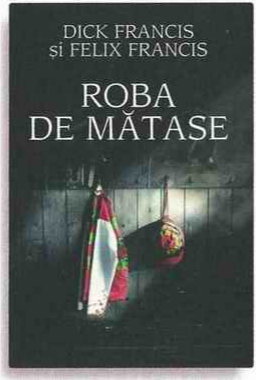

Reader's Digest

COLECȚIA DE ROMANE

READER'S DIGEST, BUCUREȘTI

Versiunile condensate din acest volum au fost create de The Reader's Digest Association cu acordul editurilor, autorilor sau deținătorilor copyright-ului.

Copyright © 2010 Editura Reader's Digest, București

Redactare: Luana Schidu, Oana Chiriță
Redactor-șef: Adriana Irimia
Paginare computerizată: Nitsch-Petioky Loránd
Producție: Ciprian Neamțu
Director general: Bogdan Vasile

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Fiul braconierului / Paul Doiron; **Lecții de italiană** / Peter Pezzelli; **Roba de mătase** / Dick Francis și Felix Francis; **Lacrimi de toamnă** / Karen Harter
București: Reader's Digest, 2010

ISBN 978-606-8096-05-6

I. Djoiron, Paul
II. Pezzelli, Peter
III. Francis, Dick
IV. Francis, Felix
V. Harter, Karen

821.111-31=135.1

Pregătire pentru tipar: ASTRON studio CZ, a.s., Praga

Printed and bound in Germany by GGP Media GmbH, Pössneck, 2010

PAUL DOIRON

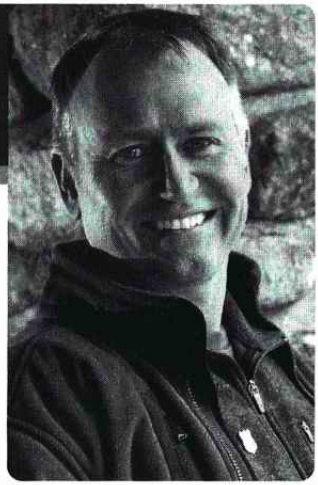

Deși pregătirea și cariera dumneavoastră sunt în domeniul literaturii, sunteți și ghid atestat pentru ținutul Maine. Ce face un ghid?

Există șase specializări ca ghid: pescuitul în ape curgătoare, pescuitul în ape stătătoare, vânătoare, recreare generală, caiac de mare și rafting. Eu sunt specializat în pescuit și recreare generală. Când eram mic, fie stăteam prin vreun cotlon cu o carte în mână, fie prindeam broaște, așa că stilul meu de viață actual nu este decât o prelungire a intereselor din copilărie.

Ce alte ocupații ați mai avut în afară de cea de ghid?

După ce am absolvit Yale, m-am hotărât să mă mut la Hollywood. Aveam o intenție vagă de a-mi găsi o slujbă ca lector de scenarii, dar n-a ieșit nimic. După vreun an în care am dat târcoale industriei cinematografice, am renunțat și m-am întors în Maine, simțindu-mă înfrânt și lipsit de țel. Și atunci am fost lovit de trăsnet. La propriu.

Ați fost lovit de trăsnet?

Niște prieteni m-au invitat într-o excursie cu cortul în White Mountains și în timpul nopții s-a pornit o furtună. Un brad de la marginea luminișului în care campaserăm a fost lovit de trăsnet. Ne aflam la 300 de metri altitudine și la trei kilometri de cea mai apropiată șosea. Eu am fost aruncat în sus și ars pe o parte. Unul dintre prietenii mei a fost rănit grav. Fratele lui a plecat după ajutoare, iar eu am rămas să încerc să-l țin în viață. Am stat singuri acolo vreo cinci ore – eram îngrozit că va muri și eu voi fi nevoit să-i dau vestea asta fratelui său –, dar cu câteva ore înainte de ivirea zorilor a sosit o echipă de salvare. Era formată din doi infirmieri și un paznic de vânătoare din Maine pe nume Don Gray. Acesta a fost primul meu contact cu un paznic de vânătoare. Prietenul meu și-a revenit complet după o vreme. A durat însă foarte mult până să mai pot fi relaxat în timpul unei furtuni...

Reader's Digest

COLECȚIA DE ROMANE

READER'S DIGEST, BUCUREȘTI

În Maine, paznicul de vânătoare este polițist; „jurisdicția" lui este pădurea. Are de-a face atât cu oameni, cât și cu animale, de obicei când se află în pericol. În acest thriller galopant, Mike Bowdich se confruntă cu o situație dramatică: tatăl lui, braconier cunoscut, devine suspect într-un caz de crimă. Va reuși oare fiul braconierului să demonstreze nevinovăția omului despre care toți ceilalți cred cu tărie că este un ucigaș?

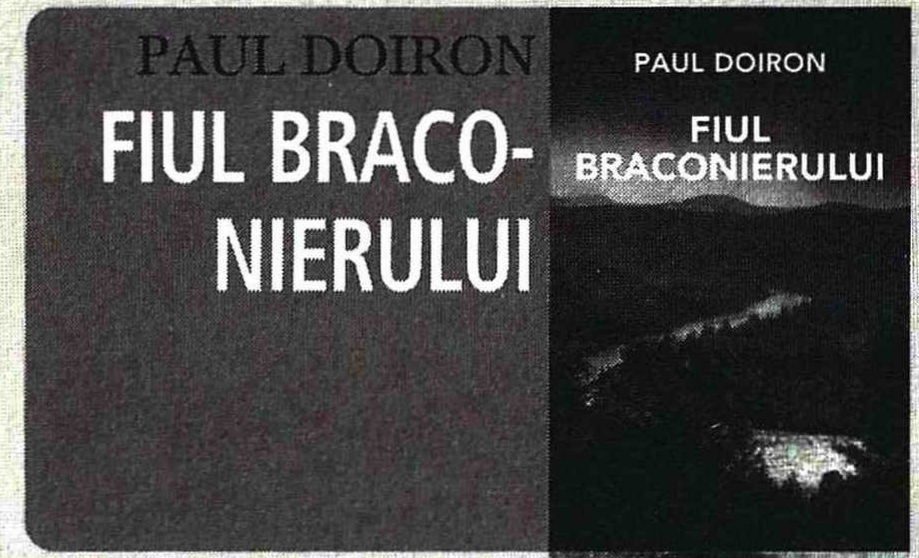

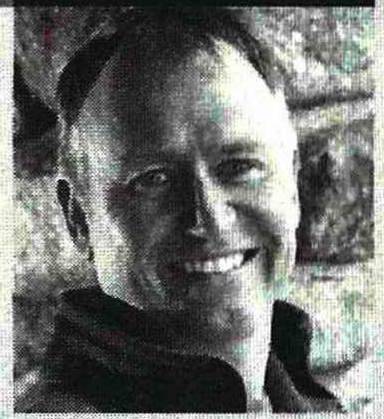

6

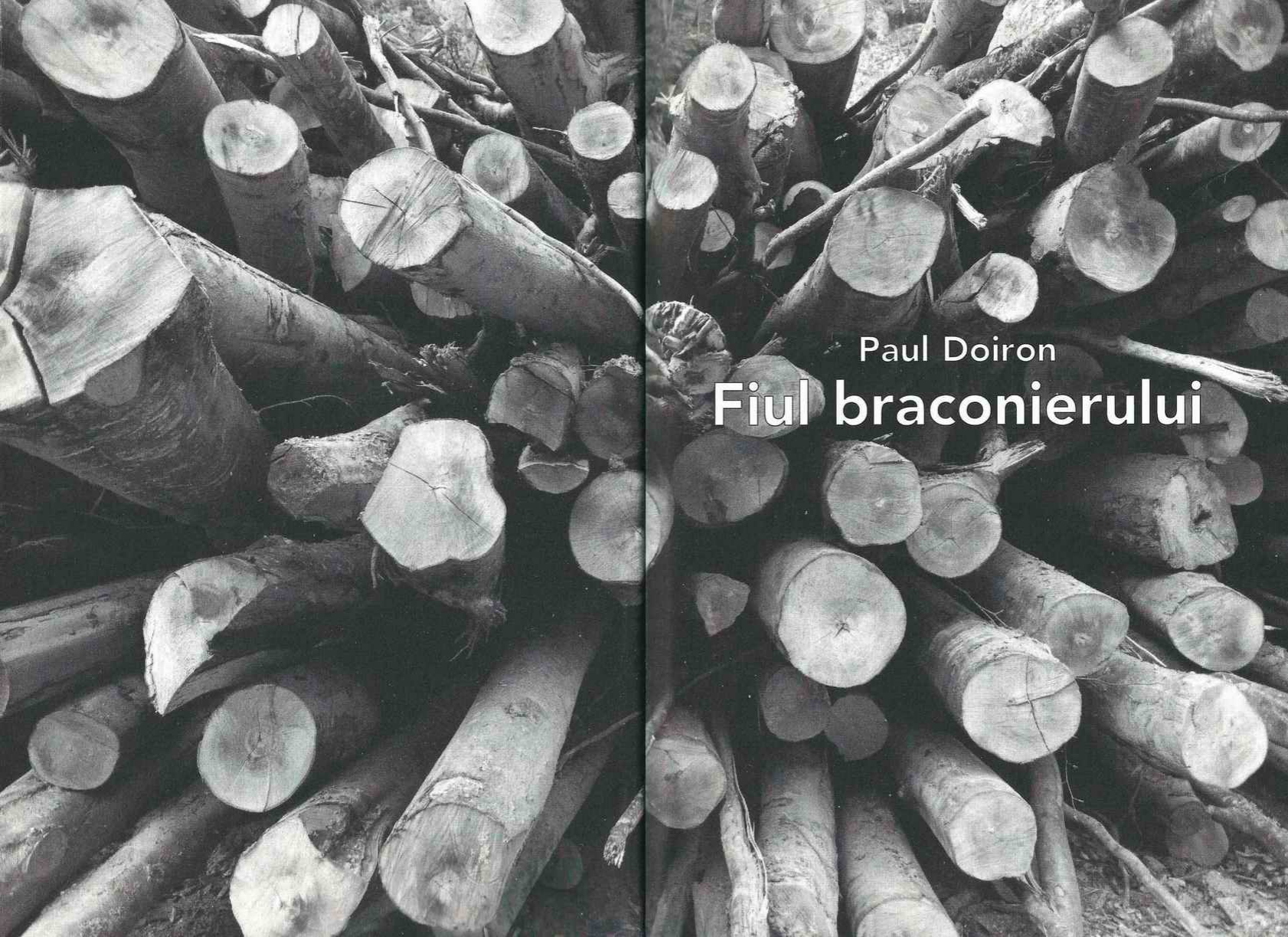

Paul Doiron

Fiul braconierului

Relația lui Mike cu tatăl lui
a fost una plină de amărăciune:
au trăit departe unul de altul,
tatăl nu s-a arătat niciodată
prea interesat de fiu, iar singura tentativă
de apropiere a lui Mike, în adolescență,
a eșuat lamentabil.
Și totuși, îi este cu neputință să creadă
că părintele său este un criminal.

Când aveam nouă ani, tata m-a dus în pădurile din Maine să văd un vechi lagăr al prizonierilor de război. Mama tocmai anunțase că are de gând să-l părăsească, de data asta pentru totdeauna. În câteva săptămâni, spusese ea, noi doi aveam să uităm de viața asta amărâtă de la țară și să ne mutăm la sora ei, la Portland. Excursia în pădurea de pe malul lacului Spencer fusese ideea tatălui meu. Presupun că era ultima lui încercare de a mă convinge să văd lucrurile ca el. Dumnezeu știe că nu voia neapărat să rămân în grija lui. Aș fi fost doar o piedică în calea băuturii și a femeilor lui. Dar pentru el era important să înțeleg și punctul lui de vedere. Așa că, într-o dimineață ploioasă, am luat mașina și am pornit-o prin munți, în căutarea trecutului.

Călătoria a fost istovitoare. Drumul forestier era noroios și Ford-ul vechi al tatălui meu abia a reușit să ajungă în vârful dealului Ursului. Ajunși sus, am îmbrățișat cu privirea valea râului Moose, până la munții împăduriți ce marcau granița cu Canada. Trăisem toată viața mea la țară, în Maine, dar acesta era cel mai sălbatic colț de natură în care fusesem vreodată până atunci. Și, în curând, aveam să părăsesc locul acesta și pe tata.

El nu a scos o vorbă în prima oră de călătorie. Era mahmur, fuma țigară de la țigară – dar pe măsură ce ne afundam în pădure, i s-a dezlegat, în sfârșit, limba. Nu despre plecarea mea avea el chef să vorbească totuși. În schimb, mi-a povestit cum în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, mii de nemți, prizonieri de război, fuseseră aduși în zonele îndepărtate ale Maine-ului ca să lucreze la exploatările forestiere. Mi-a zis că prizonierii de la Plantația Hobbstown, către care ne îndreptam, făcuseră parte din temutul Afrika Korps, condus de mareșalul Rommel.

– Să nu te aştepţi la cine ştie ce, m-a avertizat el.

Îmi spusese că din vechiul lagăr de prizonieri, care pe vremuri avusese turnuri de pază, dormitoare şi garduri, n-au mai rămas decât câteva barăci ascunse printre pini. De fapt, am găsit chiar mai puţin decât atât. Tata a ieşit din maşină şi s-a uitat în jur, nevenindu-i să creadă. Nu mai era nici un fel de baracă. Doar câteva găuri înnegrite în pământ. Am ieşit şi eu în ploaie şi m-am dus lângă el.

– Asta-i tot?

– Probabil le-a dat cineva foc.

– Dar nu-s decât găuri în pământ.

– Tot istorie sunt şi astea.

Apoi am mers cu maşina până la Lacul Spencer şi am parcat la ţărm. Mi-a spus o poveste care m-a obsedat apoi pentru tot restul vieţii. Mi-a zis că în iarna lui 1944, doi nemţi au scăpat din lagăr. Pe unul dintre ei l-au prins gărzile imediat. Dar celălalt a reuşit să fugă. Paznici de vânătoare şi poliţişti au plecat în căutarea lui. A fost cea mai mare vânătoare de oameni din istoria statului Maine. Dar nu l-au prins. Prizonierul dispăruse şi n-a mai fost văzut niciodată.

– Sunt paznici de vânătoare care cred că încă bântuie prin pădure, a zis tata, şi se ascunde în vreo peşteră, fără să ştie că războiul s-a terminat.

L-am privit drept în ochi.

– Minţi, i-am spus.

Dar nu mintea. Ani de zile mai târziu, când eu şi tata deja aveam o relaţie marcată de lungi perioade de înstrăinare, întrerupte de vizite stânjenitoare, am citit despre această întâmplare într-o carte. Un prizonier de război german chiar scăpase din lagărul Hobbstown şi nu mai fusese prins niciodată. Nu-mi dădeam seama ce mă deranja mai tare: faptul că mă îndoiesem de tata, sau licărirea ciudată pe care o avea în ochi atunci când spunea această poveste, ca şi cum cea mai mare dorinţă a lui ar fi fost să dispară în pădure şi să nu se mai întoarcă niciodată.

1

Un urs negru intrase într-o cocină, undeva pe strada Beechwood, şi furase un porc. Prin noroiul de lângă gardul rupt erau o mulţime de urme de labe de urs şi se vedea cum îl târâse prin bălăriile de la marginea pădurii din spatele fermei. Proprietarul porcului stătea în spatele meu, în timp ce eu cercetam cu lanterna cocina goală. Mă scosese din pat în miez de noapte.

– Domnu' paznic Bowditch, îmi zisese la telefon aproape fără suflare, n-am mai văzut aşa ceva.

Avea părul albit ud din cauza ploii ce tocmai se oprise. Purta un maiou vechi ce stătea întins gata să plesnească peste burdihan şi o pereche de blugi decoloraţi de atâta spălat. Avea o puşcă de calibrul 22 pe umăr şi, în cealaltă mână, o cutie de bere Miller High Life. Ochii îi erau roşii ca două boabe de strugure abia strivite. Era o noapte caldă şi umedă, la începutul lui august. Furtuna ce tocmai măturase coasta Maine-ului se îndrepta rapid spre mare.

– Spuneţi-mi ce s-a întâmplat, domnule Thompson, am zis.

– Puteţi să-mi spuneţi Bud.

– Bud, ce s-a întâmplat aici?

– Ursul a luat porcul pe sus de parcă ar fi fost o păpuşă de cârpe.

Am îndreptat lumina lanternei spre casa fermierului. Era o clădire acoperită cu şindrilă, de care erau lipite un coteţ de păsări şi un şopron. În spatele casei era un şir de mesteceni şi arini după care începea pădurea de pini. Ursul nu trebuise decât să străbată cei zece metri de ogradă ca să ajungă la cocina porcului.

– Şi zici că ai văzut cum l-a atacat ursul?

– Prima dată l-am auzit. Eram în casă, la televizor, când Şunculiţă a în-

ceput să guițe. M-am uitat pe geam, dar nu se vedea nimic de beznă ce era afară. Pe urmă am auzit lemne rupându-se și pe Șunculiță guițând din toți rărunchii, așa că mi-am luat pușca și am ieșit repede afară. Atunci am văzut ursul. Tocmai se aplecase peste gard și-l apucase pe Șunculiță cu ghearele și-l trăgea afară.

– Cum se face că nu l-ai împușcat?

– Am tras, dar cred că am uitat să încarc pușca.

S-a frecat la ochi.

– Doar nu m-ar fi atacat și pe mine, nu?

– Mă îndoiesc că te-ar fi atacat.

Nu exista nici un raport de atac mortal al vreunui urs negru asupra unui om în tot statul Maine.

– Bine că nu l-ai provocat, însă. Dacă tragi într-un urs cu o pușcă de calibrul 22, nu prea moare și nu e nimic mai periculos pe lume decât un animal rănit.

Cu excepția unui bețiv înarmat, a rostit o voce în capul meu.

Mi-am ridicat lanterna să-i văd ochii.

– Trăiești singur aici?

– Nevastă-mea s-a mutat pentru o vreme, a zis el, făcând dintr-odată o moacă plângăreață. Doar nu trebuie să stați de vorbă cu ea, nu?

– Nu. Doar mă întrebam dacă a mai văzut și altcineva ce s-a întâmplat. Zici că n-ai mai văzut ursul pe aici înainte de asta, nu?

– Nici nu știam că sunt urși așa de aproape de țărm. Doar nu credeți că se mai întoarce, nu?

– Probabil că nu, de vreme ce nu mai ai alt porc. Ce-ar fi să pui pușca aia la loc? Eu o să arunc o privire prin pădure.

Bud aruncă o privire spre copaci și un fior îl cutremură din cap până în picioare.

– Aveți grijă!

L-am privit târșâindu-și picioarele spre casă, cu capul atârnându-i într-o parte și berea într-o mână. Nici nu e de mirare că l-a lăsat nevasta, mi-am zis. Apoi mi-am amintit că și patul meu de-acasă era gol și nu m-am mai simțit așa de mare și tare. Sarah plecase de exact cincizeci și cinci de zile. Ceva mai devreme mă băgasem în pat cu gândul că am să mă trezesc în a cincizeci și șasea zi, dar asta se întâmpla înainte să mă sune Thompson. Deci, eram tot în cea de-a cincizeci și cincea zi. Am trecut la treabă, am început să măsor urmele labelor din noroi. Judecând după distanța dintre la-

bele din față și cele din spate, am tras concluzia că era un urs de talie mijlocie, de aproximativ o sută de kilograme. M-am luat după urmele animalului târât pe câmp. Dispăreau în tufele joase de la marginea pădurii. Probabil ursul era deja departe. Cu toate astea, m-am surprins ascultând cu atenție orice zgomot ce ar fi putut indica prezența lui în apropiere. Am întins mâna și am atins patul pistolului pe care îl port la brâu. E un Magnum Sig Sauer solid, de calibrul .357, cu care nu am tras decât la poligon.

Am intrat mai adânc în pădure. Nu se mișca nici o frunză și mirosea puternic a ierburi, era umezeală ca într-o seră. Am măturat cu lanterna solul din fața mea, uitându-mă după urmele porcului târât. Am găsit porcul la câteva sute de metri mai încolo. Zăcea pe o parte într-o baltă de sânge. Avea gâtul sfâșiat și pulpele fuseseră mușcate. Ursul nu încercase să acopere porcul cu frunze. Probabil mă auzise.

Am stins lanterna și am rămas pe sub copacii din care încă mai cădeau picături de ploaie. Am ascultat cu atenție zgomotele pădurii. Știu câțiva pădurari capabili să audă un cerb care trece printre arinii de dincolo de pârâu. Oameni care sunt una cu pădurea, căci nu mai sunt ei înșiși decât sub cerul liber. Poate că într-o zi voi fi și eu unul dintre ei. Dar acum încă eram un începător cu mai puțin de un an de experiență în slujba de pădurar și simțurile mele nu-mi spuneau unde se află ursul. Am aprins lanterna din nou și am luat-o spre casă, să-i spun amărâtului de Bud Thompson peste ce am dat în pădure.

Până să ajung eu acasă, trecuse bine de miezul nopții. Din nou, casa mea cea goală m-a luat prin surprindere. Sarah luase aproape toată mobila cu ea când plecase. Asta mă șoca de fiecare dată când veneam acasă și realizam cât de puține lucruri erau ale mele. Câteva teancuri de cărți și ziare, un dulap pentru arme, din oțel, câteva perechi de coarne de cerb pe care le găsisem prin zăpadă.

Razele lunii pătrundeau prin ferestre, așa că n-am mai aprins lumina și m-am dus direct la bucătărie. Am găsit o cutie de bere în frigider și am luat-o cu mine în camera de zi. Am deschis-o și am închinat în cinstea lui Bud Thompson și a lui Mike Bowditch, doi bărbați fără de neveste, ce-și înecă singurătatea în alcool. Singura diferență între mine și Thompson era că eu alesesem să fiu singur. O casă goală îmi dorisem eu toată viața, deși lui Sarah îi luase ani de zile să înțeleagă asta.

Rămăsese cu mine încă de pe vremea când mergeam amândoi la Co-

legiul Colby, unde ne și cunoscuserăm, apoi cât fusesem în Academia de Drept a statului Maine și în timpul școlii de paznici de vânătoare. Își făcuse singură curaj, zicându-și că, probabil, e doar o etapă și că până la urmă o să mă apuc de Drept, așa cum ne fusese vorba. Dar pentru mine nu era doar o etapă și după ce fusesem trimis în Knox County, înțelesese și ea că a fi paznic de vânătoare era un mod de viață, douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Pentru motive pe care nici eu, nici ea nu le înțelegeam prea bine, alesesem viața asta în loc să o aleg pe ea. Așa că Sarah plecase. Mi-era dor de ea, dar mă și simțeam ușurat. Ușurat că pot să-mi petrec nopțile prin pădure după câte un porc și asta să mă mulțumească într-un fel greu de înțeles de către oricine nu e paznic de vânătoare. Acum că Sarah plecase, puteam să mă bucur de profesia mea, singuratică și morbidă, fără să mai trebuiască să-mi cer scuze și fără să mai caut explicații în negurile sufletului meu.

Am observat o luminiță licărind în întuneric. Nu-mi trecuse prin minte să-mi verific mesajele de pe robotul telefonic. Când am apăsat pe redare, s-a auzit mai întâi o respirație aspră la celălalt capăt al firului și abia apoi un bărbat a început să vorbească:

– Mike? Alo! Răspunde, dacă ești acolo.

Apoi a făcut o pauză lungă. Undeva pe fundal s-a auzit o voce de femeie.

– E acolo?

Bărbatul i-a răspuns:

– Nu. Fir-ar să fie! Nu e acasă.

Apoi apelul s-a întrerupt.

N-am recunoscut vocea femeii, dar cealaltă, joasă, la fel ca a mea, doar auzind-o după trei ani de zile, era de-ajuns să-mi crească tensiunea. De ce mă suna tata după atâta timp? Am rămas în întuneric nemișcat, în vreme ce caseta se derula până la capăt.

Tata trăia în pădurile din nordul statului Maine. În anotimpul rece, tăia mesteceni și arțari pentru exploatările forestiere și punea capcane pentru nutrii, castori și bizami. Primăvara și vara era ghid într-o tabără de pescuit și vânătoare, undeva pe lângă Rum Pond, lângă granița cu Canada. Nu cred că făcea mai mult de douăzeci de mii de dolari pe an, fără să punem la socoteală ce câștiga din braconaj. Crescuse într-un îndepărtat orășel forestier numit Flagstaff, fiu de grănicer însurat cu o fată din Québec și, din ce auzisem despre el, fusese un elev bun în școală și un atlet promițător.

Vietnamul l-a schimbat, însă, definitiv. După o perioadă scurtă de instruire, s-a alăturat Regimentului 75, care a fost trimis de două ori în junglele din Vietnam, împreună cu o patrulă de recunoaștere. Apoi, o grenadă vietnameză l-a trimis direct acasă, cu urme de șrapnel pe tot spatele și pe umeri. Oamenii spuneau că nu mai era același Jack Bowditch de treabă pe care îl cunoșteau toți. După război s-a angajat la fabrici de hârtie și companii de transport, niciodată pe termen lung, dar au fost slujbe destul de durabile cât să o convingă pe mama că are planuri, când el, de fapt, nu avea nici un plan. L-a părăsit după nouă ani de căsnicie, s-a mutat în Sud și m-a luat cu ea. S-a remăritat cu un bărbat de o mie de ori mai bun decât tata.

Nu pot decât să bănuiesc ce a însemnat pentru el faptul că ea l-a părăsit. A început să bea și mai mult decât înainte, a avut și mai puțină răbdare cu cei din jur și, din cauza asta, părea că sfidează pe toată lumea. Acum încerca să stea cât mai departe de oameni putea. Ultima oară când l-am văzut, fața mi-a fost stâlcită într-o încăierare la o crâșmă de la marginea pădurii. Era în vara în care tocmai terminasem școala de la Colby. Plecasem cu Sarah la pescuit, în Rangeley. Își dorea de mult să-l cunoască pe tata, iar el trăia acum la Rum Pond, care era oarecum în drumul nostru. Așa că l-am sunat și am aranjat să ne întâlnim la o bere, la Hanul Dead River, în Flagstaff. Când am ajuns acolo, am dat de o tavernă de lemn lipită de un vechi hotel, construită din bârne și cu coarne de cerb pe post de decorațiuni. Afară erau vreo zece motocicliști și, după cum se uitaseră la Sarah până la ușă, nu mă mai gândeam decât la sticle sparte și la pumni însângerați.

Tata stătea la un capăt al barului, cu un pahar de whisky și unul de bere în față. Purta o cămașă de lână și pantaloni de lucru, iar cizmele îi erau pline de noroi. Corpul lui masiv părea prea mare pentru scaunul de bar pe care era așezat. Ca de obicei, era netuns și cu barba nerasă. Dar toate femeile pe care le cunoștea îl considerau tulburător de frumos.

– Tată, am zis, fă cunoștință cu Sarah Harris.

A măsurat-o din cap până în picioare, sorbind-o din priviri. Și nu puteam să-l condamn. Sarah purta o bluză fără mâneci și pantaloni scurți care-i puneau în evidență picioarele bronzate. Avea părul scurt și blond dat după ureche și fața în formă de inimioară îi strălucea după atâtea zile petrecute la soare.

– Mike mi-a povestit totul despre tine, a mințit ea.

– Să nu crezi o iotă, i-a răspuns el, luând-o de mână.

Ne-am așezat la o masă, într-un colț mai retras al barului. Tata a co-

mandat bere pentru toată lumea și încă un Jim Beam pentru el. Sarah se uita când la unul, când la celălalt, cu un zâmbet mare zugrăvit pe față.

– Acum văd eu de unde are Mike ochii ăștia albaștri.

– Da, puștiul arată bine, a răspuns tata.

– Mike zice că lucrezi într-o tabără sportivă.

– Da, sunt ghid la Rum Pond. Presupun că nu prea le ai cu pescuitul.

– Mergem spre Rangeley în seara asta, am intervenit eu în discuție.

– Serios? a zis tata privind undeva peste umărul meu la cei din bar. Sună bine.

Și eu și Sarah ne-am întors să vedem la ce se uita. La bar, un tip masiv cu capul ras și o bărbuță neagră ca de țap se uita fix la noi. Avea pe chip un zâmbet ciudat, aproape ca un rânjet. A ridicat o halbă de bere și a închinat spre noi.

Tata s-a ridicat în picioare.

– Mă întorc imediat.

S-a dus drept la bărbatul ras în cap și i-a zis ceva. Zâmbetul de pe fața acestuia s-a topit imediat. După încă un minut nas în nas cu tata, a pus halba jos și a plecat din bar.

– Cu cine vorbește tatăl tău? a întrebat Sarah.

– Habar nu am.

– Tatăl tău seamănă puțin cu Paul Newman în mizerie. E o frumusețe din aceea, sălbatică.

Tata s-a întors cu băuturile noastre.

– Cine era cel cu care ai stat de vorbă? am întrebat.

– Nimeni, a zis el și a dat peste cap paharul de whisky. Un ciudat paranoic dintr-o miliție. Și, ziceai că ai o slujbă nouă, sau cum?

– M-am înscris în Serviciul de Pază de Vânătoare al statului Maine.

M-a privit cu gura căscată.

– Glumești.

– Nu, am zis, nu glumesc.

Tata și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit în hohote de râs sonore.

– N-or să te primească pe tine. Ești prea deștept.

Sarah a zis:

– Probabil că va da la Drept peste câțiva ani.

M-am uitat cu reproș la ea, dar Sarah mi-a evitat privirea.

– La Drept, a zis tata. Asta da idee bună. Avem nevoie de un avocat în familia noastră distrusă.

A băgat mâna în buzunar după un pachet de țigări.

– Și tu, păpușă, ce-ai de gând? Ai jurat și tu să rămâi săracă?

– Eu fac un masterat în educație la Universitatea din Maine.

– Te faci profesoară, ai?

Și-a aprins țigara.

– Mi-ar fi plăcut mie să am așa o profesoară frumoasă când eram puști.

Sarah s-a scuzat și s-a ridicat să meargă la toaletă. Amândoi am urmărit-o cu privirea.

– Paznic de vânătoare vrei să te faci, ai? Maică-ta ce părere are?

– Încă nu i-am spus.

– Ți-e frică să nu explodeze. Ce pot să zic, mă bucur că nu ți-am plătit eu facultatea. Și, ce mai face prietenul meu, Neil?

Rostea numele tatălui meu vitreg ca pe un cuvânt ridicol. Părinții mei divorțaseră de mai bine de zece ani, dar cumva, tata, care probabil avusese zeci de femei în acest timp, încă era gelos.

– E bine, presupun.

– Și Sarah asta... e frumușică fata. Cât de serioase sunt lucrurile între voi?

– Destul de serioase.

– Ai fi în stare să mori pentru ea?

– Ce fel de întrebare e asta?

– E singura întrebare care contează.

L-aș fi întrebat ce vrea să spună, dar în celălalt capăt al barului aglomerat, am văzut-o pe Sarah așteptându-și rândul la toaletă. Trei tipi îmbrăcați în haine de piele o înconjuraseră, dar ea nu-i băga în seamă.

Tata a văzut la ce mă uitam.

– Ai face bine să te duci după ea.

– E-n stare să se descurce și fără mine.

S-a lăsat pe spate, fără să mă scape din ochi. În mintea lui, nu exista decât un singur motiv pentru care nu mă duceam după Sarah. Credea că mi-e frică. M-am ridicat încet de pe scaun.

L-am simțit urmărindu-mă cu privirea în vreme ce traversam barul. Sarah tocmai urma să intre la toaletă. Cei trei motocicliști stăteau foarte aproape de ea, practic nu mai avea pe unde să treacă. Acum vorbea cu ei. Doi dintre ei erau uriași. Dar de văzut, m-a văzut cel mai scund. Avea o barbă blondă și o bandană roșie legată pe cap. Știam eu că ăștia scunzi mereu încearcă să demonstreze câte ceva.

– E totul în regulă? am întrebat-o pe Sarah.

– Da, sunt bine, a răspuns ea.

– Mie nu mi se pare.

Sarah m-a fulgerat cu privirea.

– Stai jos, Mike, vin și eu imediat.

Nu-mi venea să cred că se enervase pentru că încercam să o salvez.

– Da, Mike, zise scundul. Ia du-te tu și stai jos.

– Hai să mergem, Sarah.

Am întins o mână să o apuc de braț, dar mărunțelul m-a lovit peste ea.

– Nu pune laba pe ea, a zis el.

Cu coada ochiului l-am văzut pe unul dintre motocicliști ridicând o sticlă de bere, apoi am simțit-o spărgându-mi-se de țeastă. Genunchii mi s-au înmuiat instantaneu și m-am trezit pe podea, cu fața stâlcită în lovituri de pumn. Apoi muzica a tăcut și luminile s-au aprins; cum stăteam așa, întins pe podea, aveam senzația că privesc printr-un caleidoscop. Deasupra mea era tata. Îl apucase cu un braț pe motociclistul scund și-i ținea un cuțit de vânătoare la gâtlej. Am încercat să mă ridic, dar mușchii brațelor și ai picioarelor nu mă mai ascultau.

– Lasă cuțitul, Jack.

Vocea era a barmaniței, o femeie cu părul alb și fața bronzată. Îi propțise tatei o țeavă de pușcă în piept. Cu o singură mișcare, tata l-a împins pe motociclist și a lăsat să-i cadă cuțitul.

– Mi-au atacat băiatul, Sally, a zis tata.

– Spune-le asta polițiștilor.

Cinci minute mai târziu, a apărut un ofițer de poliție cu arma scoasă. L-a pus pe tata să îngenuncheze pe cioburile de sticlă. I-a răsucit brațele la spate și i-a pus cătușele. Dar tata rânjea. Se distra de minune.

Au mai venit niște polițiști – unul din poliția de stat și un bătrân paznic de vânătoare pe care-l știam și eu, care era și pilot, pe nume Charley Stevens. I-au arestat pe cei trei motocicliști și pe tata, acuzându-i de acte de violență.

– Am să-ți plătesc eu cauțiunea, i-am spus tatei.

El a clătinat din cap.

– Ies eu înainte să răsară soarele.

L-au luat în cătușe și a doua zi de dimineață, când am ajuns la închisoarea de stat din Skowhegan, am aflat că, într-adevăr, toate acuzațiile fuseseră retrase. Am încercat să-l sun la Rum Pond, dar nu mi-a răspuns și nici nu m-a sunat înapoi niciodată. Până acum. Nu știam de ce mă sunase, dar dacă revenea în viața mea, cu el veneau și necazurile, mai mult ca sigur.

Câteva ore mai târziu, croncănitul ciorilor m-a trezit. Dimineața, un cârd întreg punea stăpânire pe pinii ce îmi înconjoară casa și vocile lor aspre mă sculau din cel mai adânc somn.

Casa pe care o închiriasem era pe marginea unui pârâu ce străbătea un câmp cu ierburi înalte. Pârâul se vărsa în râul Segocket. Când mareea se retrăgea, pârâul meu se transforma într-o dâră noroioasă și puturoasă. Dar în timpul fluxului, puteam să îmi împing canoea până la el și să merg pe apă până la mare.

Casa avea un singur etaj pe care, împreună cu Sarah, reușisem să-l închiriez destul de ieftin, datorită stării în care se afla. Sarah urâse locul acesta încă de la început, dar atât ne permiteam. Mie îmi plăcea casa asta veche. De la fereastra din fața chiuvetei de bucătărie, puteam să urmăresc bâtlanii și egretele care vânau în pârâiaș.

În dimineața asta, însă, n-am stat deloc să admir priveliștea în liniște. Am făcut rapid un duș, mi-am pus o uniformă curată și am sunat-o acasă pe șefa mea, sergentul Kathy Frost.

Kathy lucra de optsprezece ani în Serviciul de Pază de Vânătoare al statului Maine. Fusese nevoită să dea aceleași teste fizice ca și bărbații – genuflexiuni, flotări, alergare și înot. Acum era aproape sigur că ea îi va urma la comandă locotenentului Malcomb, atunci când acesta avea să iasă la pensie.

În dimineața asta, vocea ei suna și mai aspru decât de obicei.

– Nu știu dacă te-ai uitat la știri, dar ieri a fost ucis un polițist.

M-am simțit de parcă tocmai primisem un pumn în plex.

– Cine?

– Un ofițer din Somerset, pe nume Bill Brodeur.

– La naiba. Am fost colegi de academie. Ce s-a întâmplat?

– A fost o dublă omucidere – Brodeur și un tip de la Compania de Cherestea Catamount. Au fost împușcați în Dead River Plantation.

– Dead River?

Am închis ochii și chipul tatei mi-a străfulgerat în spatele pleoapelor.

– Și cei de la omucideri au vreun suspect?

– Doar vreo două sute și ceva de chiriași furioși. Știi scandalul de acolo? Catamount a cumpărat toată exploatarea forestieră și plănuiește să-i dea afară pe toți cei ce au case în pădurea de acolo. Aseară au avut un fel de întrunire publică și s-a cam încins atmosfera. Brodeur era acolo pe post de bodyguard al tipului ăstuia, Shipman, de la Catamount. Îl ducea la

Sugarloaf, să stea acolo peste noapte, dar cineva a deschis focul asupra mașinii în care erau.

– Brodeur era însurat?

– Nu, dar tipul de la Catamount avea nevastă și doi copii mici.

Trecuseră ani de zile de când nu mai fusese ucis nici un polițist în Maine. Am aruncat o privire scurtă robotului telefonic. Luminița nu mai licărea. Vocea tatălui meu fusese ștearsă. Oare ce voise să-mi spună azi-noapte?

– Mike? Mai ești la telefon?

– Aseară am găsit un mesaj ciudat pe robot. Era de la tata. Și el stă tot pe lângă Dead River.

La celălalt capăt nu s-a auzit nimic.

– Cum adică ciudat?

– Păi, n-am mai vorbit de ani de zile.

– Are vreo casă pe acolo?

– Nu chiar. Am auzit că lucrează pentru Russell Pelletier, la cabanele sportive de la Rum Pond. Catamount e proprietarul întregului teren acum. Dacă-l vând, Pelletier își pierde afacerea.

– Ai vorbit cu el? a întrebat Kathy.

– Nu, eram plecat la o intervenție.

I-am povestit despre ursul lui Bud Thompson.

– Vrei să aduc o capcană pentru urs? Oricum mă duc spre Cartierul General de la Sidney. Lasă-mă doar câteva ore.

– Bine.

– Între timp, poate ar trebui să-i dai un telefon bătrânului. E doar o sugestie, dar dacă era vorba de tata și eu n-aș mai fi auzit nimic de la el de ani de zile, aș fi curioasă să aflu de ce m-a căutat tocmai acum.

În cele câteva luni de când lucram împreună, înțelesesem că e bine să urmez sfatul lui Kathy. Era mai bine să dau telefon, decât să stau toată ziua să mă gândesc în ce oare se mai băgase tata. El nu avea telefon, se baza pe proprietarul Cabanelor Sportive de la Rum Pond să îi preia mesajele. Cabana principală era atât de îndepărtată de orice zonă civilizată, că nici un fel de linie telefonică nu o lega de lumea din afară, iar telefoanele mobile nu aveau semnal. În schimb, proprietarul, Russell Pelletier, folosea un vechi radiotelefon pentru a suna și a primi apeluri. Cum n-a răspuns nimeni, am încercat serviciul de mesagerie pe care îl aveau în oraș.

– Salut, ați sunat la Cabanele Sportive de la Rum Pond. Dacă nu suntem aici, probabil am plecat la pescuit.

Robotul a început să înregistreze.

– Sunt Mike Bowditch, am zis, fiul lui Jack. Am primit un telefon de la el aseară. Puteți, vă rog, să-i transmiteți că am sunat?

Mi-am lăsat numărul de telefon. Soarele se ridicase deasupra pinilor. Mai aveam două ore până venea Kathy cu capcana pentru urs, așa că m-am hotărât să ies în oraș să iau micul dejun. Îmi doream cu disperare să pun mâna pe un ziar.

Cafeneaua Square Deal din Centrul Sennebec era proprietatea unei văduve mereu în mișcare, durdulia Dot Libby, mama a șase copii și bunica a douăzeci și doi.

– 'Neața, Mike, a strigat ea, când am intrat pe ușă.

Toată lumea din cafenea s-a întors să se uite la mine.

– Bună, Dot.

– Ei, ce-ai de gând să faci cu ursul acela?

– Văd că veștile umblă repede.

– Am auzit pe stație.

Mi-a turnat o cană de cafea.

– O să-l împușți?

– Sper să nu fie nevoie.

La ora asta, în cafenea nu erau decât localnici – tâmplari, mecanici, șoferi. Numai bărbați. Dot și fata ei cea mai mică, Ruth, care servea la mese, erau singurele femei prezente.

– Îmi dai mie carnea ursului dacă-l prinzi?

– Doar n-ai de gând să bagi carne de urs în meniu, Dot? a întrebat un tip chel pe care nu-l cunoșteam, așezat la colțul barului.

– E pentru adăpost, Larry.

Din spatele meu s-a auzit o altă voce.

– Nici nu te gândi să dai bunătate de carne de urs la javrele alea.

M-am răsucit să văd cine vorbise și l-am văzut pe Hank Varnum, proprietarul cel deșirat al magazinului din oraș.

– Poți să faci o tocăniță pe cinste din carne de urs, a zis Larry, de la bar.

Am observat că avea un ziar întins sub farfuria cu clătite.

– Te țin la curent cum e cu ursul ăla, Dot, am zis, sper să nu fie cazul să-l împușc.

Apoi am făcut un gest spre Larry:

– Te superi dacă mă uit şi eu pe ziarul ăla?

– Dacă zic nu, mă arestezi?

Grimasa de pe faţa lui putea fi considerată şi zâmbet. A împins ziarul spre mine.

– Ai auzit de crimele alea, Mike? a întrebat Hank Varnum.

– Da, am auzit.

Am întins cu grijă ziarul. Pe prima pagină, titlul era: „Doi morţi într-un atac armat în pădurile din nord." Era o fotografie cu Hanul Dead River, unde avusese loc adunarea de dinainte de crimă. Arăta exact cum mi-l aminteam de la încăierarea de acum doi ani. Articolul nu spunea mai multe decât aflasem deja de la Kathy: adjunctul şerifului din Somerset, William Brodeur, şi purtătorul de cuvânt al Fabricii de Cherestea Catamount părăsiseră hanul pe un drum lăturalnic şi se îndreptau spre hotelul Sugarloaf din Dead River, când cineva a deschis focul asupra maşinii de poliţie. Nu se ştia dacă fusese o singură persoană sau mai multe.

– Era clar că avea să se întâmple şi una ca asta mai devreme sau mai târziu, a zis Dot, arătând către ziar.

Nu urmărisem cu atenţie achiziţiile făcute de Catamount. Ştiam că această companie cumpărase recent două sute de mii de hectare de teren forestier în partea de nord a statului, inclusiv câteva parcele pe care erau ridicate cabane particulare sau baze sportive. Acestea erau construite pe teren luat în concesiune de la Atlantic Pulp&Paper, compania ce deţinuse pădurile înainte să fie cumpărate de Catamount. Aşa îşi răsplăteau fabricile de hârtie angajaţii, oferindu-le aceste terenuri în concesiune, ca să-şi facă mici case de vacanţă – sau unele deja construite, proprietatea companiei. Multe dintre aceste terenuri concesionate fuseseră în aceleaşi familii generaţii de-a rândul.

– Oamenii de acolo sunt foc şi pară de furioşi, a zis Dot, şi nici că pot să-i condamn. Li s-a promis acel teren şi acum compania asta canadiană vine şi zice: Ne pare rău, trebuie să plecaţi.

M-am gândit la tata, şi la Russell Pelletier, şi la ceilalţi de acolo, al căror viitor era acum în mâinile Fabricii de Cherestea Catamount.

– N-am auzit că ar avea de gând să-i evacueze pe cei ce au terenuri în concesiune.

Hank Varnum a venit la casă să-şi plătească nota.

– Dar nu-i evacuează chiar aşa, pe faţă, a zis el. Le oferă ocazia să cumpere pământul pe care au cabanele.

– Dar pe sute de mii de dolari, a zis Dot. Cine-şi poate permite să dea atâţia bani?

– Catamount a cumpărat terenurile alea în mod legal, a răspuns Varnum.

Faţa lui Dot s-a înroşit de furie.

– Ştii ce au de gând să facă, nu? Or să vândă pădurile celor bogaţi din afara statului şi totul va fi modernizat. Asta vrei?

Varnum a spus:

– Nu te poţi pune în calea progresului, Dot.

– Dar acesta nu e progres, am zis.

Felul în care îmi sunase vocea i-a făcut pe toţi să se întoarcă spre mine, surprinşi. Până şi eu mă miram de tonul meu. Eu nu mă băgam niciodată în discuţii la Square Deal. Poate că rezerva mea se datora faptului că eram mereu în uniformă. Dar numai gândul că Pădurile din Nord aveau să fie transformate în loc de joacă pentru bogătaşi mă scotea din sărite.

– Mike are dreptate, a zis Dot. Să fi fost eu printre concesionari, mă duceam la întâlnirea aia şi ţipam din toate puterile.

– Sunt convins, a spus Varnum.

După ce el a plecat, Dot a zis:

– Mie de ofiţerul ăla îmi pare rău. Mă întreb dacă avea familie.

Sigur că avea familie. Toţi avem.

2

Știu din experiență că meseria de paznic de vânătoare nu prea e înțeleasă. Mulți nu recunosc uniforma – cămașă verde-închis cu mâneci scurte, pantaloni și o șapcă de baseball neagră pe care sunt brodate un pin și cuvintele „Paznici de Vânătoare din Maine". Mulți nici nu înțeleg ce înseamnă asta. Vin la mine turiști, când sunt prin pădure, și mă întreabă: „Sunteți pădurar? E vreun pericol de incendii azi?" Alții zic: „Ce mi-ar plăcea și mie să lucrez cu animalele" fără să-și dea seama că, de fapt, cele mai multe dintre animalele pe care le-am întâlnit eu erau fie moarte, fie rănite sau bolnave.

Ce încerc de fiecare dată să le explic e că sunt polițist și că pădurea e sectorul meu. În 1880, când a fost creat Serviciul de Paznici de Vânătoare ai Statului Maine, statutul spunea că guvernatorul are autoritatea de a numi paznici „care să se asigure că sunt respectate legile privind vânatul și pescuitul, să aresteze persoanele care încalcă aceste legi și să le trimită în judecată pentru faptele comise împotriva vânatului și peștilor, dacă observă astfel de fapte". Această descriere e corectă, dar nu e nici pe departe ceea ce fac eu. Spre exemplu, îndatoririle mele se schimbă în funcție de sezon. Iarna am de a face cu cei ce pescuiesc la copcă și cu accidente de snowmobile. În anotimpul noroiului (căci așa poate fi descrisă primăvara în Maine), se deschide sezonul de pescuit la liber și paznicii de vânătoare trebuie să aibă grijă să fie respectată legea ce reglementează folosirea ambarcațiunilor pe cele 5 782 de lacuri și bălți din tot statul. Vara avem accidente de ATV. Iar braconajul este o problemă în tot timpul anului, dar când se deschide sezonul de vânătoare, cazurile se înmulțesc. Toamna e nebunie, pur și simplu, avem treabă în permanență din pricina accidente-

lor de vânătoare. Şi apoi mai sunt şi urgenţele de zi cu zi: automobile care lovesc căprioare sau elani, urmăritul prin pădure al fugarilor scăpaţi din închisori, salvatul celor ce urcă pe munte şi se rănesc, căutatul celor rătăciţi prin pădure. E o slujbă foarte solicitantă din punct de vedere fizic.

Un paznic trebuie să poată urca un elan mort într-o camionetă folosindu-se doar de un lat, sau să fie capabil să urce un munte în plină noapte, să salveze vreun turist lovit de fulger. De fapt, înseamnă să petreacă mare parte din timp de unul singur, pe orice vreme. Ca şef de zonă, lucrez mai mult pe-afară, îmi organizez singur programul şi îi ajut pe ceilalţi paznici de vânătoare din zonele apropiate, ori de câte ori este nevoie. De cele mai multe ori, patrulez cu camioneta sau cu barca, ori cu snowmobilul. De câte ori intru în pădure, sunt conştient de faptul că sunt acolo singur şi dacă dau de vreun necaz, n-am de la cine să mă aştept să-mi sară repede în ajutor.

După ce am plecat de la Square Deal, am luat-o spre nord, pe lângă Lacul Indian. Cineva, într-un SUV negru, încerca să pună pe apă o barcă cu motor, împingând-o de pe o rampă. M-am dus să-l salut. Când am ajuns la rampă, barca era deja în apă şi era ţinută la ţărm cu o frânghie de nailon de un băieţel de vreo nouă ani. Maşina sport, un Chevrolet Suburban ce părea nou-nouţ, era deja în parcare. Am tras maşina mea lângă rampă şi am văzut că barca nu avea nici un fel de număr de înmatriculare la proră.

– Ai ieşit la pescuit în dimineaţa asta?

Băiatul a dat din cap, abia vizibil. Era un puşti brunet şi slăbuţ, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi largi şi cu un tricou.

– Hei!

Şoferul SUV-ului se apropia în viteză de noi, cu câte o undiţă în fiecare mână. Purta un tricou mov-deschis şi pantaloni scurţi de culoare albă. Pe una dintre încheieturile braţelor sale bronzate purta o brăţară de aur.

– Ce se întâmplă aici?

– Vorbeam cu fiul dumneavoastră despre pescuit. Ieşiţi în larg azi? am întrebat.

– Da.

– Dacă vă duceţi la capătul de sud-est, acolo unde se varsă râul în lac, o să puteţi prinde nişte bibani mărişori.

Bărbatul n-a spus nimic la început.

– Vreţi să-mi vedeţi permisul de pescuit, nu?

– Da, mulţumesc, aş vrea să văd permisul de pescuit.

A băgat mâna în buzunar şi mi-a întins o bucată de hârtie împăturită. Era un permis valabil 15 zile, eliberat pe numele de Anthony DeSalle, din Revere, Massachusetts.

– Şi talonul bărcii, vă rog, am spus.

– Cred că glumiţi.

– Nu, domnule, nu glumesc. Nu aveţi nici un număr de înmatriculare pe barcă.

A început să caute prin buzunare după talon. Apoi, realizând că nu-l are la el, a aruncat undiţele la picioarele mele, a făcut stânga împrejur şi a luat-o rapid spre maşină. M-am uitat la el cum deschide nervos uşa şi scormoneşte prin maşină. Apoi m-am întors spre băiat, care de-acum stătea în apă până la glezne, ţinând strâns frânghia de care era legată barca. Întregul lui corp era la fel de tensionat ca şi frânghia. O clipă mai târziu, DeSalle s-a întors, fluturând o hârtie spre mine.

– Na! Ţine-ţi nenorocitul de talon de înmatriculare, a zis şi mi-a băgat sub nas talonul cu numerele de înmatriculare ale bărcii.

– Domnule, i-am spus, fiul dumneavoastră se uită la noi. Poate ar trebui să vă gândiţi ce exemplu îi daţi.

– Cum îmi cresc copilul e treaba mea, amice!

– Vă rog să vă calmaţi, domnule DeSalle.

M-am uitat la talon, apoi i-am dat înapoi hârtiile.

– Vă urez vacanţă plăcută.

DeSalle a băgat hârtiile în buzunarul din faţă al pantalonilor.

– Da, sigur.

A trecut pe lângă mine şi a luat-o spre barcă, smulgând frânghia din mâna băiatului.

– Du-te şi ia undiţele alea.

Puştiul s-a apropiat de mine cu grijă, cu un ochi la arma pe care o port la brâu. M-am aplecat şi am ridicat undiţele şi i le-am dat, una câte una.

– Poftim. Sper să prinzi un peşte mare.

Băiatul s-a grăbit să intre în apă. Taică-său i-a luat undiţele din mână şi le-a aruncat în barcă. Copilul a încercat să se urce în barcă încălecând peste parapet, dar şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în apă. DeSalle îl privea furios. Băiatul s-a ridicat rapid şi a reuşit să se urce în barcă. Era clar că abia se abţinea să nu plângă.

– Nu care cumva să începi să boceşti acum, a zis tatăl.

Am mai făcut un pas spre el.

– Puteți să-mi arătați, vă rog, mijloacele de salvare?

DeSalle s-a răsucit spre mine.

– Asta e deja hărțuire.

Se uita la mine cu ură și când a văzut că nu mă mișc, s-a aplecat peste copastie și a ridicat o vestă portocalie de salvare.

– Poftim. Ajunge?

– Trebuie să aveți două mijloace de salvare, domnule DeSalle. Mai aveți încă o vestă?

S-a uitat peste tot prin barcă.

– Nu. N-am decât una. Hai, amendează-mă și lasă-mă să plec.

– Am nevoie de permisul dumneavoastră de conducere, domnule DeSalle.

L-am amendat pentru că nu avea suficiente mijloace personale de salvare, am scris pe amendă și data la care trebuia să se prezinte la Tribunalul din Rockland dacă avea de gând să conteste amenda și i-am dat să semneze procesul-verbal. Cât am scris eu, a reușit să se abțină de la orice comentariu, dar când mi-a dat pixul înapoi, a zis:

– Și, ce zici că ai pățit? Ai picat la Școala de Poliție sau ce?

Am rupt amenda din carnet și i-am întins-o. El a mototolit-o. O clipă am avut impresia că o va arunca în apă, dar a băgat-o în buzunar, așa mototolită.

– Va trebui să faceți rost de încă o vestă dacă vreți să ieșiți în larg, am spus. Altfel nu aveți voie.

Ne-am privit lung. Avea ochii din ce în ce mai roșii. Apoi a întors brusc capul spre băiat.

– Dă-te jos din barcă.

– Tată? zise băiatul, neînțelegând ce se întâmpla.

– Ieși din barcă. Pădurarul Rick zice că n-avem voie să ieșim la pescuit.

DeSalle s-a întors din nou spre mine.

– Ei, mersi că i-ai stricat ziua copilului.

– Haideți să nu mai continuăm discuția asta, domnule.

Din vârful rampei, l-am privit pe DeSalle legându-și iarăși barca de mașină. I-a luat câteva minute să o asigure. Am mai apucat să văd chipul băiatul prin geamul portierei, când au ieșit pe șosea. DeSalle îi spunea ceva: îi vedeam buzele mișcându-se cu viteză. Băiatul se lipise de scaun,

cu barba în piept și umerii cocoșați sub ploaia de vorbe ale tatălui său. Nu mi-era greu să-mi dau seama cum avea să fie restul zilei pentru acel copil.

Parcasem lângă o potecă pentru ATV-uri din pădurea din apropierea fermei lui Bud Thompson. O așteptam pe Kathy Frost să vină cu capcana pentru urs, când mi-a sunat telefonul mobil. Era dispecerul de la poliția statală. O femeie tocmai reclamase un urs periculos, de data asta pe Șoseaua Bog.

– Părea destul de nervoasă, mi-a spus dispecerul.

Kathy era deja pe drum când am sunat-o. I-am zis să vină la adresa pe care tocmai mi-o dăduse dispecerul. Catawamkeg Bog era o fâșie de pădure amestecată cu mlaștini, de vreo șaisprezece kilometri în diametru. Adresa era a unei case mici și frumoase, ce părea mai degrabă o căsuță pentru păsări. Cu cercevele și obloane albe, cu crizanteme și geranium în curte, era minunată. Am bătut la ușă.

– Cine e? s-a auzit o femeie șoptind.

– Paznicul de vânătoare, am spus. Ați sunat în legătură cu un urs?

Încet, ușa s-a deschis puțin, cât să pot vedea prin crăpătură jumătate din fața unei femei mărunțele și interiorul întunecat al casei.

– Era și timpul! a zis, privind peste umărul meu. E tot acolo!

– Da, doamnă. Spuneți-mi ce s-a întâmplat, doamnă...?

– Hersom.

Avea vreo cincizeci de ani și era o femeie palidă și încercănată. A deschis ușa larg, dintr-o singură mișcare.

– Intrați, repede!

Am intrat în casă. Doamna Hersom a încuiat ușa în urma mea.

– Nu trebuie să încuiați, doamnă Hersom. Ursul nu va încerca să intre în casă.

– Serios? Ia aruncați o privire aici.

A pornit repede spre coridor. Interiorul casei era la fel de cochet ca și exteriorul ei. În bucătărie, doamna Hersom și-a îndreptat brațul spre ușa din spate.

– Deschideți-o, a spus ea. Dar aveți grijă!

Am descuiat și apoi am deschis ușa. Dincolo de ușă, o ușă din plasă prinsă pe o ramă de aluminiu spânzura din balamale. Metalul era îndoit, plasa era făcută zdrențe.

– Ursul a făcut asta?

– Sigur că ursul. Pregăteam micul dejun. Aveam și ușa și fereastra aia deschise. Și dintr-odată am auzit un zgomot. Când m-am întors, am văzut un urs uriaș la ușa mea, care dădea să intre în bucătărie. Mai, mai că m-a luat cu leșin.

– Și apoi ce s-a întâmplat?

– Am închis ușa. Ce credeați? Că l-am invitat în casă?

– Și ursul a sfâșiat plasa?

– Nu imediat. Mai întâi a venit la fereastră. S-a ridicat în două labe și și-a băgat capul pe geam, ca și cum ar fi încercat să intre pe acolo. Dar n-a putut, așa că s-a întors la ușă și a început s-o facă bucăți.

– Și apoi ce s-a întâmplat?

– Fiică-mea a lăsat în curte un aparat de-ăla... Thighmaster.

– Thighmaster?

– Știți dumneavoastră, un aparat de-ăla de gimnastică, pe care-l pui între genunchi și strângi. L-a lăsat în curtea din spate. M-am uitat pe geam și am văzut că ursul îl apucase cu dinții. Rodea din el și îl zgâria cu gheare-le și-l tot arunca în sus.

Pe măsură ce povestea, ochii doamnei Hersom erau din ce în ce mai mari.

– M-am tot gândit că puteam fi eu în locul aparatului de gimnastică.

– Cam când s-au întâmplat toate astea?

– Să tot fie vreo... trei sferturi de oră? Poate cincizeci de minute.

Telefonul a început să sune. Pe ecran era afișat numărul de mobil al lui Kathy.

– Scuzați-mă, mă caută superiorul meu.

Vocea lui Kathy era foarte veselă.

– Ghici ce a trecut strada chiar prin fața mea?

– Nu pot să cred!

– Sunt la colțul dintre Bog și Tolman. Vino imediat aici.

Am spus:

– Doamnă Hersom, trebuie să plec. Ursul tocmai a fost văzut undeva mai sus pe stradă. Închideți ușile și ferestrele deocamdată și veți fi în siguranță.

Se ținu după mine pe hol.

– Dacă dați de ursul ăla, să-l împușcați!

Mașina cea nouă a lui Kathy era parcată la umbră, un kilometru și ju-

mătate mai sus. Remorca în care pusese capcana pentru urs era legată de mașină. Dar Kathy nu era de văzut.

Am dat la o parte niște tufe de zmeură și mi-am găsit șefa sub un fag bătrân, cu ochii la o veveriță ce stătea pe o ramură chiar deasupra capului ei, părând că tocmai se certau.

– Îmi pare tare rău să-ți spun asta, dar să știi că aia nu e urs.

– Și eu care tocmai mă gândeam că ne-am fi descurcat și cu o capcană mai mică

– Deci, unde s-a dus ursul?

– Acolo. În tufe.

Kathy Frost era o femeie înaltă și pistruiată, cu părul blond și des și cu brațe și picioare musculoase ca ale unui jucător de baschet. Presupunea că ursul venea dintr-o pădure de stejari ce se afla la jumătatea drumului dintre ferma lui Thompson și șoseaua Rod.

Am luat-o pe un vechi drum forestier ce părea să ne ducă chiar în teritoriul ursului. După câteva sute de metri, am dat peste rămășițele unei case ce pierise într-un incendiu, din care nu mai exista acum decât o groapă în pământ, plină cu sticle și bălării – probabil fosta pivniță.

Kathy a oprit mașina și s-a dat jos de la volan.

– Ai văzut urmele alea de gheare de pe trunchiul fagului? Cred că aici e bârlogul ursului.

A găsit urme de fecale pe drumul din spatele pivniței. S-a așezat și a împins grămăjoarele negre cu un băț.

– Vezi, iarba e încă verde sub fecale. Asta înseamnă că sunt proaspete.

Se ridică din nou.

– Hai să montăm capcana.

Capcana era un tub în formă de butoi – ca una dintre țevile metalice care trec pe sub șosele – cu diametrul de aproape un metru și lung de doi și jumătate, perforat din loc în loc. Cușca stătea pe platformă pe niște tălpici ca de sanie, din oțel. La unul dintre capete era un grilaj. La celălalt, o ușă metalică ce putea fi blocată în poziția deschis și apoi se închidea și se bloca așa când ursul lua momeala dinăuntrul capcanei. Kathy adusese drept momeală șuncă și gogoși cu dulceață. Le-am împrăștiat prin fața capcanei, până la gura ei. I-am povestit despre doamna Hersom și despre Thighmaster și pe Kathy a pufnit-o râsul, spunând că acum ursul era în formă, după ședința de aerobic. Apoi, ca și când ar fi continuat flecăreala, m-a întrebat:

– Până la urmă l-ai sunat pe taică-tău?

– Am încercat. Nu era pe acolo. Ai mai auzit ceva de ancheta aia?

– L-au pus pe Soctomah să conducă ancheta din partea departamentului de omucideri. E cel mai bun din tot statul.

– Bine, am zis, aruncând în tufe ultimele gogoși. Sper să-l prindă pe ticălos.

Kathy a tăcut, dar nu și-a luat ochii de la mine. Tăcerea ei mă deranja.

– Să punem și semnele acum? am întrebat.

– Sigur, a zis ea.

Semnele erau niște pătrate de plastic, de culoare galben aprins, ce trebuiau puse pe copacii din jurul capcanei. Pe ele scria: „Pericol. Capcană pentru urs. Nu vă apropiați." Când am terminat de pus și ultimul semn, se auzi mobilul meu sunând din mașină. M-am dus și am răspuns.

– Mike? Sunt Russ Pelletier. De la Rum Pond.

M-au trecut fiorii.

– Da, am zis, salut Russ.

Cu opt ani în urmă, când aveam doar șaisprezece ani, petrecusem o vară de coșmar în cabana tatălui meu, muncind la Rum Pond pentru Pelletier și nevasta lui cea alcoolică. Experiența aceea nu se terminase cu bine.

– N-am mai vorbit de mult, a zis el. Taică-tău zice că te-ai făcut paznic de vânătoare.

– Așa e. Sunt la Midcoast.

Russ a tăcut.

– Păi, de fapt, despre taică-tău e vorba, de-aia te-am sunat. Ai lăsat dimineață un mesaj că vrei să vorbești cu el. Presupun că ai auzit ce s-a întâmplat aici azi-noapte?

– Da?

– Ei bine, tocmai au trecut pe aici și polițiștii, au venit după taică-tău. L-au arestat, Mike. Nu știu cum să-ți spun altfel.

Am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare.

– Pentru ce?

Pelletier a spus:

– Dimineață a venit un ofițer să-i pună câteva întrebări și taică-tău și-a ieșit din pepeni. Eu nu eram aici când s-a întâmplat. Dar am impresia că s-au luat la bătaie. Mă rog, l-au luat și l-au dus la închisoarea din Skowhegan. Poate ar trebui să te duci și tu până acolo.

– Poliția crede că el i-a omorât pe oamenii ăia?

Pelletier nu a răspuns imediat.

– Se pare că ei cred că ar ști el ceva despre asta.

– Dar nu pentru asta l-au arestat, nu? Nu pentru crimă. L-au luat fiindcă a lovit un ofițer, nu?

– Cum ți-am zis, nu eram aici când s-a întâmplat, așa că n-aș putea să-ți spun pentru ce l-au luat. Cred că ar trebui să te duci la Skowhegan și te lămurești tu acolo. Îmi pare rău că-ți dau așa o veste, puștiule, a mai spus Pelletier și apoi a închis.

I-am spus lui Kathy că tata tocmai fusese arestat, dar se prinsese și ea de asta din ce mă auzise pe mine spunând la telefon.

– Se crede că el l-a împușcat pe Brodeur? a întrebat ea.

– Nu știu. Cred că s-a dus un ofițer la Rum Pond să-i pună câteva întrebări și s-a întâmplat ceva acolo. Îl duc la închisoarea Somerset. Nu știu de ce anume e acuzat.

Kathy a întins mâna spre mine.

– Dă-mi telefonul tău.

A format un număr și a dus telefonul la ureche, așteptând să i se răspundă.

– Dacă aveau de gând să-l aresteze pe tatăl tău pentru uciderea unui polițist, nu ar fi trimis un singur ofițer la fața locului.

Cineva probabil i-a răspuns la celălalt capăt, pentru că, brusc, nu mai vorbea cu mine.

– Sunt sergentul Frost. Am auzit că unul dintre ofițerii dumneavoastră tocmai l-a arestat pe un bărbat numit Bowditch. Este tatăl unuia dintre subordonații mei. Mă întrebam dacă ne puteți spune ceva despre asta în acest moment.

Conversația a fost scurtă. Kathy a tot încercat să convingă pe cineva să îi spună ce se întâmpla. Două minute mai târziu, mi-a întins telefonul, cu o expresie de om învins.

– Cei de la biroul șerifului nu vor să spună ce s-a întâmplat, a zis ea, dar e destul de clar că ofițerul nu avea mandat de arestare pentru tatăl tău. Am impresia că s-a dus la Rum Pond pe cont propriu ca să pună niște întrebări și le-a sărit țandăra și lui și tatălui tău.

– Deci nu e acuzat de crimă?

– Nu știu de ce anume îl acuză, Mike.

– Tatăl meu nu este ucigaș de polițiști.

Kathy a tăcut. Şi-a încrucişat braţele pistruiate.
Am băgat mâna în buzunar să-mi scot cheile.
– Trebuie să mă duc acolo.
M-am urcat în maşină şi i-am zis:
– Te rog să-mi ţii tu locul tura asta.
– Mike, a oftat ea.
– Te rog, Kath. Dacă era vorba de tatăl tău, tu ce ai fi făcut?

Ultima oară mersesem la închisoarea Somerset în dimineaţa de după bătaia din barul de la Dead River. Acum alergam iar să-mi salvez tatăl. Nici n-ai fi zis că trecuseră doi ani. Închisoarea era, de fapt, o fortăreaţă de cărămidă, lipită de vechiul tribunal din centrul oraşului Skowhegan. În spatele unei mese de recepţie era dispecerul ce tocmai răspunsese la telefon şi nota un mesaj pe o bucăţică de hârtie. Lângă el, din staţia radio se auzeau vocile ofiţerilor de pe teren. Dispecerul a pus receptorul jos şi s-a uitat fără nici un fel de expresie la mine.

– Aş dori să vorbesc cu şeriful Hatch, vă rog, am spus.

Înainte ca el să apuce să răspundă, o femeie în uniformă, cu un bust impresionant, a apărut în uşa din spatele meu.

– Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat ea.

Avea buzele date cu un ruj roz. Ca şi dispecerul, purta o panglică de doliu prinsă de cămaşa uniformei, în amintirea colegului lor dispărut.

– Unul dintre ofiţerii dumneavoastră tocmai a adus un prizonier, i-am spus. Cred că este tatăl meu.

Ochii femeii s-au oprit pe plăcuţa cu numele meu de pe uniformă.

– Aşteptaţi aici, a zis ea, şi a ţâşnit pe uşă.

Prin peretele de sticlă puteam vedea întregul birou al şeriful ui. Femeia s-a întors repede.

– Se pare că şi şeriful vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră, mi-a spus.

Şeriful Joe Hatch stătea la un birou de stejar de culoare închisă, cu mâinile pe registrul în care erau trecute numele celor arestaţi. Părul de un blond-cenuşiu începuse să-i albească pe la tâmple, avea o mustaţă ţepoasă şi umerii foarte laţi, ca ai unui atacant de fotbal. Şi pe reverul lui era aceeaşi panglică neagră pe care o purta toată lumea.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu ajutorul de şerif Brodeur, am zis. Am fost colegi la Academia de Poliţie. A fost un om bun.

Șeriful a dat din cap.

– Cu ce te pot ajuta?

– Unul dintre ofițerii dumneavoastră l-a arestat pe tatăl meu – pe Jack Bowditch – sus, la Rum Pond, și am auzit că a fost adus aici.

– Cine ți-a spus asta?

– Am primit un telefon de la Russell Pelletier. E patronul de la Rum Pond.

Am așteptat să spună ceva, dar nici nu s-a clintit.

– Uitați ce este... Nu știu ce a făcut tatăl meu... am început eu.

– A atacat un ofițer.

– Russell Pelletier pare să creadă că e suspect de crimă în cazul Brodeur.

– Poliția de stat se ocupă de acea investigație.

Nu așa îmi imaginasem eu că vor merge lucrurile.

– Nu știu ce i s-a întâmplat ofițerului dumneavoastră astăzi – și nici nu încerc să-i caut scuze tatălui meu. Dar simt că e posibil să avem de a face cu o neînțelegere și aș dori să discut cu tata.

Cineva a bătut foarte ușor la ușă.

– Intră, a lătrat șeriful.

Era din nou femeia masivă de la intrare.

– L-au găsit.

Fără nici o altă vorbă, șeriful s-a ridicat și a ieșit din cameră. Am rămas pe scaun. Ce se întâmpla aici? Pe cine găsiseră?

Când șeriful s-a întors, primul lucru pe care l-a spus a fost:

– Povestește-mi despre tatăl tău. Când ai vorbit ultima oară cu el?

– Aseară.

– Stai așa.

A băgat mâna într-un sertar și a scos un mic reportofon. L-a așezat pe registrul care se afla între noi doi.

– Zici că ai vorbit cu el aseară.

– Nu chiar. Mi-a lăsat un mesaj pe robot.

Mi-am dres vocea.

– Ce e cu reportofonul?

– Trebuie doar să lămurim câteva lucruri.

Aceasta era o replică pe care anchetatorii le-o serveau suspecților, nu colegilor ofițeri.

– Domnule șerif, ce se întâmplă aici?

– Susții că tatăl tău este considerat pe nedrept ca fiind implicat în cri-

mă. M-am gândit să-ți dau ocazia să restabilești adevărul. Ce spunea în mesaj?

– Doar s-a întrebat cu voce tare unde sunt și apoi a închis.

– Ai șters mesajul?

– Nu mi-am dat seama că e un mesaj important, am spus.

După cum i s-au încleștat fălcile, nu era prea relaxat.

– Deci l-ai șters?

– Tatăl meu a cerut un avocat?

Șeriful s-a aplecat spre mine, peste birou.

– Să-ți spun eu ceva despre taică-tău, a spus cu dezgust. Taică-tău e acuzat de uciderea unui polițist. Dacă aș fi în locul tău, aș răspunde la întrebările care mi se pun.

– N-am venit aici ca să îl incriminez.

– L-am sunat pe locotenentul tău. Trebuie să apară, e pe drum.

– Pe locotenentul Malcomb?

– Ce-o să zică oare când am să-i spun că refuzi să cooperezi la anchetarea unei crime?

– Bine, dar cooperez!

– Ai distrus o probă atunci când ai șters mesajul acela.

Totul părea că scăpase de sub control.

– Poate ar fi mai bine să-l așteptăm pe locotenentul Malcomb să vină aici. Deja cred că e cazul să tac din gură pentru moment, nu mă mai simt confortabil.

– Nu te mai simți confortabil?

Apucă reportofonul și-l opri.

– Să-ți spun ceva. Unul dintre oamenii mei este mort, unul e pe drum spre spital. Așa că puțin îmi pasă mie de cum te simți tu.

– Spre spital? Despre ce vorbiți?

– Am pierdut legătura cu unul dintre ofițerii noștri, pe nume Pete Twombley, acum o jumătate de oră. Tocmai am primit un telefon că i-au găsit mașina pe Șoseaua 144. L-au găsit pe Twombley bătut și legat cu cătușele de un copac. Nu știu cum a reușit taică-tău să-l dovedească, dar acum toți ofițerii din partea de vest a statului Maine îl vânează. Poate ar trebui să-ți reconsideri atitudinea și să treci în tabăra corectă. Pentru că, după cum văd eu că stau lucrurile, o să-ți mai vezi tu tatăl la înmormântare.

Am rămas singur în hol, dincolo de biroul dispecerului, așteptând să

vină comandantul meu de divizie, locotenentul Timothy Malcomb. Șeriful plecase să supervizeze vânătoarea.

Aproape că nu puteam cuprinde cu mintea enormitatea a ceea ce se întâmpla. Chiar atunci, ofițeri de toate gradele și paznici de vânătoare plecaseră în urmărirea tatălui meu, prin pădurile de pe malurile râului Dead. Fusese chemat FBI-ul din Boston. Echipele de filmare ale televiziunilor probabil erau și ele pe drum. Până dimineață, întreg statul Maine avea să cunoască numele Jack Bowditch. De azi înainte, voi fi cunoscut drept fiul ucigașului de polițiști. Și-atunci, de ce eram mai convins decât oricând de nevinovăția lui?

Oricine ar fi fost cel ce-i atacase pe Jonathan Shipman și Bill Brodeur spera să-i sperie pe cei de la Catamount, semnând avertismentul cu sânge. Știam că tata este capabil de violență. Dar să ucidă doi oameni pentru motive politice? Era un bătăuș de crâșmă, nu un terorist.

Mesajul de pe robotul meu părea să fie foarte important în tot acest mister. De ce mă sunase azi-noapte și cine era femeia care era cu el?

Cea mai mare teamă a mea era că va fi încolțit de căutători undeva prin pădure și că avea să înceapă o încăierare ce nu se putea termina decât cu focuri de armă. În doar câteva ore, acest caz ar fi putut fi închis definitiv și eu aveam să trăiesc toată viața știind că n-am făcut nimic ca să-l salvez. La dracu', mi-am spus, și m-am ridicat în picioare. Să mă acuze de insubordonare.

Când am ajuns în parcare, valurile de căldură se ridicau în fuioare de abur de pe acoperișurile mașinilor. Interiorul mașinii mele era fierbinte ca un cuptor. Am pornit motorul, m-am uitat în oglindă și aproape că mi-a stat inima. Locotenentul Malcomb tocmai se îndrepta spre mine, traversând parcarea cu pași mari. Mi-am lăsat geamul jos.

– Ce se întâmplă, Mike?

– Tocmai mă duceam la locul faptei.

– Am ordonat să mă aștepți aici.

– Știu asta. Îmi pare rău. Nu puteam sta cu brațele încrucișate, domnule locotenent.

– Nu te poți amesteca în această investigație și știi asta.

– Deja sunt amestecat, am zis. Domnule locotenent, trebuie să mă implic. În caz că se întâmplă ceva, poate-l conving să se predea.

Purta ochelari de soare cu lentile ca de oglindă și asta făcea să fie im-

posibil să citeşti ceva pe chipul lui. Oricum, era unul dintre oamenii cu cea mai impenetrabilă figură din câţi întâlnisem. Dar când a deschis din nou gura, am simţit că se înmuiase puţin.

– Asta nu e o situaţie pe care să o poţi controla, Mike. Va avea ocazia să se predea, dar depinde doar de el ce se va întâmpla mai departe.

– Domnule, nu cer decât să mi se dea posibilitatea să fiu şi eu de faţă.

După o clipă de tăcere, a zis:

– Ieşi din maşină, Mike.

M-am prăbuşit pe dinăuntru, dar am făcut ce mi se spusese. Locotenentul a pornit spre celălalt capăt al parcării. La început am crezut că ne întoarcem în biroul şerifului, dar apoi am văzut camioneta lui parcată după colţ.

– Domnule locotenent?

– Ai dreptate. E mai bine să fii de faţă. Dar numai ca observator.

Pe drum n-a scos nici unul dintre noi nici un cuvânt. Amândoi ascultam cu atenţie staţia de comunicaţii radio a poliţiei. Poliţişti, ofiţeri şi paznici de vânătoare îşi comunicau locaţiile. Patrulele canine erau pe drum. Nu mai fusese o astfel de vânătoare de oameni în Maine de ani de zile.

– Aveţi cumva idee în ce stare este ofiţerul Twombley? am întrebat în cele din urmă.

– Are câteva vânătăi şi nişte tăieturi, răspunse locotenentul. Twombley a zis că tatăl tău l-a atacat şi l-a scos în peisaj.

– Bine, dar nu avea cătuşe la mâini? Cum de s-a eliberat?

– E o întrebare bună.

– N-avea cum să ajungă foarte departe, am spus.

– Poliţistul care a găsit maşina a văzut o dâră de sânge. Twombley zice că tatăl tău era rănit. Şi că i-a furat şi puşca şi pistolul.

Deci, tata era înarmat, rănit şi în plină încercare de a evada. Oare era vreun detaliu legat de toată povestea asta care să nu fi fost negativ?

Telefonul locotenentului a sunat. Persoana de la celălalt capăt era colonelul Serviciului de Pază de Vânătoare al statului Maine. După ce a terminat de vorbit cu colonelul, locotenentul a sunat la poliţia statală şi la sediul nostru din Sidney. După fiecare dintre aceste conversaţii, viteza cu care ne deplasam a crescut vizibil.

– Au fost chemate întăriri, mi-a spus. L-au chemat pe Charley Stevens cu avionul. Îl ştii pe Charley?

– Da, domnule, am zis, stânjenit.

Charley Stevens era pilotul pensionar care apăruse și la hanul Dead River în seara în care fusese arestat tata, în urmă cu doi ani. Era un personaj legendar în lumea paznicilor de vânătoare. Știam că se retrăsese pe undeva pe lângă Flagstaff Pond și mai dădea din când în când o mână de ajutor cu Super Cub-ul lui, ajutând la găsirea turiștilor rătăciți. Nu era o surpriză faptul că venise să ajute și de data asta. Ce nu i-am spus locotenentului era că tata și Charley Stevens aveau o istorie destul de lungă împreună și nici că pilotul pensionar, mai mult decât oricine altcineva, era probabil cel datorită căruia eu mă făcusem paznic de vânătoare. Povestea era lungă și amintirea ei nu era deloc plăcută.

3

Maine este cel mai mare stat din New England, la fel de mare cât toate celelalte state luate la un loc. Oamenii sunt mai atraşi de zona de litoral a statului, poate datorită farurilor şi a plajelor şi a porturilor mici, parcă desprinse din cărţile poştale. Puţini călători se aventurează în munţii din partea de nord-vest a statului, dar eu şi locotenentul Malcomb exact într-acolo ne îndreptam. Şoseaua 144 este poarta spre una dintre cele mai izolate zone din vestul Maine-ului, o zonă în formă de pană, cu munţi împăduriţi şi mlaştini, ce se întinde de la Râul Kennebec până spre partea estică a Québec-ului. Adânc în inima sălbăticiei, accesibilă doar pe drumuri forestiere sau cu un hidroavion, e Rum Pond. Din fericire, noi nu mergeam atât de departe. Perimetrul de căutare, potrivit spuselor locotenentului Malcomb, începea de la şosea şi se-ntindea până la Dead River, un cerc de treizeci şi doi de kilometri în diametru. Chiar şi aşa, tot despre o pădure foarte deasă era vorba. Pe măsură ce ne ducearn spre nord, în locul fermelor au apărut rulotele, apoi cabanele cu curţile pline de rable şi fiare vechi. Văzându-le, m-a cuprins o nostalgie amară. Îmi petrecusem prima parte a vieţii într-o astfel de dărăpănătură înconjurată de gunoaie. Acesta era teritoriul tatălui meu. Sute de kilometri bătuse cu piciorul prin munţii aştia, fără să aibă nevoie de busolă ca să-şi găsească drumul spre casă. Dacă era cineva în stare să dispară în Pădurile din Nord, acel cineva era tatăl meu. Am dat de prima baricadă lângă o exploatare forestieră recent deschisă, la sud de Dead River. Două maşini de poliţie se puseseră de-a curmezişul pe şosea, blocând ambele benzi. Un poliţist a venit la geamul lui Malcomb.

– Postul de comandă e la păstrăvăria Otter Brook, a zis el.

– Cine e la comandă? a întrebat locotenentul Malcomb.

– Şeriful, domnule. Dar maiorul Carter e pe drum.

Cu alte cuvinte, şeriful comanda operaţiunea doar temporar, până când ajungea echipa tactică a poliţiei statale.

– Patrulele cu câini au ajuns?

– Încă nu, domnule.

Ceea ce însemna că încă nu începuse căutarea cu câini. M-am uitat la ceas. Tata fugea deja de două ore. Următorul punct de control era lângă şanţul în care derapase ofiţerul Twombley. Câţiva poliţişti stăteau acolo ciopor, aşteptând să se întâmple ceva. Locul unde se oprise maşina din derapaj fusese înconjurat cu bandă galbenă. Am încercat să înţeleg ceva din ceea ce vedeam. Ceva mai devreme, în această dimineaţă, Pete Twombley se dusese la Rum Pond de capul lui, dar în ce scop? Să-l acuze pe tata de crimă? Twombley plecase apoi cu tata spre închisoarea din Skowhegan. De la Rum Pond ar fi făcut cel puţin o oră până aici, unde maşina ieşise în peisaj. Iar Twombley fusese scos din circulaţie destul cât să apuce tata să-i ia armele.

Tatăl meu a mai fost arestat şi altă dată. Ştie el când o acuzaţie nu e destul de solidă ca să rămână în închisoare. Dacă e nevinovat, totuşi de ce a fugit?

Cum cea mai apropiată clădire care avea şi un telefon funcţional era crescătoria de păstrăvi Otter Brook, era logic ca acolo să se stabilească şi centrul de comandă. La crescătorie, pe lângă un şir lung de bazine şi canale de deversare, mai erau câteva clădiri acoperite cu şindrilă. Mirosea a fermă de găini din cauza hranei pe care le-o dădeau păstrăvilor. În faţa unei vechi clădiri de birouri se vedea duba celor de la Unitatea Mobilă de Investigare a Crimelor din cadrul Poliţiei de Stat, un vehicul enorm vopsit în alb şi bleumarin. În parcarea pietruită mai erau o ambulanţă, alte câteva maşini de poliţie, camionetele paznicilor de vânătoare şi câteva Ford Interceptor. Am intrat. Înăuntru am dat peste vreo douăzeci de ofiţeri în uniformă, înghesuiţi în spaţiul deloc generos. Dar cel pe care am pus ochii din prima era şeriful Hatch. Stătea deasupra unei hărţi topografice întinse pe o masă. S-a uitat urât la mine şi s-a răstit.

– Ce caută ăsta aici?

– Ieşi puţin afară, Mike, a zis locotenentul.

– Nici o problemă.

Chiar dacă eram unul de-al lor, rămâneam fiul evadatului pe care îl vânau toţi. Loialitatea mea era, din principiu, pusă sub semnul întrebării. M-am

dus lângă unul dintre barajele deversoare. Un acoperiş înclinat acoperea ecluza. Sub oglinda unduitoare a apei, umbrele păstrăvilor-curcubeu apăreau şi dispăreau, strălucitoare ca nişte monede argintii pe fundul unei fântâni.

– Mike Bowditch?

M-am întors. Nu-l mai văzusem niciodată pe cel ce mă strigase. Era un tip musculos, pe la vreo patruzeci de ani, tuns periuţă, grizonant. Purta o cămaşă cu mâneci scurte şi o cravată bleumarin. La curea avea prinse insigna şi un toc pentru pistol. Mi-a întins mâna.

– Sunt Wayne Soctomah.

Numele lui era de origine indiană, din tribul Passamaquoddy.

– Dumneavoastră investigaţi crimele.

– Da, împreună cu detectivul Menario. Şeriful mi-a zis că ai vorbit cu tatăl dumitale aseară.

– Nu chiar. Mi-a lăsat un mesaj pe robot.

– Te superi dacă îţi pun şi eu câteva întrebări pe tema asta?

– Nu.

M-a întrebat exact ce auzisem şi i-am spus, cuvânt cu cuvânt.

– Ai idee cine era femeia despre care povesteşti?

– Vreuna dintre iubitele lui, presupun. Tatei îi plac femeile.

– Există una anume, mai specială?

– Nu, nu din câte ştiu eu. Dar n-am vorbit cu el de ani de zile.

M-am hotărât să-mi forţez puţin norocul.

– Puteţi să-mi spuneţi şi mie ceva despre ce s-a întâmplat azi-noapte, totuşi? Am citit în ziar despre întâlnirea de la Hanul Dead River. Credeţi că are legătură cu crimele?

Soctomah s-a gândit puţin ce să-mi răspundă.

– Pot să-ţi spun că Shipman şi ofiţerul Brodeur au fost doborâţi cu focuri de armă azi-noapte, la vreo cinci minute după ce au părăsit Hanul Dead River. Intenţionaseră să se strecoare de-acolo pe un drum forestier, prin spate, ca să nu mai iasă pe strada principală. Cineva îi aştepta însă şi a deschis focul asupra maşinii de poliţie.

– Credeţi că era cineva care, supărat de povestea cu Catamount, s-a strecurat afară şi a pus la cale o ambuscadă?

– Nu pot face speculaţii. Şi, oricum, deja ţi-am spus prea multe.

– Apreciez gestul dumneavoastră.

– Dacă aş fi în locul dumitale, şi eu aş pune, probabil, aceleaşi întrebări. Vrei să-ţi ajuţi tatăl, deci trebuie să ştii ce se întâmplă.

Am dat să spun da, însă m-am abținut. Sugera oare că aș fi în stare să-mi acopăr tatăl?

– N-aș vrea să vă pierdeți timpul pe o pistă greșită, am spus.

– Nici noi nu vrem așa ceva, îți dai seama. Bine că ne ajuți și dumneata, avem noroc.

Se uită în sus.

– Ce-ai zice să ne dăm mai la umbră? spuse el și arătă spre duba unității mobile.

Tipul ăsta e șiret, mi-am zis.

Desigur, când am intrat în dubă și ne-am așezat la o masă, brusc, a apărut și reportofonul între noi.

– Nu te supără, nu?

– Nu, nici vorbă, am zis.

Am reluat discuția despre mesajul lăsat pe robot, de data asta înregistrându-se totul, și apoi am trecut la părerile tatălui meu despre faptul că o companie privată deținea Pădurile din Nord, despre tendințele lui de agresivitate și despre cât de bine țintea când trăgea cu arma. Pe la mijlocul conversației, în dubă a mai apărut un detectiv. Un spilcuit cu nasul pe sus și o tunsoare periuță. Am presupus că e detectivul Menario.

– Cum ai descrie relația pe care o ai cu tatăl dumitale? a întrebat Soctomah. Erați apropiați sau dimpotrivă?

– Am locuit cu el până la vârsta de nouă ani. Dar după ce părinții mei au divorțat, am cam pierdut legătura. Ne-am văzut rar. Am petrecut câteva luni cu el la Rum Pond, când aveam vreo șaisprezece ani, am lucrat acolo, dar nu ne-am prea înțeles. El avea un mod de viață în care eu nu m-am putut integra.

– Are prieteni pe aici?

– Nu știu. Singurii prieteni pe care i-am cunoscut au fost Russell Pelletier și un tip numit Truman Dellis. Cu ăsta neapărat să stați de vorbă. E violent și alcoolic.

Detectivul mi-a ignorat sugestia.

– Și-atât? Nimeni altcineva?

– Mai era unu'. Nu știu sigur dacă era chiar prieten cu el. L-am văzut pe tata vorbind cu el la Hanul Dead River. Avea capul ras și o bărbiță de țap. Tata mi-a zis că e paranoic.

– Crezi că mama dumitale ar putea ști mai multe despre cunoștințele tatălui dumitale?

Nu mă gândisem la asta până acum.

– Doar n-aveți de gând s-o băgați și pe ea în povestea asta?

– Unde locuiește? a întrebat detectivul Menario, spilcuitul.

– La Scarborough. S-a recăsătorit. Și acum poartă alt nume. O cheamă Turner. Marie Turner.

Le-am dat numărul ei de telefon.

– O să facă o criză când o s-o sunați. Nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu tata. N-a fost fericită cu el.

– Așa-s fostele neveste, zise Soctomah, zâmbind înțelegător. Mike, îmi dau seama cât de greu trebuie să-ți fie. Dar e mult mai bine pentru tatăl tău dacă reușim să-l găsim și-l convingem să se predea. Așa că dacă mai e ceva ce crezi că ne-ar putea ajuta, trebuie să ne spui.

– Nu știu ce să vă mai spun, am zis. Doar atât: nu el i-a ucis pe acei oameni.

Soctomah a clipit, vizibil uimit.

– De ce spui asta?

– Pentru că știu ce-i poate pielea. Omul pe care îl căutați trebuie să fie un terorist dement. L-a ucis pe tipul de la Catamount ca să transmită un mesaj. Tata nu ar face așa ceva.

O nouă expresie a apărut în privirea lui Soctomah, ceva ce la început nu am înțeles. Apoi mi-am dat seama: credea că mă amăgesc singur și îi era milă de mine.

– Știu că situația nu pare roz, am spus, dar vă înșelați în ce-l privește.

Soctomah s-a ridicat.

– Mulțumesc că ai stat de vorbă cu noi, Mike, a zis el, conducându-mă spre ușă. O să te ținem la curent.

– Da, știți unde mă găsiți, am răspuns.

Vânătoarea începuse și eu nu mai aveam ce face. Locotenentul Malcomb spusese că pot să fiu observator și exact asta eram: un spectator forțat să privească un întreg pluton de ofițeri înarmați care luau cu asalt dealurile. Câinii găsiseră repede urma tatălui meu la locul accidentului. Dar tata se pricepea foarte bine să ia urme și știa totul despre mirosuri și cum să nu le lase. Purta cizme de cauciuc, pentru că încălțările de piele lasă miros. Știa cum să o ia prin pâraie și cum să găsească poteci de pietre goale, în care nu pătrundea mirosul. Sigur, nu putea păcăli la nesfârșit câinii, dar putea să mai câștige timp.

Echipele raportau prin stație. Pierdut urma. Găsit urma. Oamenii re-

acționează în fel și chip în momente de tensiune. Eu beau cafea până mă arde stomacul. Așa am făcut și acum. Ofițerul aflat la comandă, maiorul Carter, se tot uita la ceas. Locotenentul Malcomb găsise un pachet de țigări și fuma afară. L-am găsit în spatele clădirii, lângă un baraj care bolborosea, tocmai își aprindea o țigară.

– Domnule locotenent, am zis. Aș vrea să mă trimiteți pe teren. Nu pot să stau așa, cu brațele încrucișate, s-aștept.

– Toți așteptăm.

Pe deasupra capului se auzea slab motorul unui avion și apoi l-am văzut strălucind preț de o clipă sub razele soarelui. A virat și a luat-o spre vest.

– Ăla-i Charley Stevens, a zis locotenentul, ca și cum ar fi identificat specia unei păsări ce tocmai îi trecuse pe deasupra capului.

M-a lăsat cu ochii la crestele din ce în ce mai întunecate ale munților.

M-am uitat cum apunea soarele. Jumătate de oră mai târziu, când ofițerii au început să se întoarcă la postul de comandă, eram tot afară. Dintr-odată, parcarea a fost scăldată în lumini albastre și în zgomot de sirene. Șeriful a venit drept spre mine. În spatele lui erau locotenentul Malcomb și maiorul Carter.

– Avem o problemă, a lătrat șeriful.

– Tatăl tău a luat un ostatic, mi-a explicat locotenentul.

Mi-a făcut semn să merg cu el spre camioneta cu care venisem și m-am dus.

– Cine e ostaticul?

Locotenentul a pornit motorul.

– Un pustnic. Bickford îl cheamă. Câinii s-au luat după miros până la coliba lui. Când polițiștii s-au apropiat de ușă, s-a tras asupra lor. Sper că putem să-l convingem pe taică-tău să iasă de acolo, Mike.

Dacă nu-l convingem, e ca și mort, mi-am zis.

În goana mașinii prin pădure, luminile girofarului nostru colorau în albastru și roșu copacii de pe marginea drumului – culori de carnaval ce nu aveau ce căuta în pădure. Tata ajunsese destul de departe, mai mulți kilometri decât ai fi crezut că poate străbate pe jos un om rănit. În loc să o ia pe drumurile principale, mersese spre nord, din ce în ce mai adânc în pădurea ce intrase acum în proprietatea Fabricii de Cherestea Catamount.

Poliția statală stabilise un perimetru la capătul unui drum de țară, la o bătaie de pușcă de cabană. Dacă nu reușeau să-l facă pe tata să se predea,

aveau să intre peste el cu gaze lacrimogene şi cu puştile încărcate. Şeriful şi ceilalţi aşteptau în spatele unei baricade improvizate din maşinile de poliţie.

– Cum stăm? a întrebat locotenentul.

– S-a tras un foc.

– E înconjurat?

– Complet.

Cabana era o dărăpănătură făcută din scânduri vopsite cu roşu şi placaj, ţinute la un loc de folie termoizolantă argintie, înfăşurată în jurul casei ca un scotch. Nu era decât o singură fereastră strâmbă.

– De unde ştiţi că tata e înăuntru? am întrebat.

– Câinii au dat semn că e acolo, când am ajuns, a zis maiorul Carter. Nu există nici o urmă care să iasă din zonă, din câte ne dăm seama.

Un agent FBI pe care nu-l mai văzusem până atunci se apropie de noi:

– Ce ştim despre ostatic?

– E un pustnic de prin părţile locului, Wallace Bickford îl cheamă, a zis şeriful.

– Are probleme la cap, a spus locotenentul Malcomb. I-a căzut un copac drept în cap acum zece ani şi acum trăieşte din pensie de boală şi din ce-i mai dă statul pentru handicap.

Echipa tactică s-a aşezat pe poziţii în jurul cabanei. Lunetiştii cu ochelari cu infraroşu aveau în vizor toate uşile şi ferestrele şi erau gata să tragă la ordin. Maiorul Carter a anunţat că va încerca să negocieze.

– Au telefon înăuntru?

– Nu.

Maiorul a apucat microfonul de la maşină şi a scos portavocea afară. Vocea lui a bubuit în asfinţit:

– John Bowditch! Îţi vorbeşte maiorul Jeffrey Carter. Sunt aici cu poliţia statală. Aş vrea să stăm de vorbă. Nu vrem să vă luăm cu asalt.

A aşteptat, dar nu a primit nici un răspuns.

– Spune-i „Jack", i-am zis. Nu poate să sufere numele de John.

Carter a pornit din nou microfonul.

– Jack, tot Jeff Carter vorbeşte. Trebuie neapărat să stăm de vorbă. Vreau să-ţi dau un mobil. Aşa n-o să mai trebuiască să ţipăm unul la altul.

I-a făcut semn unui mascat să se apropie de cabană.

– Unul din oamenii mei îţi aduce un mobil. Nu te atacă. Doar îţi aduce un mobil.

Mascatul a luat-o târâş spre intrare. Apoi s-a auzit un strigăt înfundat:

– Nu te apropia!

Mascatul a înghețat pe loc.

– Bine, Jack, a răspuns maiorul. Cum spui tu.

Încet, mascatul s-a retras dincolo de baricadă. L-am apucat de braț pe maior.

– Acela nu e tata, am zis.

– Ce? Ești sigur?

– Absolut sigur.

Dintr-odată, vocea necunoscută s-a auzit iar.

– Nu vă apropiați!

Maiorul Carter a pornit din nou microfonul.

– Nu vine nimeni peste tine, Jack. E fiul tău Mike aici.

A dat să-mi întindă microfonul, dar apoi s-a răzgândit.

– Vorbește normal cu el. Zi-i să ne lase să-i dăm mobilul. Asta e tot. Acum nu vrem decât să-l convingem să ia telefonul.

– Și dacă nu e acolo?

– Asta o să ne ajuți tu să aflăm.

Am luat microfonul.

– Tată, sunt eu, Mike. Trebuie să iei telefonul ăla, bine?

Mascatul și-a reluat târâșul pe cărare.

Așa, mi-am zis. Acum aruncă telefonul.

Dar mascatul continua să se târască. L-am auzit pe unul dintre câini scheunând în spatele meu, apoi vocea ofițerului ce-l conducea l-a calmat. Aruncă naibii telefonul ăla, mi-am zis iar.

Acum mascatul se afla la doar trei metri de verandă. Încet, a dus mâna cu telefonul la spate, gata să îl arunce în fața ușii.

Trei lucruri s-au întâmplat în acel moment.

Mascatul a aruncat telefonul prea sus și acesta s-a izbit de pragul ușii. În aceeași clipă, câinele care tot scheunase a scăpat un lătrat ascuțit. Și tot atunci, un foc de armă a făcut țăndări geamul de la fereastra din față. Mascatul s-a aruncat la pământ și s-a rostogolit ca să iasă din bătaia focului. Prima împușcătură venise din interiorul cabanei, dar următoarea a pornit din pădurile din stânga mea. Maiorul răcni în microfon:

– Nu trageți!

Nici nu mi-am dat seama când m-am ridicat și am luat-o la fugă pe poteca prăfuită. L-am auzit pe locotenent strigându-mă, dar am continuat să alerg până când am ajuns lângă verandă, cu mâinile sus, să vadă toată lu-

mea că-s neînarmat. Încă un foc a făcut aşchii o bucată de placaj de lângă capul meu.

– Nu mai trageţi, fir-ar al dracului! a urlat Carter.

Dar deja nu mai trăgea nimeni.

O voce slabă s-a auzit din cabană:

– Ajutor!

Uşa s-a deschis scârţâind. Am făcut un pas spre ea, dar mascatul care aruncase telefonul a sărit pe mine şi m-a pus la pământ. În jurul meu, ofiţerii s-au năpustit asupra cabanei, cu armele scoase. Aveam praf în ochi şi nu mai vedeam nimic. I-am auzit pe ofiţerii trupei de intervenţie strigând:

– La pământ! Nu mişca!

În cabană se striga că drumul e liber, clădirea era sigură. Mascatul care stătea pe mine să mă ţină la pământ şi-a schimbat poziţia şi asta mi-a fost de-ajuns ca să mă ridic în picioare într-o singură clipă, să urc scările verandei din doi paşi şi să intru în casă. Pe podea se contorsiona un om mărunt îmbrăcat într-o salopetă de pânză. Un alt mascat îi pusese pe spate un genunchi, să-l ţină jos. Faţa omului, lipită de podea, era mânjită de sânge. Am văzut o puşcă zăcând la câţiva paşi mai încolo, în camera presărată cu sticle. Mirosea îngrozitor.

– Nu mai e nimeni aici, l-am auzit pe unul dintre soldaţi raportând în staţie.

– Unde e Bowditch?

– Unde e? am strigat. Unde e tata?

Wallace Bickford şi-a ridicat de la podea capul însângerat şi a zis, cu o voce plângăreaţă:

– A plecat. S-a dus!

Până la urmă, s-a dovedit că Bickford nu era chiar atât de grav rănit. Era plin de tăieturi superficiale pe faţă, de la geamul pe care îl spărsese când trăsese cu puşca. Acum era întins pe o targă şi un asistent de la ambulanţă îi ştergea faţa cu dezinfectant. Şeriful şi-a încrucişat braţele.

– Şi zici că arma s-a descărcat accidental – de două ori?

– Da! N-am vrut să fac nici un rău nimănui.

– Da, sunt convins, a răspuns şeriful. Şi unde zici că s-a dus Bowditch?

– Spre mlaştinile de la Otter Brook. A zis că are nevoie de ATV-ul meu.

– Şi tu i l-ai dat. Că aşa eşti tu, un tip generos.

Bickford s-a uitat la șerif de parcă acesta tocmai îi spusese ceva în limba chineză.

– Nu, i l-am dat pentru elan.

Și-atunci a povestit. Jack Bowditch ajunsese la cabana lui cu o oră înainte să se întunece și îi spusese că a împușcat un elan în mlaștinile de la Otter Brook și avea nevoie de un ATV ca să-l care, înainte să-l prindă paznicii de vânătoare.

– A zis că-mi dă și mie o jumătate din carnea elanului, dacă îi împrumut ATV-ul meu, a spus bătrânul.

– Deci Bowditch a luat ATV-ul, a zis maiorul Carter și și-a scos casca.

– Dar tot nu înțeleg cum a reușit să treacă de încercuire. Câinii n-au simțit nici un fel de miros plecând de la cabană.

– Mirosul îngrozitor dinăuntru, am zis. Nu l-ați simțit? E momeală pentru căprioare. Vânătorii o fac din urină de cerb amestecată cu mosc. Se folosește ca să acoperi mirosul omului.

– Zici că s-a scăldat în asta, a spus locotenentul Malcomb.

– Știa că asta o să-i deruteze pe câini, am spus.

– Atunci să le dăm câinilor să ia urma asta, a zis șeriful.

– Și atunci ei se vor ține după noul miros. Doar întârziem puțin.

– Ai idee câte căprioare sunt în pădurile astea?

– Poate fi la cincisprezece kilometri de aici la ora asta, a spus locotenentul. Și dacă are rezervorul plin, mai face patruzeci și cinci. Nu văd cum putem să ne ținem după el în seara asta.

– De ce ai început să tragi când au venit mascații? s-a răstit șeriful la Bickford. Vrei să mori, ce-ai?

– Mi-a fost frică, a zis bătrânul. M-am gândit că or să-mi dea și mie foc, ca în Waco. Sunt pe proprietatea mea și Constituția spune că am dreptul să mă apăr.

– Nu ești pe proprietatea ta, a zis șeriful. Terenul ăsta aparține Fabricii de Cherestea Catamount. Tu doar ocupi ilegal cabana asta.

Bătrânul s-a înfuriat vizibil.

– E casa mea! Nu pot să mi-o ia!

– Deci ești de acord cu ce a făcut Bowditch. L-a omorât pe omul ăla de la Catamount? Poate l-ai și ajutat.

Bickford a făcut o pauză. Apoi și-a șters nasul și s-a uitat în altă parte.

– N-am făcut nimic. A fost doar un accident. Așa cum am mai zis.

– Ce-o să se întâmple cu el? l-am întrebat pe locotenentul Malcomb.

Adrenalina deja mi se consumase și simțeam cum mă scurg.

– Depinde de procuror, dar cred că o să aibă probleme mari pentru obstrucționarea justiției și pentru complicitate la crimă post-factum.

M-au trecut fiori.

– Dar nu prea pare să știe ce spune. E clar că omul are probleme la cap.

– Știe să facă diferența între bine și rău, are discernământ. Oricum nu e treaba noastră să hotărâm asta.

M-a privit cu asprime.

– Ce ai făcut tu, Mike, când ai luat-o la fugă de nebun, a fost cea mai mare prostie pe care am văzut-o în ultimul timp. Probabil i-ai salvat viața omului, ăsta e singurul motiv pentru care nu sunt și mai supărat pe tine.

Nu mă simțeam în nici un fel nobil. Încercasem doar să-mi salvez tatăl, nu pe Wallace Bickford. M-am uitat la cabana luminată acum din interior, unde criminaliștii deja își făceau treaba, căutând dovezi că tata a fost într-adevăr acolo.

– Nu am înțeles exact de ce zicea șeriful că Bickford stă ilegal aici.

– Și-a construit aici cabana asta acum zece ani, fără să aibă autorizație, dar APP-ul nu l-a obligat s-o dărâme. Bickford a fost angajat la APP. Era mai ieftin pentru ei să-l lase să stea aici decât să se trezească dați în judecată. A cui crezi că a fost vina că i-a căzut amărâtului copacul ăla în cap?

Și acum, Catamount cumpărase pământul de la Atlantic Pulp&Paper și, la fel ca și ceilalți concesionari care aveau terenurile cu acte în regulă, era în situația de a fi dat afară din casă. Era oare posibil ca el să îi fi ucis pe Shipman și pe Brodeur exact din acest motiv?

– Mă duc să văd ce fac, a zis locotenentul.

Am dat să-l urmez, dar Malcomb a ridicat mâna.

– Îmi pare rău, Mike. Acum e un loc al infracțiunii și nu ai voie să intri acolo. Ce-ar fi să te duci înapoi la păstrăvărie? Ia mașina mea.

La centrul de comandă atmosfera se schimbase. Toată lumea avea fețele ceva mai lungi, nu prea mai aveau energie, dar căutările continuau. M-am așezat într-un colț și am mâncat un sandvici.

– Bowditch!

Când am ridicat capul, am dat de chipul angelic al unui polițist. Avea un bandaj în jurul frunții și pe plăcuța cu numele scria „Twombley". Mi-a întins un telefon mobil.

– Te caută locotenentul tău.

Am dus aparatul la ureche.

– Da, domnule.

– Vreau să pleci acasă, Mike. Nu mai ai ce face aici în seara asta. Şeriful mi-a zis că o să te ducă unul dintre oamenii lui înapoi la Skowhegan. Dacă mai intervine ceva, te chemăm înapoi.

– Domnule locotenent...

Ofiţerul cu faţa angelică a întins mâna să-şi recupereze telefonul.

– Să mergem.

L-am urmat pe Twombley la o maşină de patrulă şi am pornit la drum.

– Am auzit ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, am zis. Cum te simţi?

– Tu cum dracu' crezi că mă simt?

La postul de comandă, auzisem mai mulţi ofiţeri râzând de poziţia ruşinoasă în care l-a lăsat tata pe Twombley. Deja avea o nouă poreclă: „Cel-ce-îmbrăţişează-copacii".

M-am uitat la faţa lui tumefiată. Avea un aer familiar.

– Şi până la urmă, de ce te-ai dus la Rum Pond? l-am întrebat. Ce dovezi aveai împotriva tatălui meu?

M-a privit în ochi pentru prima dată.

– Du-te dracului!

Ceva mai târziu, mi-am amintit de unde ştiam faţa aceea rozalie. Twombley era cel ce-l arestase pe tatăl meu în urmă cu doi ani la Hanul Dead River, cel ce-l făcuse să îngenuncheze pe cioburile de sticlă. Povestea era, deci, mai veche. Se prinsese că tata poate fi suspect de crimă şi hotărâse să-l aresteze chiar şi fără să aibă dovezi. Deja îmi puteam imagina ce se întâmplase.

– Păi şi cum a făcut? Te-a bătut la cap de pe bancheta din spate? Aşa te-a scos în peisaj?

Twombley nu-şi luă ochii de la drum, ca şi cum nu m-ar fi auzit. Am continuat:

– Şi pe urmă ce s-a întâmplat? Te-ai dus să-l pui la punct, l-ai scos din maşină şi el te-a pus la pământ? Cum de ţi-a luat arma?

A tras maşina în parcarea închisorii Somerset. Camioneta mea strălucea sub luminile felinarelor.

– Dă-te jos, a zis el.

M-am dat jos din maşină şi am plecat. A lăsat jos geamul şi a ţipat la mine:

– Roagă-te să-l prindă altcineva înaintea mea. Să nu pun eu mâna pe el primul.

În copilărie, cred că am mâncat mai mult carne de căprioară decât hamburgeri. În prima parte a vieții mele, am locuit cu mama și, uneori, cu tata în mai multe case, uneori rulote, alteori coșmelii de lemn plantate pe terenurile agricole din vestul statului Maine. Ne mutam des, cam în fiecare an. Tata era concediat de la exploatarea forestieră sau de la compania de forare a puțurilor și trebuia iar să ne mutăm. Mama era o frumusețe cu ochi negri, năbădăioasă, cea mai mică dintr-o familie cu cinci copii, ținută pe palme și răsfățată de toată lumea în casa părinților ei. La șase luni după ce tata a lăsat-o însărcinată, s-au căsătorit și au făcut o nuntă mare, în rit catolic, la Madison. În fotografiile de nuntă nu apare decât de la bust în sus. Părea destul de fericită în pozele acelea. Nu știu dacă l-a iubit vreodată. Impresia pe care mi-a lăsat-o tata în acele vremuri e a unui tânăr fatalist, cu sufletul și trupul rănite, căruia nu-i venea să creadă ce noroc l-a lovit când a pus mâna pe așa o minune de fată. Un om care trecuse printr-un război și știa că norocul nu e etern, așa că și-l strica singur, cu mâna lui, înainte să îl părăsească.

Habar nu am cum de căsnicia lor a durat nouă ani. Înainte de divorț se certau în permanență. Mama își dorea o viață mai bună – mergea la niște cursuri de educație pentru adulți și se cam săturase să fie săracă lipită. Ori de câte ori discuțiile se încingeau prea tare, tata-și lua pușca sau undița și dispărea zile întregi prin pădure. Când venea înapoi acasă, aducea un cerb sau un mincioc plin cu pești. Era felul lui de a cere pace.

Tata spunea că braconează de nevoie. Împușca vânatul ori de câte ori avea ocazia, pentru că era prea mândru să accepte bonuri pentru alimente. În timpul sezonului de vânătoare la cerb din noiembrie, zile întregi se

ținea după câte un cerb prin păduri și văi întunecoase. Nu trăgea decât atunci când avea cea mai bună poziție de tragere asupra celui mai mare cerb pe care-l putea vedea în acel sezon. Apoi își căra ore întregi trofeul de o sută de kilograme prin pădure.

Nu-mi amintesc să fi fost vreo Zi a Recunoștinței în care să nu avem un cerb spânzurat în copacii din fața rulotei, să se vadă din drum. Tata spunea că pune cerbul acolo ca să se fezandeze carnea. Dar știam că o făcea ca să le arate vecinilor că e un vânător mai bun decât ei și, după mintea lui, asta îl făcea mai bărbat decât restul.

Acasă mă așteptau o mulțime de mesaje. Erau și apelurile obișnuite legate de serviciu: întrebări despre regulamentul privind folosirea ambarcațiunilor și cereri de recomandare pentru locuri bune de pescuit. Și un mesaj de la Kathy Frost, care-mi spunea că nu e nimic în capcană. Bud Thompson mă sunase iar, beat, voia să afle „ce se mai întâmplă cu ancheta mea în privința ursului". Și apoi, mai era un mesaj de la Sarah. Am fost uimit să-i aud vocea după ce n-o mai auzisem deloc de săptămâni de zile.

„Mike, am auzit ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Nu știu dacă ai chef să vorbim. Dar mă gândeam că ești singur acolo și... dacă vrei, poți să mă suni."

Da, îmi doream foarte tare să o sun. Dar ce să-i spun? Că mi-e mai dor de ea decât mi-aș fi imaginat că-mi va fi? Probabil că dacă aș ruga-o să vină la mine, ar și veni. Dar ce fel de ticălos aș fi să profit așa de bunătatea inimii ei, numai pentru că mă simt eu atât de singur? Dacă o luăm de la capăt, probabil ea va sfârși tot cu inima sfâșiată, cum se mai întâmplase. Și peste o lună aș fi același ticălos închis în el, ca-ntotdeauna. M-am târât în patul meu cel gol și am adormit în câteva minute.

Când am deschis ochii a doua zi dimineață, am prins cu coada ochiului imaginea unui petic de cer de un albastru infinit. Vreo jumătate de minut am avut acea senzație de amnezie totală și dătătoare de pace, pe care o ai înainte să te trezești de-a binelea. Apoi mi-am amintit de tata. Înainte să fac orice altceva, am sunat-o pe Kathy Frost.

– Tocmai ce-am vorbit cu locotenentul, mi-a spus. N-aș zice că-s foarte optimiști în ceea ce privește găsirea tatălui tău.

– Trebuie să mă întorc acolo.

– Nici nu te gândi. Locotenentul vrea să te întorci la serviciu și șeriful nu te vrea la locul faptei.

– Și dacă-l găsesc? Ăștia de la Somerset sunt foarte iuți de trăgaci.

– A omorât un polițist, Mike. La ce dracu' te aștepți?

– Nimeni n-a dovedit că el l-a omorât.

S-a făcut liniște. Când Kathy a deschis iar gura, tonul ei devenise aspru:

– L-a bătut pe Twombley și s-a cărat. Asta e ca și cum și-ar fi recunoscut crima, după părerea mea.

O jumătate de oră mai târziu, am parcat lângă restaurantul Square Deal. Am pus câteva monede în automatul de ziare de lângă ușă și m-am întors în mașină să citesc. Prima pagină a ziarului *Bangor Daily News* era dedicată unui singur articol: „Poliția vânează un suspect în pădurile din nord."

În articol, Jack Bowditch era identificat „fugar, urmărit pentru atacul asupra unui polițist" și nominalizat ca principal suspect în uciderea ajutorului de șerif Bill Brodeur și a directorului pe probleme de mediu din cadrul firmei Catamount, Jonathan Shipman. Nu scria mai nimic nou pentru mine. Articolul nu pomenea nimic despre Wallace Bickford și nici despre operațiunea de la cabana acestuia. Pe altă pagină a ziarului mai era un articol legat de cel de pe prima pagină: „Întrunire publică – preludiul unei crime." O fotografie făcută la întâlnire arăta un tip îndesat, cu capul ras și o bărbuță de țap – identificat ca Vernon Tripp din Flagstaff – în picioare, cu pumnul strâns, într-o încăpere înțesată de lume. Era tipul de la hanul Dead River, cel cu care vorbise tata în seara în care m-au luat la omor motocicliștii. Cum îi spusese tata? „Un paranoic care se joacă de-a miliția"? Ziarul spunea că fusese scos din sală după ce-l amenințase pe Shipman. Mai scria că Tripp este proprietarul punctului comercial Natanis și că urma să fie acuzat de încălcare a proprietății pentru că protestase la un punct de control de la Catamount, cândva în timpul verii. Uitându-mă cu atenție la fotografie, am observat o altă figură cunoscută, undeva în fundal. Era Russell Pelletier, patronul cabanelor sportive de la Rum Pond. Ca deținător al unui contract de concesiune pus în situația de a fi evacuat, era logic că va fi acolo, însă, cu toate astea, văzându-l, mi s-a făcut pielea de găină. Am pornit motorul. Am apelat dispecerul prin stație să-i spun că sunt 10-8 – la post și disponibil. Apoi am încercat să dau de detectivul Soctomah.

– Ce pot să fac pentru tine, Mike? a zis el pe un ton politicos, dar nu prietenos.

– Mai știi că v-am povestit de tipul chel cu care a vorbit tata acum doi ani, la Hanul Dead River? Tocmai l-am văzut în ziar, într-o poză de la întrunirea publică. El e, Vernon Tripp.

– Am stat ieri de vorbă cu domnul Tripp.

– Deci e și el pe lista suspecților?

I-am simțit dezaprobarea în liniștea care s-a lăsat, la fel de clar ca și cum aș fi fost față în față cu el.

– Te ținem noi la curent, Mike, în funcție de ce se mai întâmplă.

Am crezut că închide, dar m-a mai întrebat ceva:

– Numele Brenda Dean îți spune ceva?

– Nu cred. Cine e?

– Lucrează la Tabăra Sportivă Rum Pond. Zice că e prietena tatălui tău.

– Asta se crede ea. Probabil e una din cele zece prietene ale tatălui meu.

Am încercat să par relaxat, dar Soctomah nu avea chef de glume.

– Credeți că e femeia care se auzea în mesajul de pe robotul meu?

Iar s-a făcut liniște la celălalt capăt al firului.

– Domnule detectiv?

– Ne descurcăm aici, Mike. Nu e nevoie să mă mai suni, a zis Soctomah. Sună-mă doar dacă-ți mai amintești ceva foarte important.

– Am înțeles.

– Bun, a spus detectivul.

Nu-mi mai rămânea decât să m-apuc de muncă și exact asta am și făcut. Mi-am inspectat zona de la un capăt la celălalt. Am verificat permisele de pescuit și foile de înmatriculare ale bărcilor. M-am dus să văd ce e cu o vulpe despre care se făcuse reclamație că ar fi turbată, dar care dispăruse până am ajuns eu la locul cu pricina. Spre seară mi-a sunat telefonul. Era locotenentul Malcomb. Am tras pe dreapta să vorbesc cu el.

– Au găsit ATV-ul, Mike. Era ascuns lângă o tabără, în Eustis. Proprietara susține că aseară i-a spart cineva tabăra și i-a furat o mulțime de lucruri: provizii, o pușcă. Zice că taică-tău i-a furat și mașina.

– Deci ar putea fi oriunde, am spus, încercând să nu par prea ușurat.

– Am dat mașina în urmărire.

– Îl mai au pe Wally Bickford sau i-au dat drumul?

– Da, l-au trimis la Skowhegan, așteaptă să i se stabilească suma pentru cauțiune. Nu te băga, Mike, a zis el. Se-aude?

– Da, domnule.

– Concentrează-te pe ce ai de făcut. Te țin eu la curent.

Ușor de zis, greu de făcut. Restul după-amiezii mi-o amintesc doar așa,

ca prin ceață. Până am pornit spre casă, se înserase deja. Am aprins farurile să văd pe unde o iau spre căsuța mea de pe malul râului.

Când am ajuns acasă, am găsit-o pe Sarah așteptându-mă. Eram pe drumul dintre brazi când i-am văzut mașina cea roșie, un Subaru, parcată lângă Jeep-ul meu. Abia m-am abținut să nu fac cale întoarsă.

În ziua de iunie când Sarah s-a mutat de-acasă, amândoi ne-am spus că poate așa e mai bine pentru toată lumea. Acum, la două luni după ce o lăsasem în pace, după cum ceruse, o găseam pe Sarah stând pe treptele casei noastre, cu ochii spre apele râului ce se pierdea încet in apus. Purta pantaloni scurți și un tricou lălâu, verde. Își scosese sandalele și le pusese lângă tălpile goale. S-a plesnit peste picior, să omoare un țânțar. Și-a privit palma cu dezgust.

– Uite, de țânțari chiar nu mi-e dor.

– Lasă-i să te muște. Eu așa fac.

– Stoic, ca întotdeauna.

S-a ridicat în picioare. Nu era foarte sigură dacă vrea să mă îmbrățișeze sau nu, așa că a lăsat-o baltă.

– N-aveai de gând să mă suni, nu-i așa?

– Nu, n-aveam de gând.

– Așa mi-am zis și eu.

Avea părul blond și mai scurt decât înainte.

– Ai vreo veste despre taică-tău?

– Încă-l caută.

Am făcut semn spre ușă.

– Vrei o bere?

Un zâmbet larg i-a luminat fața.

– Da.

Am intrat în casă și ne-am așezat la masă, în bucătărie. S-a uitat în jur la praful ce acoperise totul și la pereții de pe care acum lipseau picturile viu colorate care-i plăceau atât de mult.

– Arată mai rău decât mi-am închipuit, a zis ea. Nici măcar de la tine nu mă așteptam să-l aduci în halul ăsta.

– Hai să nu mai discutăm despre cât de des fac eu curățenie.

– Bine. Credeam că-mi dai o bere.

Am deschis o sticlă pentru ea și m-am scuzat, i-am spus că mă duc să mă schimb. În urma mea am auzit-o strigând:

– Respecți cu tristețe regula aia cu „nu beau când sunt în uniformă", nu?

– Asta e legea.

– Dar eşti la tine acasă!

M-am întors desculţ, cu un tricou şi în blugi.

– Cum e la şcoala de vară?

– Sunt nişte mici monştri, dar mi-s dragi.

Stând de cealaltă parte a mesei, mă studia în vreme ce sorbea din bere.

– Pari obosit.

– Am avut o zi lungă ieri.

– Când l-am văzut pe taică-tău la ştiri, parcă mi-a tras cineva una în cap.

S-a aplecat spre mine.

– Mike, ce dracu' se întâmplă?

– Un poliţai pe nume Twombley s-a dus ieri-dimineaţă la Rum Pond să stea de vorbă cu tata. Nu ştiu exact ce informaţii avea, dar s-au luat la bătaie şi Twombley l-a arestat. Pe drum spre Skowhegan, maşina a ieşit în peisaj şi tata a evadat.

– La televizor ziceai că e o operaţiune militară în plină desfăşurare.

– Ieri am fost acolo până târziu, dar m-au trimis acasă.

– De ce?

– Pentru că sunt fiul evadatului şi nu vor să le stric ancheta. Le-am mai şi zis că e nevinovat.

– A. Şi tu de ce crezi asta?

– Tatăl meu nu e terorist. Doar îl cunoşti. Poţi să ţi-l închipui amestecat într-un complot, capabil să ucidă un poliţist şi să intimideze Fabrica de Cherestea Catamount?

Nu părea foarte convinsă.

– Trebuie să recunoşti că este un tip violent.

– Da, se bate la bar. Nu dă doi bani pe politică.

– Ai idee unde e?

– Habar n-am. Şi, sincer să fiu, nici nu-mi pasă.

– Ei, pe-asta n-o mai cred.

– N-ai decât. Nici nu ştiu de ce ai mai venit până aici.

Sarah a tras aer în piept.

– În nici un caz nu am venit să mă cert cu tine.

– Şi-atunci de ce-ai venit? Dintr-o curiozitate morbidă?

– Poate mă simţeam singură, a zis ea. Mă tot gândesc la tine, încă de dinainte să se fi întâmplat toate astea. Şi cu taică-tău în toate ziarele acum, m-am temut pentru tine.

– Te-ai temut?

– E tatăl tău, Mike. Poți tu să te prefaci că e doar un străin pentru tine, dar pe mine nu mă duci. Știu ce ți-a făcut omul ăsta. Te-a abandonat. Ți-a distrus familia.

– Mama a fost cea care a distrus familia.

– Dar tu îl învinovățești pe el.

– Aș prefera să ne certăm decât să mă psihanalizezi atâta.

– Vrei să plec?

– Dacă ai venit doar ca să-mi faci morală, da.

Vedeam cum se străduiește să nu izbucnească.

– Îmi pare rău, Mike. E doar foarte ciudat să fiu din nou aici.

– Da, știu exact la ce te referi.

A ridicat din nou sticla de bere, dar era goală.

– Vrei să mergem să mâncăm ceva? Putem să ne ducem la Square Deal.

– Lasă că gătesc eu ceva.

A zâmbit răutăcios, cu acel zâmbet pe care nu și-l afișa decât între noi doi.

– Tu, să gătești?

– Bine, o să fac niște sandviciuri, am recunoscut.

Am mâncat sandviciurile pe întuneric, am băut bere și ne-am amintit de anii de liceu. După o vreme, ne-am mutat pe canapeaua din camera de zi. Sarah a băut trei beri, cu una mai mult decât era în stare să ducă. Am stat și m-am uitat la ea cum i se înmoaie trupul și un surâs i se instalează pe buze. Încercam să mă amăgesc că suntem cândva în trecut, când încă era cea mai fericită persoană pe care o cunoscusem în viața mea.

– Mai ții minte când ne-am dus cu clubul la Great Pond? a întrebat ea, puțin cam tare.

– Când s-au combinat Ted și Lisa?

– Și s-au tăvălit prin iederă otrăvitoare?

Ne-a pufnit pe amândoi râsul.

– Mă mir că nu ni s-a întâmplat și nouă.

– Mai vreau o bere, a zis ea.

– Ți-aduc eu.

Ne-am ridicat amândoi în același timp. Ea a râs. Am râs și eu. Apoi am sărutat-o. La început nu s-a lăsat, dar am cuprins-o cu brațele de talie. Și atunci m-a sărutat și ea. Când ne-am oprit din săruturi, m-a privit în ochi.

– N-ar trebui să facem asta, a zis cu o voce nesigură.

– Mi-a fost dor de tine.

– Şi mie mi-a fost dor de tine.

Mi-am vârât mâinile pe sub bluza ei şi i-am simţit căldura şi moliciunea pielii.

M-a sărutat din nou, de data asta cu patimă. Am dus-o în braţe până în dormitor; îşi încolăcise picioarele în jurul meu. Până am aşezat-o pe pat, m-am tot gândit ce o fi fost în neregulă cu mine de am lăsat-o să plece din viaţa mea.

Telefonul a sunat chiar după miezul nopţii. Sarah a mormăit ceva prin somn, dar a continuat să doarmă. Am ieşit repede din dormitor şi am reuşit să ridic receptorul înainte să răspundă robotul.

– Alo?

– Am nevoie să faci ceva pentru mine, s-a auzit vocea tatălui meu.

Inima a început să-mi bată mai tare.

– Tată, unde eşti?

– În Canada.

După zgomotele din receptor, mi-am dat seama că vorbea de la mobil.

– Cum ai trecut graniţa?

– Lasă asta.

A făcut o pauză.

– Mike, cineva îmi înscenează toată povestea asta. Nici măcar n-am fost acolo. Poţi s-o întrebi şi pe Brenda.

– Pe Brenda Dean?

– Da. O să-ţi spună, am fost cu ea tot timpul.

– Cine îţi înscenează povestea asta? E tipul ăla, Tripp?

– S-ar putea. El şi încă unul. Am eu suspiciunile mele.

S-a făcut linişte.

– Telefonul tău e sigur? Mi s-a părut că am auzit un clicăit. Îţi înregistrează convorbirile?

– Tată, trebuie să te predai.

– Dar n-am făcut nimic. E o înscenare.

Era îngrozit. Niciodată nu auzisem frică în vocea lui.

– L-ai atacat pe Twombley ăla.

– El a dat primul!

– Faţa ta e în toate ziarele. Sunt sute de poliţişti pe urmele tale, tată, şi

ei cred că l-ai ucis pe unul de-al lor. Dacă eşti nevinovat, n-ai nici un motiv să te temi...

– Sunt nevinovat! Vorbeşte cu Brenda.

– O să-ţi luăm un avocat.

– Da, un avocat, ce să-ţi spun.

Şi a închis.

Luna arunca o lumină palidă în cameră, totul părea lipsit de culoare: pereţii, mobila, podeaua. Până şi pielea mea părea gri. Ca şi cum m-aş fi trezit dintr-odată într-un film vechi, alb-negru. Un film de groază.

Ce trebuia să fac? Aveam datoria etică şi legală să anunţ poliţia despre discuţia pe care tocmai o avusesem. Dacă nu făceam asta, deveneam complice la crimă, post-factum. Puteam să ajung în închisoare. Dar dacă le spuneam autorităţilor că tata e în Canada – şi cum puteam eu să ştiu că el chiar e în Canada? – îl trădam pe tata.

Am rămas pe întuneric o vreme, cu ochii la telefon. Dar n-am fost în stare să ridic receptorul.

5

A doua zi când m-am trezit, Sarah stătea sprijinită de două perne și mă privea.

– De când te-ai trezit? am întrebat-o.

– Nu de mult.

Mi-a zâmbit ușor. M-am tras mai lângă ea.

– Mike, a început ea, nu știu ce s-a întâmplat aseară.

– Te-am îmbătat și am profitat de tine.

Sarah și-a dat ochii peste cap.

– Nu-s proastă. Eu sunt cea care a venit aici. Crezi că nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea întâmpla și așa ceva?

– Păi ți-a trecut bine...

A pus capul pe umărul meu.

– Nu mai înțeleg nimic, e așa de confuz totul.

– Ba nu e.

– Ce vrei să spui?

– Adică s-a întâmplat o dată și gata. Știm amândoi asta. Hai să nu ne mai prefacem.

S-a ridicat brusc.

– De ce ești așa un nemernic dintr-odată?

Nu aveam nici o scuză, nici măcar în ochii mei, poate doar că, potrivit logicii mele sucite, s-o rănesc acum era mai bine decât s-o rănesc mai târziu. Era clar că aveam s-o rănesc mai târziu. Deja demonstrasem că sunt în stare.

– Nu fac decât să fiu cinstit cu tine.

– Asta ce dracu' vrea să însemne?

– Înseamnă că nu am de gând să-mi schimb slujba. Când trăiai aici, nu făceai decât să te plângi de sărăcie și de singurătate. Poate ar trebui să-ți cauți și tu un avocat cu care să te măriți, cum a făcut mama.

S-a ridicat în picioare. Era ciufulită și cu hainele boțite, dar extraordinar de frumoasă în lumina soarelui de dimineață.

– Du-te dracului!

De-afară s-a auzit un zgomot de cauciucuri strivind frunze uscate; o mașină se apropia de casă. M-am târât afară din pat și am dat deoparte perdeaua. O camionetă s-a oprit în spatele mașinii mele și din ea a ieșit Kathy Frost. Am tras pe mine o pereche de izmene scurte și un tricou și am ieșit în grabă din cameră.

Kathy a rânjit cu gura până la urechi când m-a văzut în izmene în pragul ușii.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

– Bună dimineața și ție. Ăla nu e Subaru-ul lui Sarah?

– Ba da, e aici. Și ce?

Am ieșit din casă și am tras ușa după mine.

– Ce se întâmplă, Kathy?

– Voiam doar să-ți spun că ți-am verificat capcana în dimineața asta. M-am trezit mai devreme, așa că am dat o fugă să arunc o privire. Dar e tot goală.

– Dar nu te-am rugat eu să faci asta, m-am răstit.

– Calmează-te, Izmenuță. M-am gândit că ai destule pe cap și fără să mai trebuiască să te ocupi de un urs cretin.

Ușa s-a deschis în spatele meu și a apărut Sarah. Se îmbrăcase rapid și-și ținea sandalele în mână, strânse la piept.

– Doamnă sergent!

– Bună, Sarah. N-am știut că erai aici.

– Nu-i nimic. Oricum trebuie să plec.

– Sarah! am zis.

A trecut pe lângă mine.

– Trebuie să plec de-aici, a zis ea. N-ar fi trebuit să vin înapoi.

S-a urcat în mașină, a pornit motorul și a dat cu spatele în viteză. Am privit-o dispărând pe alee.

– Au! a zis Kathy.

Încă era acolo când i-am trântit ușa în nas.

Am așteptat până i-am auzit mașina plecând și abia apoi m-am așezat

lângă telefon. Am format și am așteptat vreo două minute până să răspundă cineva.

– Rum Pond, a zis un bărbat.

– Cu Brenda Dean, vă rog.

– Cine o caută?

Era Russell Pelletier la telefon. I-am recunoscut vocea.

– Mike Bowditch.

– Mike, a zis el. Cum îți merge, puștiule?

– Brenda e acolo, domnule Pelletier?

– Mă tem că nu. Poliția a vrut să stea de vorbă cu ea, așa că s-a dus la Flagstaff la prima oră.

Deci detectivul Soctomah o chemase la interogatoriu. Probabil avea să-i ofere tatălui meu un alibi pentru noaptea crimei. Dar dacă nu putea să dovedească asta, șansele să fie crezută erau aproape zero. Probabil o considerau complice la crimă, oricum.

Pelletier a spart tăcerea.

– Taică-tău chiar a făcut-o lată de data asta.

– Ai fost și dumneata la întâlnirea de la hanul Dead River. Ți-am văzut în poza din ziar.

– Tot orașul a fost acolo. Ce vrei să spui de fapt?

– Poate că știi ce s-a întâmplat cu adevărat în seara aia, am zis.

A trântit telefonul înainte să mai pot spune vreo vorbă. Oare Russell Pelletier era unul dintre cei pe care tata îi suspecta? Cu siguranță avea motiv să vrea să-i gonească pe cei de la Catamount. Doar urma să-și piardă afacerea și toată viața lui ar fi trebuit să se schimbe. Era un motiv destul de bun. Nu că ar fi recunoscut față de mine. Ce m-o fi apucat să-l provoc? Orice șansă ar fi existat să obțin vreo informație de la el era acum pierdută. Pista asta se înfundase. Dacă mă duceam acolo, locotenentul Malcomb mi-ar fi cerut să-mi dau demisia. Și fără să mai fiu om al legii, la ce i-aș mai fi fost de folos tatălui meu? Nu aveam încotro, trebuia să-mi văd de tura mea.

Când am ajuns acasă în acea seară, am auzit telefonul sunând înăuntru. Am descuiat și am răspuns.

– L-am împușcat! s-a auzit o voce împleticită. L-am împușcat!

– Domnule Thompson?

– Am împușcat ursul! Iar a venit peste mine.

Aproape că-i simțeam răsuflarea mirosind a băutură prin telefon.

– Și zici că l-ai omorât?

– L-am omorât, ce dracu'! Vino să te convingi.

Am mers în viteză pe șoseaua Beechwood, clocotind de mânie. Toate orele pe care le pierdusem punând capcana se duseseră dracului. Animalul era mort.

Soarele apusese când am ajuns la ferma lui Bud Thompson. Parcă nu mai fusesem aici de secole. Am fost uimit să-mi dau seama că nu trecuseră totuși decât trei nopți. Bud Thompson nu se vedea pe nicăieri, însă se zărea o lumină undeva în casă. Am înconjurat casa și am ajuns în grădina din spate. Ușa de la holul mic era deschisă.

– Domnule Thompson?

Nu răspunse nimeni. Casa mirosea a bere răsuflată și a naftalină. Am aprins lumina de la bucătărie. Pușca de calibrul 22 a lui Thompson era pe masă, printre cutii goale de bere. Pe linoleumul zdrențuit era o dâră de sânge ce continua pe holul spre camere.

– Domnule Thompson?

Am auzit un geamăt. Ușa de la baie era întredeschisă. Înăuntru, Thompson, așezat pe toaletă, ținea un prosop însângerat pe una dintre gambe. M-a privit cu ochii roșii și lăcrimoși și s-a cutremurat. Mirosea ca și cum ar fi făcut baie în bere.

– Ce s-a întâmplat?

– Credeam că l-am omorât.

– Te-a mușcat?

– M-am dus să mă mai uit o dată. Probabil că doar l-am rănit.

A clătinat din cap.

– Am tras în cap. Credeam că l-am omorât.

– Ia să-ți văd piciorul.

– Sângerez destul de rău.

A dat prosopul la o parte. Sângele a țâșnit cu putere din rana proaspătă. Ursul smulsese o bucată de carne din mușchiul gambei, de mărimea unui ou.

– O să îți trebuiască niște copci, dar nu e grav. Ține prosopul apăsat tare pe rană. Ce s-a întâmplat cu ursul?

– S-a dus în pădure.

– Asta ne mai lipsea, am zis.

L-am lăsat pe Thompson și m-am întors la mașină să cer o ambulanță.

După apusul soarelui, nu mai aveam prea mult timp la dispoziție. Mi-am scos Mossberg-ul din toc și am scos gloanțele de cerb din încărcător și din culată. Am pus gloanțele în pușcă și mi-am prins lanterna la curea. Când m-am întors în casă, Thompson se târâse în bucătărie. Se așezase la masă cu alt prosop înnodat în jurul piciorului și dădea pe gât o bere.

– Ambulanța trebuie să vină în douăzeci de minute. Stai pe loc și apasă în continuare pe rană. Și las-o mai moale cu berea.

S-a uitat la arma din mâna mea.

– Unde te duci?

– Să caut ursul ăla.

– E prea întuneric.

– N-am să-l las o noapte întreagă să sufere pentru prostia dumitale. Unde l-ai văzut ultima oară?

– În spatele cocinii de porci.

M-am uitat la pușca de pe masă. Părea de jucărie.

– Ai avut noroc că nu te-a omorât adineaori.

– Am crezut că l-am nimerit în ochi.

În lumina de neon din bucătărie, i-am văzut vinișoarele albastre de pe obraji și de pe nas. Nu cred să fi avut nici măcar cincizeci de ani împliniți, dar părea cu douăzeci mai bătrân.

– O să vină un polițist înainte să ajungă ambulanța, i-am spus. Zi-i unde m-am dus, dar să nu vină după mine. Nu vreau să mai fie și altcineva în pădure acum.

Ochii i s-au umplut din nou de lacrimi.

– Îmi pare rău.

– Nici nu vreau să aud, am zis.

M-am oprit în pragul casei. Se întuneca foarte repede. Mai aveam doar câteva minute la dispoziție să găsesc ursul înainte să se facă beznă complet. Am traversat curtea spre cocină, căutând locul în care Thompson doborâse animalul. L-am găsit destul de ușor: un petic de buruieni culcate la pământ erau pline de bobițe de sânge ce rămăseseră prinse de frunze. De ce se întorsese ursul aici?

M-am lăsat pe vine și cu două degete am atins buruienile, apoi am mirosit sângele proaspăt. Mirosul aducea puțin cu cel de rugină. Animalul putea să fie pe moarte sau nu. Probabil găsise un loc în apropiere, printre tufe, să se ascundă și să se odihnească. Un urs negru rănit era capabil să mă ucidă dacă dădeam peste el.

Mi-am șters mâinile de sânge și m-am ridicat. Chiar și în lumina slabă, urma de sânge se vedea clar ducând înspre bălăriile ce acopereau câmpul. M-am luat după dâra de sânge. Curând m-am trezit înconjurat de trunchiurile copacilor. Orice tufă din jur părea destul de mare să ascundă un urs între frunze. M-am ținut mai departe după urma de sânge. Ursul sângera tare, dar mersese repede la început. Îi rămăsese urma ghearelor în solul presărat cu ace de pin. Apoi își făcuse loc printre niște molizi negri. Trunchiurile lor crescuseră foarte aproape unul de altul și nu am reușit să îmi fac loc printre ele fără să merg în orb, cu zgomot, cu vântul bătându-mi din spate și împingându-mi mirosul înainte. Am îngenuncheat și am pus patul puștii pe pământ.

Rațiunea îmi spunea să o sun pe Kathy Frost și să o rog să trimită o patrulă cu un câine. Cu ajutorul câinelui, puteam găsi ursul și în bezna cea mai cumplită. Dar, la dracu', ce atâtea precauții, zicea o voce în mintea mea, fii bărbat și fă ce ai de făcut.

M-am strecurat încet printre molizi, pășind cât puteam de ușor, punând jos mai întâi degetele și apoi călcâiul. Câteva ramuri uscate de molid mi-au zgâriat fața și brațele, apoi au revenit la locul lor, șfichiuind aerul. Atunci am auzit zgomotul. La vreo douăzeci de metri în fața mea, s-a auzit ceva ca un copac mare în prăbușire și am știut că era de fapt ursul care fugea. M-am luat după zgomot, cu capul aplecat, ca să nu-mi scot ochii cu vreo crenguță ascuțită, făcându-mi loc cu umerii printre molizi. Inima îmi bătea atât de tare, că nu mai auzeam ursul fugind, dar am văzut o mișcare printre copaci și m-am avântat într-acolo într-un suflet. Am lăsat gravitația să mă poarte pe pantă. Ursul s-a întors spre mine la poalele dealului. A lăsat capul în jos și și-a arătat dinții.

Preț de o secundă, nici unul dintre noi n-a mai făcut nici o mișcare. În lumina amurgului, ursul părea imens. Unul dintre ochi îi era complet acoperit de sânge. Apoi ursul m-a atacat. Până să duc eu pușca la ochi, era deja la jumătatea distanței. Nu-mi amintesc când am apăsat pe trăgaci, dar am văzut stele verzi din pricina exploziei. Când am reușit să-mi recapăt vederea, ursul zăcea nemișcat la cinci metri în fața mea. M-am apropiat de el, cu pușca încă îndreptată spre capul lui. Dar era deja mort.

Era prea mare să-l car singur. Aveam nevoie de ajutor. M-am uitat în spate spre dealul împădurit. Din punctul acesta, părea la fel de abrupt ca o stâncă și înalt de aproape o mie de metri. „La dracu'!" mi-am zis.

Cât am urcat dealul l-am tot înjurat pe Bud Thompson. Ca paznic de vânătoare, era de datoria mea să omor animalele rănite sau turbate. Dar simpla vedere a ursului întins mort pe jos și gândul că la mai puțin de doi kilometri rămăsese capcana mea goală, mă făcea să simt inutilitatea întregii întâmplări. Moartea ursului mi se părea inutilă și ceea ce mă deranja cel mai tare era că nu reușeam să pricep de ce se întorsese ursul la acea fermă, când nu mai era nici măcar un porc în cocina aia.

Mi-a luat un sfert de oră să ajung din nou la ferma lui Thompson și, chiar înainte să ajung pe coama dealului, am văzut luminile albastre și roșii sclipind printre copaci. O mașină de poliție și o ambulanță erau parcate în fața porții. Lângă camioneta mea mai era una aparținând serviciului de pază de vânătoare, trasă pe iarbă.

Kathy Frost mă aștepta lângă cocină.

– Eram în tură, am auzit apelul pe stație.

Kathy era încruntată.

– Ești zgâriat pe toată fața.

Mi-am atins obrazul. Pe degete aveam sânge.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea. Unde e ursul?

– E mort. Jos, la buza dealului, e vreo jumătate de kilometru până acolo.

– La dracu'. O să avem ceva de cărat.

– Oricum murea, am zis. Pierduse o grămadă de sânge.

M-am uitat spre casă.

– Thompson unde-i?

– Înăuntru. Trebuia să fi rămas cu el, Mike. Trebuia să ne aștepți să venim cu câinele.

– Eram furios, am zis. De ce mama dracu' s-a întors ursul aici? N-are sens.

– L-a momit. I-a pus mâncare pe jos.

Kathy mi-a făcut semn s-o urmez. Am ocolit cocina. Dincolo de gard era o grămadă de gunoi. Am văzut o cutie goală de conservă de șuncă, o cutie de gogoși de la Dunkin Donuts și alte rămășițe pe care nu le mai observasem până atunci.

– Încerca să-l momească în cocină, i-am zis. Știa că am pus și noi o capcană, dar încerca să-l momească el ca să-l împuște cu mâna lui.

Am luat-o spre casă.

– A momit ursul și l-a împușcat ilegal. A încălcat legea.

Doi infirmieri au ieșit pe ușa bucătăriei, cu Thompson pe targă. Avea

rana înfășurată într-un bandaj proaspăt, încă alb. M-am așezat în calea lor. Thompson m-a privit cu un zâmbet confuz, de om beat.

– E mort?

– E mort.

– Îmi dați mie blana? De când îmi doresc o blană de urs s-o pun pe podea!

Abia m-am abținut să nu-l pocnesc.

– Nu mi-ai spus că îl momeai. Știi că e ilegal să faci așa ceva?

Zâmbetul i-a pierit de pe față.

– Mi-a omorât porcul. A fost legitimă apărare.

– Legitimă apărare pe dracu'. L-ai momit!

– Mă scuzați, domnule paznic, a intervenit unul dintre infirmieri. N-ați putea continua discuția asta puțin mai târziu?

– Dă-te din calea lor, Mike, s-a auzit vocea lui Kathy Frost din spatele meu.

Cu degetul spre fața lui Thompson, am spus:

– Ai încălcat legea, Thompson, și după ce te cos ăștia, te duc la pârnaie.

– Nu, n-ai să faci așa ceva, a spus Kathy pe un ton dur. Haide, Mike, lasă oamenii să-și facă treaba.

M-a apucat de umăr. Nu m-am mai opus, am lăsat-o să mă tragă un pas în spate. I-am privit pe infirmieri băgându-l pe Thompson în salvare. Când au închis ușile și au pornit motorul, Kathy mi-a dat drumul din strânsoare.

– Ai sărit calul, Mike.

– Îmi pare rău, am zis. Bețivii mă calcă pe nervi.

– Ieși din tură. Din secunda asta.

– Poftim? Mi-am cerut scuze!

– Foarte bine, îți accept scuzele, dar tot vreau să pleci acasă. Ești liber începând din seara asta.

– Ai de gând să mă suspenzi?

– Numai dacă nu-mi dai de ales. Te duci acasă și te odihnești. Mâine ești liber și pe urmă ai o săptămână de concediu. Poate, după asta, te aduni.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că tuturor ne pare rău de ce i se întâmplă tatălui tău, dar dacă asta îți afectează judecata, e mai bine să nu mai îmbraci uniforma pentru moment. Du-te acasă, Mike. Vorbesc serios.

În acea seară m-am îmbătat prima oară de când devenisem paznic de vânătoare. A doua zi dimineață, când m-am trezit, stăteam cu fața în jos pe canapea. Telefonul suna și a trebuit să-mi adun toate puterile ca să mă împleticesc prin cameră, să ajung la el și să răspund.

– Alo?

– Trebuie să ne vedem, mi-a spus mama.

6

În orașul Scarborough mi-am petrecut a doua jumătate a copilăriei, după ce ai mei au divorțat. Mama și tatăl meu vitreg încă trăiesc acolo. E la doar două ore de mers pe lângă țărm, dar întotdeauna drumul pare mai lung pentru că peisajul se schimbă atât de dramatic. În zilele noastre, partea sudică a statului Maine e doar o extensie a suburbiilor Bostonului. Mama primise un telefon de la tata și intrase în panică. Nu voia să discute la telefon.

– Am nevoie să vii aici, îmi spusese.

Era o dimineață însorită. Am sunat la ușa frumoasei case noi a mamei. Mi-a deschis tatăl meu vitreg. Neil Turner era un tip înalt și zvelt, cu părul negru și bogat, ușor grizonant pe la tâmple. Purta un tricou verzui și pantaloni kaki. A zâmbit stângaci și mi-a întins mâna.

– Chiar nu trebuia să te deranjezi să vii până aici.

– Nu-i nimic, am spus.

– E Michael? a strigat mama de la etaj.

– Eu sunt, am răspuns.

A apărut în capul scărilor. Era desculță, purta pantaloni albi și un tricou de bumbac cu dungi albastre. A coborât scările în grabă, să mă îmbrățișeze.

– Ce bine îmi pare că te văd!

Părul îi mirosea frumos a șampon.

– Și eu mă bucur să te văd, mamă.

M-a împins puțin, fără să-mi dea drumul, să mă vadă mai bine. Avea cearcăne întunecate. M-a mângâiat pe obraz.

– Ce-ai pățit la bărbie?

– M-am zgâriat când am trecut printre niște tufe. Ia zi, ce e cu telefonul acela de la tata?

S-a uitat la Neil, care se sprijinise de ușă.

– Hai să mergem în camera de zi, a zis el.

S-au așezat unul lângă altul pe canapea, ținându-se de mână. Eu am luat loc în fața lor. Era o cameră zugrăvită în alb-bej, cu mobilă scandinavă. Pe măsuța de cafea erau un album cu picturile lui Matisse și o fotografie cu Neil și fiica lui din prima căsătorie.

– N-ar fi trebuit să te sun, a zis mama. Neil mi-a spus să nu te sun, dar intrasem în panică.

S-a uitat la Neil și el i-a strâns ușor mâna.

– A sunat mai devreme. Cred că era vreo opt. Părea că vorbește de la un telefon mobil. A zis că nu i-a omorât el pe cei doi. Și că te-a rugat să-l ajuți, dar tu ai refuzat.

Am simțit cum mi se strânge inima.

– Ți-a spus cumva unde e?

– Undeva prin Canada. Voia să vorbească, de fapt, cu Neil.

– Voia să-i fiu avocat, zâmbi Neil trist și clătinând din cap. Îți vine să crezi? Eu mă ocup de drept economic.

Când îi sugerasem tatei să-și ia un avocat, îmi râsese în nas. Probabil se răzgândise. Dar oare chiar voia sfaturile juridice ale lui Neil? Cei doi se urau.

– Și tu ce i-ai zis?

– I-am închis, desigur, și am sunat la poliție. Am vorbit cu ofițerul acela indian, Soctomah.

– Dar de unde știi că nu voia să se predea?

– Omul e un criminal.

Neil mă privea de parcă nu-i venea să creadă cât sunt de prost.

– M-am temut că ne trezim cu el aici. Dacă i-a ucis pe acei doi oameni, cine știe de ce mai e în stare.

– Dar nu știm sigur că ar fi omorât pe cineva. El zice că e vorba despre o înscenare.

Neil a dat din mână.

– M-am temut pentru mama ta.

– Mie nu mi-ar face nici un rău, a spus mama, clătinând din cap.

– Ei, bine, dar nimic nu l-ar fi oprit să-mi facă mie ceva. A mai zis el o dată că mă omoară. Sau ai uitat?

Mama se uita pe fereastră, făcându-se că nu l-a auzit. Neil s-a întors spre mine.

– S-a întâmplat imediat după ce m-am logodit cu mama ta. M-a aşteptat într-o seară în parcarea de la birou. Era beat. Mi-a zis că mă omoară dacă n-o rup cu ea.

– Jack spune tot felul de chestii la băutură, a spus mama.

– Dar de ce îi tot găseşti scuze, de ce îi iei apărarea?

Neil s-a întors spre mine.

– Omul e un criminal. Îmi pare rău, dar asta e realitatea.

– Habar nu ai tu ce e el, am zis.

Neil s-a ridicat în picioare.

– Nu-mi vine să cred cât de naivi sunteţi amândoi. Încă vă manipulează. Eu mă duc să termin de făcut bagajul.

S-a ridicat şi ne-a lăsat singuri în camera luminată de soare.

– De ce face bagaje?

– Plecăm la Long Beach. Lui Neil îi e teamă că ne vom trezi cu Jack peste noi. Au tot sunat reporterii. E de coşmar...

Deci aşa stăteau lucrurile. Plecau din Dodge şi-l lăsau pe tata în voia sorţii. Şi chiar dacă se gândise să se predea, reacţia lui Neil sigur îl făcuse să se gândească de două ori înainte să mai încerce să contacteze un alt avocat.

– Nu-mi vine să cred că nemernicul ăsta i-a trântit telefonul în nas.

– Michael!

Ştiam că sunt prea aspru cu Neil. Totul era cu fundul în sus. Până în urmă cu trei zile, nici măcar nu mă mai gândeam la tatăl meu adevărat şi, cu toate astea, acum că reintrase în viaţa mea, mă simţeam dator să-i iau partea.

– Tot nu pricep de ce te-a sunat pe tine după atâta vreme.

– M-a mai sunat şi înainte de asta, a zis mama. Mă sună de câte ori se îmbată. Neil nu ştie. E secretul meu. Ştiu că Jack e cumplit când bea, dar are şi o parte pe care n-o vede nimeni. E un om singur, care are nevoie de o femeie în viaţa lui. E pasional şi fără o femeie lângă el, se pierde. Dar are o inimă bună.

Mama zâmbi.

– Tu ce mai faci, Michael? Nu arăţi prea bine.

– Sunt bine. Am avut o săptămână epuizantă.

Ea a făcut semn că mă-nţelege.

– Ce mai face Sarah?

Nu le spusesem că Sarah se mutase singură. Am fost tentat să-i spun adevărul, dar m-am auzit vorbind:

– E bine.

M-a privit drept în ochi.

– Tare mai semeni cu taică-tău.

Atunci mi-am dat seama că mama – şcolăriţa rebelă de la Şcoala Catolică, trecută de la o viaţă în rulotă la cea de suburbie mic-burgheză, avea un suflet ale cărui adâncimi probabil nu le voi putea pătrunde niciodată.

– Toată lumea crede că el e vinovatul. Dar eu nu pot să cred aşa ceva. M-am băgat în pat şi am plâns când am auzit, a spus ea.

Mi-am dres glasul.

– Când ai vorbit cu el ultima oară? Înainte să te sune acum, adică.

– A trecut ceva timp de atunci. Nu mă mai sunase de vreo doi ani.

– Ţi-a zis vreodată ceva de vreuna, Brenda?

A ridicat privirea şi mi s-a părut că văd o străfulgerare în ochii ei – o scânteie din vremurile în care locuia în rulotă.

– Asta cine mai e?

– Soctomah zice că e iubita lui de la Rum Pond.

– N-o cunosc pe femeia asta.

– Mai poţi să-mi spui ceva despre conversaţia voastră?

– Îi e frică. Tatăl tău n-ar recunoaşte niciodată că se teme. Dar eu am fost mereu în stare să-mi dau seama când îi e frică. Michael, trebuie să-l ajuţi. Eşti în forţele de ordine. Nu poţi să le spui că e nevinovat?

Atât de simplu stăteau lucrurile în mintea ei. Dacă eu le spuneam că e nevinovat, ei m-ar fi crezut.

– Trebuie să se predea, am spus.

– Nu mai are încredere în nimeni.

– Ei, trebuie să-nceapă să aibă încredere.

Pe la şaisprezece ani, i-am spus mamei că vreau să-mi petrec vara cu tata. A încercat să mă facă să mă răzgândesc. A zis că nu ştiu ce fel de om e. Dar eu i-am întors-o:

– De-aia şi vreau să mă duc, ca să aflu ce fel de om e.

Până la urmă a cedat.

– Da, m-aş bucura să te văd, a zis tata, când am dat de el pe radiotelefonul care era singura legătură cu lumea a Taberei Sportive Rum Pond.

Numai că nu am unde să te țin în căbănuța mea. Și nu cred că-ți dă Pelletier vreo cameră.

Am zis că sunt în stare să stau toată vara într-un cort dacă e nevoie.

– Lasă-mă să mă gândesc cum facem și te sun eu.

Dar nu m-a mai sunat el niciodată. Așa că am continuat să-l sun eu. I-am zis că sunt dispus să fac orice e nevoie la Rum Pond: să spăl vase, să sparg lemne, orice, în schimbul unei farfurii cu mâncare.

– Păi cred că-ți găsim noi ceva de lucru, a zis tata. Dar să știi că și eu o să fiu ocupat, așa că nu te aștepta la cine știe ce.

Am spus că nu va fi nici o problemă.

La două zile după ce am luat vacanță, în iunie, eram în autobuzul spre Waterville. Tata îmi spusese că mă așteaptă la autogară, dar nu mă aștepta nimeni când am ajuns. Am stat și-am stat, până m-am plictisit. Până la urmă am reușit să sun la Rum Pond, dar Russell Pelletier mi-a zis că tata e plecat prin pădure și, dacă vreau să mă duc după el, n-am decât să fac autostopul pe șoseaua 201 spre Forks (erau o sută douăzeci de kilometri de străbătut) și de-acolo mai aveam de mers pe un drum forestier încă vreo treizeci de kilometri până la tabără. Mi-amintesc că am ieșit în parcare și mă tot întrebam oare în ce mă băgasem. Am luat-o spre oraș, m-am îndreptat spre nord după mintea mea, în căutarea drumului spre Skowhegan. Să tot fi mers vreun kilometru când am auzit o mașină venind încet în spatele meu.

M-a trecut un fior de teamă. Dintr-odată, am auzit motorul camionetei accelerând și, cu coada ochiului, am văzut-o venind țintă spre mine. M-am aruncat pe marginea drumului. Camioneta a frânat cu zgomot lângă mine și ușa din dreapta s-a deschis. Pe scaun era un tip cu pielea cenușie, cu o ladă de bere în poală și un rânjet știrb pe față. La volan era tata.

– Ce faci, frumosule? Te duc undeva? a zis el.

– Cred că face atac de cord, zise celălalt tip, cu un accent pe care nu l-am putut recunoaște.

Părea de-o seamă cu tata, avea părul negru și fața rotundă.

- L-am păcălit, cred.

– Da, m-ați păcălit.

M-am ridicat în picioare.

– Foarte amuzant, ce să zic.

– Hai, las-o baltă, a zis tata. Am glumit și noi.

– Domnul Pelletier mi-a spus că ești plecat pe undeva prin pădure.

– Da, noi l-am pus să-ți zică așa! a spus celălalt tip.

– Fă cunoștință cu Truman Dellis, zise tata.

– Hai noroc, a zis Dellis.

– N-avem loc să te luăm în față. Hai, treci în spate, a spus tata.

Mi-am aruncat rucsacul în camionetă și m-am urcat, apoi am încercat să găsesc un loc în care să stau printre toate vechiturile din spate. Erau câteva fierăstraie, două cauciucuri de rezervă și patru lăzi de bere. A fost o călătorie lungă și deloc plăcută. Pe fereastra din spate a camionetei îl vedeam pe tata bând bere în timp ce conducea. În vremea asta, peisajul se tot schimba. Terenurile agricole au făcut loc văilor împădurite și întunecate ale râului. La nord de Forks, acolo unde Dead River se varsă în Kennebec, am luat-o pe un drum forestier aglomerat și ne-am îndreptat spre asfințit printre dealuri. Când am ajuns pe drumul spre Rum Pond eram plin de praf. Curând ne-am înfundat printre pini uriași, mai înalți decât orice alt copac pe care-l mai văzusem până atunci. Am văzut o fulgerare albastră și dintr-odată ne-am oprit lângă un complex de clădiri făcute din bușteni de molid și scânduri de pin.

Tata a claxonat și un bărbat cu mustață neagră, slinoasă, a apărut în ușa uneia dintre cabane. Avea o țigară între degete.

– El e noul șerb? a întrebat, arătând spre mine.

– Da, a răspuns tata. Ce zici de el?

– E cam sfrijit.

– Dar muncește din greu – ca și taică-său.

– Și eu care credeam că-i fii-tu.

– El e Russell Pelletier, a zis tata. E proprietarul locului.

– Vrei să-i fac eu turul de onoare? l-a întrebat Pelletier pe tata.

Truman descărca lăzile cu alcool și le depozita în spatele cabanei principale.

– Dar te rog, a zis tata. Trimite-l la mine când terminați.

– Și cu bagajul meu cum rămâne? am întrebat.

– Mă ocup eu. La dracu', ce bine c-ai venit, Mike!

Mi-a tras una peste umeri, atât de tare că m-a durut, dar gestul acesta m-a făcut mai fericit decât fusesem de mult timp.

În următoarea jumătate de oră, Pelletier mi-a arătat locurile. Tabăra sportivă consta dintr-o cabană principală, patru mai mici pentru oaspeți și un șopron pentru lemne, o baracă pentru scule, o căsuță pe ponton, toate construite pe malul unui lac între munți. Nu se vedea nici o altă construc-

ție pe malul lacului, doar kilometri întregi de molizi și arțari, crescuți până pe marginea apei.

– Aici a fost, de fapt, o exploatare forestieră, mi-a spus Pelletier, construită pe la 1890.

Am rămas pe mal, cu ochii spre apă.

– Unde e cel mai apropiat vecin al vostru?

– Mai e o tabără sportivă la Spencer Lake, dar trebuie să treci peste munții ăia de-acolo ca să ajungi la ea. Noi mergem până la Flagstaff sau până la Forks ca să ne ridicăm corespondența și să mai facem cumpărături, a zis. Hai, să mergem în casă.

În bucătăria cabanei principale, o fată slăbuță toca niște ceapă pentru tocană. Sprijinit de chiuvetă, Truman mușca dintr-o ceapă ca din măr.

– Salut, a zis el.

– Ea e fata lui Truman, B.J., mi-a spus Pelletier. Ea și cu nevastă-mea, Doreen, se ocupă de gătit.

Fata mi-a aruncat o privire și apoi și-a întors repede ochii. Nu putea avea mai mult de doisprezece ani. Dacă n-ar fi fost coada lungă ce-i ajungea până la jumătatea spatelui, aș fi crezut că e băiat. Avea o față osoasă și ochii la fel de migdalați ca ai lui Truman.

– Bună, am zis.

– Doreen stă în casa noastră din Flagstaff în timpul săptămânii, a spus Pelletier. Așa că B.J. e singura fată de la Rum Pond, nu-i așa, B.J.?

– Cred că da, a răspuns ea, fără să ridice ochii de la fundul de tocat.

– E timidă, a zis Truman.

Pelletier m-a condus în sala mare a cabanei, unde un cămin înalt, placat cu pietre, se ridica până la tavanul înnegrit de fum. Un cap ponosit de elan stătea agățat deasupra căminului.

În sala de mese erau două mese lungi cu bănci în loc de scaune, la care turiștii luau masa.

– Taică-tău a zis să te pun la muncă, mi-a spus Pelletier. Știi ce înseamnă șerb?

– E un țăran din Rusia – un fel de sclav.

– Să știi că n-am glumit când te-am numit șerb mai devreme. Va trebui să muncești din greu aici, dacă ai de gând să-mi mănânci mâncarea. O să speli vase și o să faci curat în cabane.

– Da, domnule.

Mi-a arătat pe fereastră un pâlc des de copaci de pe malul lacului.

– Tabăra tatălui tău e acolo, între copaci. Du-te şi instalează-te, dar să te pregăteşti să speli vasele după cină.

Eram gata să plec când m-a chemat înapoi.

– Încă un lucru.

– Da?

– Taică-tău lucrează pentru mine, pricepi? Eu sunt şeful. Taică-tău face ce-i zic eu şi asta înseamnă că şi tu faci la fel.

– Am înţeles.

– Asta ca să fim înţeleşi, puştiule.

Tabăra tatălui meu era în spatele unor pini de pe dealul ce se ridica lângă lac. Era formată din trei case de bârne: una în care se dormea, alta în care erau un cămin şi o masă pentru jucat cărţi şi a treia cu o bucătărie. Toate dădeau spre o terasă cu bârne de stejar. Nu avea lumină electrică, folosea propan pentru lumină, pentru aragaz şi pentru frigider. Nu avea nici canalizare. Toaleta era undeva în afara casei, o coşmelie după o grămadă de lemne.

„Camera" mea era în căsuţa din mijloc. O saltea acoperită cu plastic fusese pusă într-un colţ, dar tata nu se obosise să mai şi cureţe locul pentru mine. Cutii goale de bere zăceau pe podea printre numere ude din *Fur, Fish and Game.* Aveam să aflu ceva mai târziu că prin acoperiş ploua mai peste tot prin încăpere.

Pelletier se exprimase delicat spunând că voi fi şerb. Când nu spălam vase, măturam prin cabane sau spărgeam lemne. Îi priveam cu invidie pe pescari, oameni cu influenţă, şi, uneori, şi pe nevestele lor din Massachussets şi din Manhattan, cum plecau dimineaţa la pescuit cu canoele.

Tata nu părea foarte interesat să-şi petreacă timpul cu mine, după cum aveam să-mi dau seama. Aproape întotdeauna era plecat, ori pe undeva prin pădure, ori cu treburi la Flagstaff. Cu fata lui Truman, B.J., stăteam cel mai mult. Munceam împreună la bucătărie. Era o fată tăcută şi ciudată. De la Pelletier aflasem că mama ei murise în urmă cu câţiva ani, din cauza băuturii. Truman şi B.J. locuiau de atunci în aceeaşi cabană.

Faptul că Truman şi B.J. erau indieni Penobscot mi s-a părut interesant la început. După o vreme însă, m-am trezit că nu prea îmi era nici unul dintre ei foarte simpatic. Truman era un prost ignorant, B.J. era chiar ciudată. Pe zi ce trecea, mă simţeam din ce în ce mai singur la Rum Pond. Mă gândisem că voi avea, poate, timp să merg la pescuit sau să mă plimb cu barca ori pe munte. Timp aveam eu, dar de cele mai multe ori eram

prea obosit ca să mă pot bucura de el. Nu voiam decât să dorm, dar chiar și asta era imposibil, de vreme ce tata și Truman beau în fiecare seară până după miezul nopții.

Într-o seară – cam la trei săptămâni după ce venisem – stăteam pe terasă pe niște scaune de lemn. Mi-era foarte somn, dar mă străduiam să le fac pe plac tatei și lui Truman și să beau o bere cu ei.

Deodată, de undeva s-a auzit un bâzâit ca de bondar. Se auzea din ce în ce mai tare. Pe cerul roșiatic de deasupra dealurilor am văzut luminile unui avion foarte mic, echipat cu flotoare în loc de roți, zburând mai jos decât orice alt avion pe care-l văzusem în viața mea.

– Ah, nenorocitul!

– Cine?

– Paznicul de vânătoare. Charley Stevens.

Truman a scuipat peste balustradă. Avionul a săgetat aerul de deasupra lacului și apoi a întors și a dispărut peste deal.

– Știi de ce face așa, nu? a întrebat tata. Numai ca să ne arate nouă că e cu ochii pe noi.

– E și paznic de vânătoare și pilot? am întrebat.

– Da.

– Și zboară și noaptea?

– Doar l-ai văzut.

– Cred că e destul de periculos.

Tata s-a ridicat în scaun.

– Ai cunoscut vreodată un paznic de vânătoare?

– Nu.

– Bănuiam eu. Sunt niște ticăloși aroganți, asta sunt. Când te-or aresta să te ducă la închisoare, n-or să ți se mai pară atât de grozavi.

Am dat pe gât și ultima gură de bere.

– Mă duc la culcare.

În camera mea, m-am dezbrăcat până la chiloți și m-am băgat în sacul de dormit. Îi auzeam vorbind ca niciodată, aproape în șoaptă. După o vreme, am auzit Ford-ul pornind. Plecaseră și doar vântul se mai mișca printre vârfurile pinilor.

M-am forțat să adorm; simțeam că tata și Truman plecaseră să facă vreo blestemăție. M-a trezit zgomotul Ford-ului, când s-au întors. La început n-am înțeles ce se întâmplă, aveau farurile stinse. Apoi mi-am dat sea-

ma că așa veniseră și pe drum, fără lumini. Am auzit portbagajul deschizându-se, câteva șoapte și pe Truman izbucnind într-un hohot de râs. Cizmele le-au răsunat pe terasă. Când au trecut pe la ușa mea, am văzut că târau ceva mare în bucătărie.

Mi-am tras pe mine niște pantaloni și un tricou și am ieșit afară în picioarele goale. În bucătărie s-a aprins o lampă cu propan. Prin ușa de plasă am văzut o căprioară pusă pe masă și lângă masă pe tata și pe Truman stând și bând cu sete bere.

– Unde ați găsit-o? am întrebat.

Amândoi au sărit cât colo când mi-au auzit vocea.

– Am lovit-o cu mașina, a zis tata.

– Nu cred.

Tata a aruncat nervos cutia de bere pe care tocmai o golise. Aceasta s-a izbit de un perete.

– Treci înăuntru și închide ușa aia.

Am intrat.

– Ați omorât căprioara. E ilegal.

Tata și Truman s-au privit și au izbucnit în râs.

– Puștiule, a zis tata, nici nu știi cât de amuzant ești. Hai, o să te-nvăț cum se tranșează o căprioară.

Mi-am amintit atunci toate acele lecții pe care tata obișnuia să mi le țină despre braconaj și despre cum el vâna ilegal doar de nevoie, că îi era rușine de ceea ce trebuia să facă, dar avea de hrănit o familie. Acum râdea. L-am privit cum despică vânatul. A întors căprioara pe spate și i-a înfipt cuțitul de vânătoare sub coaste. Truman a pus organele interne într-o găleată de douăzeci de litri.

– Ia! a zis tata, aruncând brusc ceva în direcția mea.

Am prins o bucățică mică de metal. Era glonțul înflorit pe care-l scosese din inima căprioarei. Nu știu de ce nu l-am aruncat cât acolo, ci l-am ținut strâns în pumn.

Truman a ridicat brusc capul.

– O, la dracu'! a zis el

Atunci am auzit din nou avionul.

Zbura la joasă înălțime pe deasupra lacului, din ce în ce mai aproape, până s-au auzit flotoarele atingând oglinda apei. M-am uitat pe geam.

– Vine pe mal.

Tata a suflat în lampă.

– Du-te la el, mi-a zis. Nu-l lăsa să vină încoace.

– Ce să-i zic?

– Trage de timp!

M-am strecurat afară și am stat pe loc o secundă, pe terasă, cu ochii la avionașul ce se trăgea la mal. Ușa s-a deschis și un bărbat îmbrăcat într-o uniformă de culoare închisă a ieșit din avion și și-a croit drum prin apă până la mal. Atunci l-am văzut pentru prima oară pe Charley Stevens.

– Salut! am zis și am sărit de pe terasă să-i ies în cale.

Mi-a aruncat o privire piezișă.

– Seara bună. Tu cine mai ești?

– Mike Bowditch.

– Bowditch zici? Deci ești fiul lui Jack.

– Da, domnule.

– Vrei, te rog, să-i zici că Charley Stevens ar vrea să schimbe două vorbe cu el?

– E ocupat.

Charley a tras aer în piept și m-a privit din cap până în picioare.

– Mike, a zis el. Am să te-ntreb ceva și te rog să-mi spui adevărul. Dacă mă duc la taică-tău în casă, ce găsesc?

O căprioară omorâtă, am vrut să zic, fără să gândesc prea mult. Cuvintele îmi stăteau pe limbă. Dar când am deschis gura, în loc de asta am zis:

– Nimic.

A clătinat din cap și a oftat și din expresia de pe fața lui mi-am dat seama că nu era atât nemulțumit, cât dezamăgit.

– Mă tem că trebuie să arunc, totuși, o privire.

Urcase deja două trepte când s-a auzit vocea tatei în întuneric.

– Nu-i cam târziu pentru zburat la ora asta?

Charley s-a uitat urât la silueta ce domina treptele.

– Jack, tu ești acolo?

– Ce s-a întâmplat?

– Am venit să bem o cafea, să mai stăm la o vorbă.

– Nu mai am cafea, Charley.

Paznicul a zâmbit.

– Atunci poate mă poți ajuta la o treabă de detectiv. Uite, am mai trecut pe-aici în zbor în seara asta, probabil că mi-ai văzut avionul ceva mai devreme?

– Da, l-am văzut.

– Treaba e că am avut probleme cu niște braconieri pe aici. Așa că am zis să dau o tură, că tot e lună plină, să văd ce mișcă prin zonă. Și ce crezi, acum vreo jumătate de oră am văzut niște faruri aprinse pe șoseaua King și Bartlett. Și știi ce era ciudat? Că nu se mișcau. De fapt, mi s-a părut că tocmai omorâse cineva o căprioară.

– Și ce are asta de-a face cu mine?

– Ei bine, a zis Charley, coincidența e că mașina pe care am văzut-o eu semăna tare bine cu Ford-ul ăla vechi pe care-l conduci tu. Mi s-a părut, de fapt, că e chiar mașina ta.

– Am fost aici toată noaptea. Poți să-ntrebi și băiatul.

Paznicul s-a uitat lung la mine.

– Ia zi, băiete, așa e?

Am dat afirmativ din cap.

– Nu te superi dacă mă uit nițel la mașină, nu?

– Ce-ar fi să-mi arăți mandatul mai întâi?

– Bine, atunci lasă-mă să arunc o privire pe-aici, ca să nu mai avem vreo neînțelegere.

Paznicul a mai urcat o treaptă.

– Nu urca! s-a auzit altă voce.

Charley a înghețat. L-am văzut ducând mâna la arma pe care o purta sub braț.

– Da' tu cine mai ești?

– Truman Dellis, am zis eu.

– Pleacă de-aici! a urlat Truman.

L-am auzit pe tata spunând în șoaptă.

– Las-o jos, ce dracu' ai?

– Ce se-ntâmplă acolo, Jack?

– Nimic, Charley. Ce-ar fi să pleci tu?

– Vă rog!

Nici nu mi-am dat seama că am deschis gura, dar Charley Stevens s-a întors spre mine. Ceva din privirea mea probabil i-a dat de înțeles că se află în pericol.

– Bine, a spus el după o lungă clipă de tăcere. O să trec mâine dimineață pe-aici.

S-a întors din nou spre mine.

– Ne mai vedem, Mike.

Stând țeapăn ca o statuie, am privit cum paznicul-pilot se duce înapoi

la avionul lui. M-a salutat cu mâna la frunte și apoi s-a urcat în carlingă. După câteva momente, elicea a început să se învârtească și avionul a plutit spre ape mai adânci. L-am privit înălțându-se până când umbra lui s-a văzut în dreptul lunii. Abia atunci mi-am dat seama că rămăsesem cu glonțul în mână. Am deschis pumnul și l-am văzut strălucind în lumina stelelor. L-am aruncat în apă cât de repede am putut.

Mai târziu am aflat că Truman Dellis avusese tot timpul puşca îndreptată spre Charley Stevens, cât fusese acesta pe trepte. Tata i-a făcut scandal pentru asta.

– Ce dracu' aveai de gând? Să-l omori pentru o căprioară, idiotule?

Nu am fost deloc impresionat de subita lui criză de conștiință, mai ales că ne-am petrecut restul nopții curățând orice urmă a căprioarei. Truman și tata au făcut bucăți carnea și au luat și oasele să le ascundă într-un loc secret din pădure, cât am stat eu să frec bucătăria. A doua zi dimineață, Charley Stevens s-a întors însoțit de un alt paznic de vânătoare, să inspecteze tabăra și mașina tatălui meu. N-au găsit nici măcar un fir din blana căprioarei. Câteva zile mai târziu, i-am spus tatei că vreau să plec acasă.

– Din cauza a ceea ce s-a întâmplat în seara aia, nu? Truman ăla e nebun de-a binelea când bea. Nici nu știu ce l-a apucat.

– Nu, nu de-aia. Doar că nu e ce m-am așteptat să fie.

– Eu nu ți-am promis nimic, a zis el.

– Așa e, am răspuns. Nu mi-ai promis nimic.

7

Pe drumul spre casă, mi-am amintit că funeraliile ajutorului de șerif Bill Brodeur erau programate pentru după-amiaza aceea, în sala de sport a Colegiului Colby din Waterville. Am format numărul lui Kathy Frost pe mobil.

– Iartă-mă pentru aseară.

– Scuteşte-mă, Mike.

– Şi până la urmă ce ai făcut cu ursul ăla?

– I-am trimis capul la Augusta, să-i facă un test de rabie, şi restul l-am îngropat, ca să nu se răspândească în caz că e turbat. Auzi, nu prea pot să vorbesc. Ne pregătim să mergem la funeraliile lui Brodeur.

– La ce oră încep?

– La douăsprezece.

A făcut o pauză.

– Sper că nu ţi-a trecut prin minte să vii şi tu. Dacă te vede Malcomb acolo, face criză de nervi.

– Vreau doar să-mi prezint condoleanţele.

– Atunci stai acasă. Nu te vrea nimeni acolo, Mike.

– Mă mai gândesc, am zis şi am închis.

Dacă mă grăbeam, ajungeam înainte să înceapă slujba. M-am oprit la o benzinărie, am cumpărat un aparat de ras de unică folosinţă şi m-am bărbierit rapid la toaletă. Apoi mi-am pus uniforma de rezervă pe care o ţin mereu în Jeep, să fie, în caz de nevoie. Nu mai fusesem la Colegiul Colby de când terminasem şcoala. Clădirile de cărămidă se profilau pe cerul albastru şi pe pajiştile verzi. Studenţii stăteau întinşi şi citeau sau ascultau muzică. Funeraliile începuseră deja de mult când am ajuns eu. Parca-

rea era plină-ochi de maşini. Am găsit loc să las maşina abia pe la jumătatea campusului.

Când am ajuns la sala de sport, holul era gol, dar simţeam apropierea mulţimii din încăperea alăturată. Trebuie să fi fost acolo aproape o mie de oameni. Şiruri lungi de scaune pliante fuseseră aranjate pe parchet şi tot nu fuseseră de-ajuns ca toţi ofiţerii, îmbrăcaţi în uniforme multicolore, să aibă loc pe scaun. Stăteau şi pe băncuţe, pe rândurile cele mai de jos. Coşciugul lui Brodeur, învelit în drapel, era pus pe o platformă înconjurată de flori, chiar în faţa sălii. Lângă el, un podium şi un microfon. Şeriful Hatch îşi citea discursul pregătit de-acasă.

Am rămas în uşă, la capătul scărilor. Am reuşit să disting în mulţime uniformele roşii de gală ale locotenentului Malcomb, Kathy Frost şi ale altor colegi de-ai mei din Serviciul de Pază de Vânătoare, care se aşezaseră împreună pe acelaşi rând. Printre ofiţerii de poliţie de la estradă l-am văzut şi pe ofiţerul Twombley. Lacrimile îi străluceau pe obrajii bucălaţi. Slujba se apropia de final. În sunet de cimpoi şi goarnă, cei ce aveau să poarte sicriul au ridicat steagul de pe coşciug şi l-au împăturit. I l-au prezentat apoi mamei lui Brodeur. Toata lumea s-a ridicat atunci când coşciugul a fost luat pe umeri şi purtat pe alee, până afară, la lumina soarelui. Ştiam că aveau să-i dea onorul cu douăzeci şi unu de focuri de armă, în timp ce coşciugul avea să fie pus în maşina mortuară. Îmi simţeam stomacul ca pe un ghem de viermi.

– Paznic Bowditch!

Nici nu mi-am dat seama că era cineva în spatele meu. M-am răsucit pe călcâie şi am dat nas în nas cu un bătrânel cu păr sârmos, nas ca de şoim şi ochi verzi, pătrunzători. Aproape că nu l-am recunoscut aşa, în haine civile.

– Paznic Stevens, am spus.

Mi-a întins mâna.

– Poţi să-mi spui Charley.

Mi-a strâns mâna ca într-o chingă.

– Ieşi?

Am făcut semn că da, ezitând uşor.

– Vin şi eu cu tine atunci, dacă nu te deranjează compania mea.

Trecuse ceva vreme de când nu ne mai văzuserăm; ştiam că locuieşte împreună cu soţia lui undeva lângă Flagstaff. Mă întrebam dacă venise două ore până aici cu maşina sau zburase cu avionul său peste lacuri şi păduri.

Afară mi-am căutat cu înfrigurare ochelarii de soare. Charley s-a întors cu fața spre soare și a zâmbit. Avea spre șaptezeci de ani, dar era zdravăn ca un fermier pădurean: avea mâini puternice, un trup zvelt și nici urmă de grăsime. Garda de onoare se pregătea să tragă salvele spre câmpul de dincolo de parcare.

– Nu mă așteptam să te văd pe aici, a zis el, pe un ton relaxat. Tatăl tău nu e foarte bine văzut în momentul ăsta, nu?

Am simțit cum roșesc până peste urechi.

– Presupun că nu.

– I-am spus eu locotenentului tău că o să-i pierdem urma în pădurile alea. I-am spus că nu e om mai priceput în ale pădurii decât Jack Bowditch.

Douăzeci și unu de focuri de armă, trase din secundă în secundă, au spart liniștea. Am simțit cum îmi stă inima în loc și apoi reîncepe să bată. Charley mă întrebă:

– Îl știai pe Brodeur?

– Am fost colegi de academie.

Mulțimea a început să se împrăștie. Charley a mijit ochii undeva peste umărul meu.

– Uite și un chip cunoscut. Noroc, Russell.

Russell Pelletier fuma de unul singur într-o parte. Purta un sacou de catifea și o cravată cu model tipător, deloc potrivită peste cămașa cu pătrățele.

– Cum îți merge, Charley?

Vocea lui Pelletier era numai bună pentru o campanie împotriva cancerului cauzat de fumat.

– E o zi tristă. Nu știam că l-ai cunoscut pe ofițerul Brodeur.

– Ne știam de prin zonă. Știi cum e.

Charley și-a pus mâna uriașă pe umărul meu.

– Ți-l mai amintești pe puștiul ăsta?

– Mi-l amintesc.

Pelletier nu s-a arătat interesat să-mi strângă mâna. După ultima noastră discuție la telefon, în care practic îl acuzasem că i-a înscenat tatălui meu o crimă, nici nu era de mirare.

– Ai vreo veste despre Jack?

– Încă îl mai căutăm, a zis bătrânul pilot.

– Mare tragedie, a spus Pelletier. De data asta chiar a făcut-o lată.

– Deci crezi că e cu adevărat vinovat? am întrebat.

– L-a bătut măr pe Pete Twombley. Sigur că e vinovat.

Ceea ce a spus Charley apoi m-a luat prin surprindere.

– Dar tot nu reușesc să-mi dau seama ce motiv o fi avut.

Era pentru prima oară de la începerea anchetei când cineva dintre cei implicați în cercetare își exprima o mică îndoială în privința vinovăției tatălui meu.

Pelletier a suflat fumul în aer.

– Jack era nervos din cauza ălora de la Catamount. Și era beat, ca de obicei.

– Și cu Brenda Dean cum rămâne? am întrebat. Detectivul Soctomah crede că e complicea tatălui meu.

– Nu m-ar mira din partea ei.

– Deci presupun că nici n-ai de gând să-i plătești cauțiunea? a întrebat Charley.

Pelletier a izbucnit în râs, dar în ochi i se citea seriozitatea:

– Târfa aia mică n-are decât să se descurce. Deja îmi caut alt bucătar.

– E tot la închisoare?

Mă întrebam oare ce-i făcuse femeia de-o ura în halul ăsta.

– Din câte știu eu, da.

Charley și-a mângâiat bărbia.

– Soctomah crede că știe mai multe decât spune. Dar n-au nici o dovadă ca s-o rețină, acum serios. Mă aștept să-i dea drumul, ori azi, ori mâine.

– Eu sper să se predea rapid idiotul ăla. Au murit destui oameni până acum.

Pelletier nici măcar nu și-a luat la revedere, pur și simplu s-a îndepărtat de noi.

Charley m-a privit.

– Bătrânul Russ nu prea le are cu poliețurile.

– Știu, am lucrat pentru el, nu mai țineți minte?

A zâmbit și a dat din cap, dar nu-mi dădeam seama la ce anume se gândea.

– Uite, a zis el, făcând semn din bărbie. Vine locotenentul tău.

Locotenentul Malcomb venea spre noi în pas grăbit. Un grup de polițiști din Somerset a rămas în urma lui, așteptând să vadă ce avea să se întâmple. Printre ei era și Kathy Frost.

– Charley, ne scuzi puțin, te rog, pe mine și pe paznicul Bowditch?

– Sigur. Ai grijă de tine, tinere.

– Mă bucur că v-am revăzut.

Malcomb a aşteptat să se îndepărteze bătrânul pilot înainte să se ia de mine.

– Ce dracu' cauţi aici?

– Am vrut doar să-mi prezint condoleanţele.

S-a apropiat şi mai tare de mine.

– Să ştii că am pus pe seama poveştii ăsteia cu taică-tău toate deciziile proaste pe care le-ai luat în ultima vreme. Dar deja încep să mă întreb cât de bine judeci, în general. Kathy mi-a spus ce s-a întâmplat ieri.

– Dacă îmi daţi voie, pot să explic.

M-a împuns cu degetul în piept.

– Să n-aud, Mike. Nu acum. Dar mâine dimineaţă, să fii la mine în birou şi o să stăm puţin de vorbă despre viitorul tău în Serviciul de Pază de Vânătoare al statului Maine.

– Da, domnule.

– Să fii la mine la unsprezece fix. Şi-acum pleacă de-aici.

Mi-am petrecut restul zilei completând procesele-verbale care rămăseseră neterminate. Încă aveam îndatoriri de serviciu. A doua zi aveam să mă prezint la biroul locotenentului Malcomb şi, cu siguranţă, urma să fiu suspendat până la audierea disciplinară. Dacă mai voiam să rămân în Serviciul de Pază de Vânătoare, trebuia să mă las la mila locotenentului şi să sper că va fi bine.

Am spus o rugăciune şi m-am culcat devreme.

A doua zi dimineaţă, telefonul a sunat chiar când mă pregăteam pentru întâlnirea cu locotenentul Malcomb. Era detectivul Soctomah.

– Mike, avem nevoie să vii până la Flagstaff să stai de vorbă cu prietena tatălui tău, cu Brenda Dean.

– Eu? Pentru ce?

– Am reţinut-o ca martor, dar procurorii zic că nu avem destule dovezi împotriva ei, aşa că trebuie să-i dăm drumul. Ea susţine că a fost cu taică-tău la Rum Pond când au avut loc crimele şi că habar nu are pe unde e el acum.

– Dar credeţi că vă minte?

– Cam da.

Încercasem în fel şi chip să particip şi eu cumva la anchetă şi acum, din senin, Soctomah îmi dădea exact ce îmi dorisem. Sigur era o capcană la mijloc.

– Şi ce vă face să credeţi că o să stea de vorbă cu mine?

– A zis că are încredere în tine.

– Dar nici măcar n-o cunosc.

– Ea zice altceva.

Oferta lui Soctomah îmi punea însă o mare problemă. Dacă mă duceam la Flagstaff, n-aveam cum să ajung la întâlnirea obligatorie cu locotenentul Malcomb la ora unsprezece. Aşa că aveam de ales: mă duc să mă întâlnesc cu Malcomb şi ratez ocazia de a-mi ajuta tatăl înainte să-l împuşte vreun poliţist înfierbântat, sau mă duc la Flagstaff şi-mi iau adio de la cariera mea. Am ales.

– Bine, vin, i-am spus lui Soctomah. Dar o să-mi ia cam patru ore să ajung acolo.

Soctomah nu a răspuns, dar îl auzeam vorbind cu cineva din cameră. După câteva secunde a zis:

– Zice Charley Stevens că vine el să te ia cu avionul.

O oră mai târziu eram la Indian Pond; un avion alb a apărut deasupra copacilor. A amerizat şi a început să plutească spre marginea lacului. Uşa s-a deschis şi Charley Stevens a sărit pe un ponton.

– Am auzit că are cineva nevoie de un avion, a zis el. Hai, la bord, tinere.

Am sărit în picioare şi m-am urcat pe ponton. Avionul Super Cub avea doar două locuri şi părea la fel de fragil ca un zmeu pentru copii.

– Din ce e făcut avionul ăsta? Din lemn de balsa?

Charley a râs.

– Da, s-ar putea să fie, să ştii.

Mi-am aplecat capul şi am intrat pe locul din spate din carlingă. Charley a înconjurat avionul şi i-a dat un brânci spre apă mai adâncă. Apoi a sărit şi el pe ponton şi s-a aruncat în carlingă, strigând peste umăr:

– O să fie cam gălăgie aici, aşa că trebuie să ne folosim de microfon şi de căşti ca să vorbim.

Pe când ne luam avânt pe suprafaţa apei, şirul de copaci de pe ţărmul celălalt părea din ce în ce mai aproape. Apoi am simţit cum se ridică aripile şi într-o clipită eram în aer.

Sub noi se întindeau câmpiile din Midcoast, ca o pătură verde-albastră. În spate, aveam apele de un albastru-închis ale golfului Penobscot şi insulele sale răspândite ca piesele unui puzzle.

– Vrei pastramă? a întrebat Charley în cască.

– Nu, mulțumesc.

A ridicat o bucată de ceva ce părea să fie piele de pantofi tăbăcită.

– Te întrebam dacă vrei pastramă de elan. A făcut-o șefa.

– Șefa?

– Nevastă-mea, Ora.

– Nu, mulțumesc, am zis.

Charley a început să morfolească bucata de carne uscată.

– Și, până la urmă, de ce te-ai făcut paznic de vânătoare, dacă nu te superi că te întreb?

– Pentru că din ce în ce mai mulți oameni vin în Maine și nu pricep ce anume face acest loc atât de special. Vin cu ideile astea sucite despre natură, pe care le capătă pentru că trăiesc la oraș sau în vreo suburbie. Copiii cred că toată carnea crește la magazin. Eu nu am vrut să trăiesc așa. M-am gândit că dacă devin paznic de vânătoare o să pot să-i fac pe oameni să vadă și altfel lucrurile. Știu că sună prosteşte.

– Eu n-aș zice deloc că sună prosteşte, a zis Charley. Mai ții minte când ne-am întâlnit noi prima oară, în seara aia la Rum Pond? Atunci mi-am dat seama că nu semeni deloc cu taică-tău. Și cu toate astea, tot m-am mirat când am auzit că vrei să te faci paznic.

– Și tata s-a mirat.

– Păi sigur că s-a mirat, a răspuns el. Ia zi-mi ceva. Dacă urcam scările în noaptea aia, peste ce dădeam?

– Peste o căprioară, exact cum ați presupus. Dar n-ați fi ajuns în capul scărilor. Truman Dellis v-ar fi împușcat.

Charley a râs.

– Moș Truman trage bine, și treaz, și la beție. Ți-am fost recunoscător că m-ai ajutat în noaptea aia.

– Dar eu nu am făcut nimic.

– Ba sigur că ai făcut. Mi-ai zis să nu-mi forțez norocul. Poate că nu prin vorbe, dar ți-am citit asta în priviri.

– Eram doar un puști prost și speriat.

– Nu mai fi atât de dur cu tine însuți.

Fruntea mi se acoperise cu sudoare. Am început să-mi doresc să nu fi mâncat de dimineață. Am dus mâna la stomac.

– Soctomah zice că tu crezi că taică-tău e nevinovat, a spus deodată Charley.

– Nu are logică. N-avea de ce să-l omoare pe tipul de la Catamount, pe Shipman. Şi dacă or să închidă Rum Pond, ce? Tata a mai avut şi alte slujbe. Supravieţuieşte el cumva. Mereu cade în picioare.

– Dar poate a avut el un motiv. Poate că l-a plătit cineva să o facă.

Asta era ceva la care nu mă gândisem absolut deloc.

– Ştii că au găsit urme de cauciucuri? a întrebat el.

Nu eram sigur că am auzit bine.

– Ce-au găsit?

– Au găsit urme de cauciucuri în apropiere de locul faptei, care se potrivesc cu cele de la Ford-ul tatălui tău. Au mai găsit şi o urmă de bocanc care se potriveşte cu mărimea la picior a tatălui tău, au comparat-o cu cizmele găsite în cabana lui.

– Au găsit şi bocancul?

– Nu, a zis Charley. Şi câinii nici nu i-au luat mirosul. Dar un om al pădurii, ca taică-tău, ştie cum să-i amăgească.

– De ce îmi spuneţi toate astea?

– Dacă tatăl meu ar fi fost băgat în aşa ceva, eu aş fi vrut să ştiu. Taică-tău e în mare necaz.

Charley a tăcut o vreme după discuţia asta. Afară, peisajul se schimbase dramatic. Pădurile de brazi se întindeau până departe, la linia orizontului. Acestea erau ţinuturile sălbatice la care visasem din copilărie. Dar pădurile bătrâne fuseseră defrişate cu o jumătate de secol în urmă. Pete de teren apăreau din loc în loc, ca nişte răni zdrenţuite pe dealuri, unite de o reţea de drumuri forestiere înnămolite. Pepinierele se vedeau ca nişte pete de un verde pal în comparaţie cu verdele intens al copacilor mai bătrâni. Din aer, se vedea că pădurea e de fapt o exploatare comercială. Dar încă mai avea un aer sălbatic, cel puţin aşa se vedea de sus şi la viteza la care ne deplasam. Natura îi iartă omului aproape orice şi ceea ce nu va putea să-i ierte sper să n-apuc să văd cu ochii mei.

Am trecut pe deasupra unei şosele ce de sus părea o panglică şerpuitoare, trebuie să fi fost şoseaua 144, dar n-am reuşit să văd nici un reper cu ajutorul căruia să mă orientez asupra poziţiei noastre. Nu se vedea nici păstrăvăria, nici coşmelia lui Wally Bickford.

Piscurile Bigelow se vedeau în zare.

– Ăsta este terenul celor de la Catamount acum?

– O parte din el, a zis Charley.

– Unde e Rum Pond?

– Acolo, arătă el spre dreapta. E în spatele munţilor, de-aia nu se vede. Lacul din faţă e Flagstaff Pond.

Avionul a virat pentru aterizare şi aşa am putut vedea centrul oraşului, între Dead River şi Flagstaff Pond. Am văzut casele acoperite cu şindrilă şi o poştă ridicată din cărămidă şi cam atât. Când avionul a amerizat, tocmai mă gândeam că probabil făcusem greşeala vieţii mele venind aici.

– Dintre dovezile despre care mi-aţi povestit, am zis eu, în timp ce pluteam fără să ne mai mişcăm din loc, legaţi de un doc, nici una nu e de necontestat. Ar fi putut fi plantate de cineva care i-a înscenat toată treaba.

Charley nu a răspuns, însă m-a întrebat şi el ceva, la rândul lui.

– Dar tu unde crezi că s-a dus?

– Din ce-am auzit ultima oară despre el, era undeva peste graniţă, în Canada. Asta i-a zis ieri mamei.

– Dar tu nu crezi că e acolo.

– Nu.

– Nici mie nu-mi vine să cred, a zis Charley Stevens şi a deschis uşa.

Când am ieşit, m-am uitat din nou la ceas. Era 11:05. Şi eram oficial dezertor din Serviciul de Pază de Vânătoare al statului Maine.

8

Am lăsat avionul legat la ponton și am intrat în sat. Am trecut pe lângă niște căbănuțe de închiriat pe malul lacului și apoi pe lângă câteva ferme. Întreaga populație a Flagstaff-ului – cei vreo sută și ceva de locuitori – părea să se fi retras pentru un soi de siestă colectivă.

O mașină de patrulă și una nemarcată erau parcate în fața primăriei. Am intrat, împreună cu Charley. Detectivii Soctomah și Menario ne așteptau într-un birou. Amândoi purtau cămăși cu mânecă lungă, cele de la uniforma de gală, și cravată, pe care nici unul din ei nu și-o slăbise, în ciuda căldurii infernale. Ne-am strâns mâinile umede de transpirație.

– Mulțumesc că ai venit, Mike, a zis Soctomah.

Mi-a făcut semn spre un scaun de la birou.

– Ia loc.

– Deci, unde e Brenda Dean?

– Jos.

– Credeam că-i dați drumul de la închisoare azi.

Fața lui Menario s-a înroșit ca focul. Culoarea obrajilor îi era accentuată de părul grizonant și tuns scurt.

– I-am spus că o ducem noi până la Rum Pond. Nu i-am spus că ne mai oprim undeva pe drum.

– Știe că vin?

– Nu, a zis Soctomah, dar ne-a dat de înțeles ceva mai devreme că e dispusă să stea de vorbă cu tine.

– Nu-mi dau seama de ce.

– Da, o știi una și bună că nu știi, a spus Menario.

Soctomah s-a sprijinit de birou.

– Voiam să mai stăm de vorbă cu tine despre încă un lucru, Mike. Am înțeles că tatăl tău a sunat-o pe mama ta ieri.

Am aprobat.

– Neil, tatăl meu vitreg, mi-a zis că v-a spus asta.

– Tatăl tău a pretins că e în Canada.

– Așa e. Ați încercat să aflați de unde a sunat?

– N-am reușit să aflăm locația, a răspuns Soctomah.

– E cam neobișnuit s-o sune pe fosta nevastă, a remarcat Menario. De cât timp zici că au divorțat?

– De cincisprezece ani.

Soctomah a spus:

– Din ce am discutat cu tine, înțeleseserăm că nu mai au nici un fel de relație.

– Da, nu știam că încă mai vorbesc din când în când.

– Și, de ce a sunat-o? a întrebat Menario.

– Pentru că Neil e avocat. Nu știu. Nici nu prea are la cine să apeleze în momentul ăsta.

– Te are pe tine, a zis Menario.

– Ce vreți să spuneți?

– Tu-i iei apărarea cel mai vehement. Aș fi zis că pe tine o să te caute.

Începeam să mă întreb dacă mă aduseseră aici să vorbesc cu Brenda Dean, sau acesta fusese doar pretextul ca să mă interogheze pe mine de fapt.

– Ne-ai spus că ți-a lăsat un mesaj în noaptea crimei, a zis Soctomah, privindu-mă fix în ochi.

– Așa e.

Am încercat să-mi păstrez cumpătul. Oare știau ceva despre conversația mea cu tata de acum două nopți?

– Noi ne așteptam să te mai caute, a spus Soctomah. Ești sigur că n-ai mai vorbit cu el de-atunci?

– Nu, am mințit eu. N-am mai vorbit cu el. Și mi se pare culmea că sugerați că aș ascunde dovezi într-un caz de crimă. Am crezut că m-ați chemat aici ca să stau de vorbă cu Brenda Dean, nu ca să faceți glume ieftine cu mine.

Pe pervazul ferestrei era un ventilator care mai mișca puțin aerul încins din încăpere. Mi-am dat brusc seama că Charley Stevens mă privea cu foarte mare atenție.

– Bine, a zis în cele din urmă Soctomah. Încercam doar să verificăm toate detaliile. Să vorbim puțin despre Brenda.

– Ce vreți s-o întreb?

– Fă-o să vorbească despre taică-tău.

– N-oi fi eu avocat, am zis, dar am impresia că orice mi-ar spune ea, s-ar putea să nu aveți cum să folosiți informația cu pricina.

Soctomah mi-a răspuns:

– Nu încercăm să o acuzăm de nimic.

– Vrem să aflăm doar unde se ascunde el, a spus Menario.

– Credeți că ea știe unde e tata?

– Dacă e cineva pe lume care să știe asta, atunci ea e, a zis Soctomah.

– Sau tu, a adăugat Menario.

Nici nu puteam să mă enervez prea tare pe Menario pentru ce spusese, oricum mă simțeam vinovat. Tata voia și el să vorbesc cu Brenda Dean, iar detectivii, fără să-și dea seama, îmi ofereau această ocazie. Și dacă Brenda chiar știa unde se ascunde tata? Eu ce le spuneam polițiștilor în cazul acesta?

Am coborât un etaj și apoi am luat-o pe un coridor întunecat. Prietenul meu, detectivul Twombley, stătea în fața unei uși, la capătul coridorului.

– Ce face? l-a întrebat Soctomah.

– Se tot plânge că n-o ducem la Rum Pond mai repede.

Ușa s-a deschis. O femeie desculță stătea direct pe podea, cu spatele lipit de perete. Avea ochii negri și fața ascuțită și purta o pereche de blugi și o bluză fără mâneci, care-i punea în valoare brațele bronzate și netede. Ceva mai încolo era și o pereche de bocanci de lucru, lângă trei cutii de Pepsi Diet.

– Mike? a zis ea.

– B.J.?

Nu-mi venea să cred, parcă-mi dăduse cineva cu ceva în cap. Ultima oară când o văzusem eu pe fata lui Truman Dellis era o puștoaică timidă de doisprezece ani care tăia morcovi pentru supă, în bucătăria de la Rum Pond. Acum era o femeie în toată firea și chiar o femeie frumoasă.

– Nu știam că te cheamă Brenda, m-am bâlbâit.

– Brenda Jo.

Era plânsă toată.

– Pe cine credeai că o să găsești aici?

Soctomah s-a ițit din spatele meu.

– Care e treaba, Mike? Ziceai că n-o cunoşti pe doamna.

– Am muncit cot la cot în bucătăria de la Rum Pond când eram copii. Credeam că numele ei de familie e Dellis.

Brenda s-a ridicat în picioare.

– Dellis îl cheamă pe tata. Eu folosesc numele de fată al mamei.

Dintr-odată mi-am dat seama cu cine stau de vorbă.

– Ia stai! Tu eşti iubita tatălui meu?

A lăsat privirile în podea şi a dat afirmativ din cap. Câţi ani să fi avut acum? Douăzeci? Douăzeci şi unu? Îl mai văzusem eu pe tata vrăjind fete mai tinere, dar niciodată atât de tinere.

– Deci până la urmă vă cunoaşteţi, a zis Menario.

Brenda s-a uitat urât la cei doi poliţişti. Arunca flăcări din ochii înroşiţi de plâns.

– Hai că mi-a plăcut. Trebuia să-mi dau seama că nu mă duceţi voi până acasă de la închisoare, ar fi fost prea frumos să fie adevărat.

Şi-a ridicat bărbia spre Soctomah.

– Până la urmă mă mai duceţi la Rum Pond, nu, ticăloşilor?

– Aşa ne-am vorbit doar, a spus Soctomah.

– Ei, vă lăsăm să mai schimbaţi impresii, a zis Menario şi a închis uşa.

Ne-am studiat o vreme.

– Deci, presupun că încă nu l-au găsit pe Jack, a spus ea într-un târziu, zâmbindu-mi trist. Nu-mi vine să cred că n-ai ştiut cine sunt. E chiar amuzant.

– De-a dreptul, am răspuns. Deci, acum te cheamă Brenda.

– Întotdeauna m-a chemat Brenda. Mama nu-mi zicea niciodată B.J., tata a-nceput să mă strige aşa.

Mi-am amintit de faţa buhăită a lui Truman Dellis.

– Ce mai face Truman?

Nu mi-a răspuns la întrebare.

– N-ai cumva o ţigară?

– Nu fumez. Soctomah zicea că ai ceva să-mi spui.

Ochii i s-au umplut din nou de lacrimi.

– Ce porcărie... Jack e acuzat că i-a omorât pe tipii ăia, pe urmă vine poliţia după mine şi mă bagă la închisoare nevinovată.

– Nu mai au cum să te ţină, i-am zis. Nu fără nici o dovadă. Te-au mai ţinut aici ca să apuc eu să ajung. Au crezut că dacă stăm de vorbă, poate se mai lămuresc în vreo privinţă. De-aia sunt eu aici. Numai aşa poţi să-ţi faci un bine, şi ţie, şi tatei.

Își frecă încet ceafa și se uită spre fereastră.

– Nu putem să vorbim afară? Probabil că au pus microfoane pe aici.

– N-au pus microfoane, B.J.

– Brenda!

– Îmi cer scuze, am zis, rușinat de propria mea stângăcie.

Adevărul era că toată situația asta mă băgase în ceață. Îmi era greu să accept ideea că această femeie atrăgătoare nu e alta decât puștoaica sfrijită de altădată și gândul că se culca acum cu tatăl meu.

– E cald și sunt obosit și nici nu mai gândesc cum trebuie. Hai să stăm puțin de vorbă și pe urmă te duc eu cu mașina la Rum Pond.

– Deci, să-nțeleg că ești de partea lor?

Aproape că am izbucnit în râs, atât de absurdă mi se părea ideea. Ea credea că sunt de partea polițiștilor, polițiștii credeau că sunt de partea tatei. Chiar mă simțeam tras din toate părțile, trăgeau de mine ca de o frânghie.

– Nu e amuzant, a zis ea. Ție nu-ți pasă deloc de el.

– Sigur că-mi pasă. E tatăl meu, doar!

– Atunci de ce încerci să-i ajuți să-l prindă?

– Pentru că dacă nu-i ajut, o să fie împușcat de vreun polițist. Și din câte îmi dau eu seama, cred că sunt singura persoană din țară care crede că e nevinovat.

– Dar este nevinovat! Am fost cu el la Rum Pond în seara aia. Nici măcar nu s-a apropiat de Dead River, n-a fost la întâlnire.

– Asta le-ai spus deja detectivilor. Dar ei cred că minți. Ei zic că au dovezi care arată că a fost la locul faptei.

– Ce dovezi?

Știam că nu-i o idee prea bună să-i spun ce îmi zisese Charley, dar voiam să văd ce explicație îmi dă ea.

– Urme de cauciucuri de la camioneta lui. Și o urmă de bocanc.

S-a aplecat să ia de pe jos cutia de Pepsi Diet, de parcă nici n-ar fi auzit ce-i spusesem.

– N-avea nici un motiv să-l omoare pe tipul ăla de la Catamount.

– Soctomah zice că tata era supărat. Catamount urma să închidă Rum Pond și să-l dea afară din cabana lui. Poate a vrut să-i sperie, să-i facă să se răzgândească.

– E stupid. Nu dă doi bani pe Rum Pond.

– Poate l-a pus cineva. Cineva ca Pelletier, de exemplu.

– Jack nu s-ar pișa pe Russ Pelletier nici dacă ar fi în flăcări.

Asta era ceva nou pentru mine.

– Credeam că sunt prieteni.

– Prieteni? Unde naiba ai fost până acum?

– Mi-am văzut de viața mea – până s-a întâmplat chestia asta.

Brenda se sprijini de perete.

– Ești supărat pe el.

– Sigur că sunt supărat. Mi-a făcut viața un calvar, dar eu tot încerc să-l ajut. Și asta nu face decât să mă înfunde și mai tare.

– Bietul Mike.

– Hai că pierdem vremea degeaba, am zis. Ești o proastă. Și eu sunt și mai prost că am acceptat să stau de vorbă cu tine. A zis că-i vei oferi un alibi.

Cuvintele mi-au ieșit din gură înainte să-mi dau seama ce spun.

– Ai vorbit cu el?

Am înghețat. Oare ce recunoscusem?

– Când ai vorbit cu el?

Simțise că se schimbase ceva la mine, își dăduse seama. Dacă detectivii aflau că vorbisem cu tata și nu le spusesem, deveneam complice la crimă, la fel ca Brenda.

– Te-a sunat, nu-i așa? Era bine?

N-avea sens să mai neg.

– Mi-a zis că e cineva care îi înscenează toate astea. Dar n-a vrut să-mi spună cine.

Privirile i se întunecaseră atât de tare că acum părea că are ochii negri. Era mai puternică și mai deșteaptă decât crezusem. Iar eu eram mult mai prost decât păream.

– Știu cine i-a făcut-o, a zis ea în cele din urmă. Babacul meu.

– Truman? Nu pot să cred așa ceva.

– S-a schimbat de când nu l-ai mai văzut tu. A avut un accident grav în pădure, a rămas fără un ochi. Pe urmă s-a mutat la oraș. N-a mai vrut să aibă de-a face cu taică-tău. S-au certat rău.

– Din cauza ta?

Din nou a lăsat privirile în pământ.

– Din cauza mea și din alte motive. Era din ce în ce mai insuportabil. Și-a închiriat o cameră la Vernon Tripp. Știi punctul comercial Natanis, pe șoseaua 144?

Tripp era cel pe care îl suspectase la început poliția, cel chel, de la hanul Dead River.

– A fost cumva și Vernon Tripp implicat în asta? Tata părea să creadă că e posibil să se fi vorbit mai mulți.

Simțeam că îmi crește speranța.

– Poate. Tot ce știu e că îi urăște pe ăia de la Catamount, a răspuns ea.

– Dar de ce ar fi vrut Truman să-l omoare pe Jonathan Shipman?

– A avut accidentul ăla când lucra pentru Atlantic Pulp&Paper. N-a putut să muncească o vreme. Pe urmă, după ce s-a refăcut, Catamount deja cumpărase terenul și n-au mai vrut să-l angajeze, din pricina infirmității lui.

– Ăsta nu e un motiv să le omoare un vicepreședinte. Ca să nu mai zic și de ajutorul de șerif.

– Banii sunt un motiv destul de bun, a spus ea.

– Și cine l-a angajat pentru asta?

– Pelletier.

– Pelletier nu e atât de bou. Știa că dacă-l omoară pe Jonathan Shipman, asta n-o să-i împiedice pe cei de la Catamount să-și vadă de-ale lor. N-avea nimic de câștigat omorându-l.

– Păi ce altceva putea să facă? Ăștia îi distrug viața!

Transpirația îmi ajungea în ochi. Era cald în încăpere și deja mi-era greu să judec toate detaliile. Brenda nu părea să fie suficient de deșteaptă să conceapă o minciună atât de elaborată.

– Vreau să cred ce-mi spui, Brenda. Dar detectivii nu pot închide cazul dacă nu au dovezi.

– Tot ce știu e că taică-meu n-a mai dat pe la Rum Pond de trei ani încoace și cu o zi înainte de crimă, m-am uitat pe geam și l-am văzut în spatele căsuței de la ponton, vorbind cu Pelletier.

– Dacă tu crezi că Pelletier e un ucigaș, de ce dracu' te mai întorci acolo?

– Trebuie să-mi iau lucrurile.

– Ai zis că tata s-a certat cu Pelletier. Erau prieteni foarte buni. Ce s-a întâmplat între ei?

– Acum câțiva ani, Russ a început să se dea la mine. Era imediat după ce divorțase de nevastă-sa. Într-o noapte s-a îmbătat și-a sărit pe mine. Jack l-a bătut măr. I-a zis că dacă nu mă lasă-n pace, îl omoară. După asta, lui Pelletier i-a fost târșă să-l concedieze. Dar ne-a lăsat în pace.

– Câți ani aveai?

– Șaptesprezece.

Nici acum nu era mult mai mare.

– Și vrei să zici că tata a avut răbdare până ai împlinit optsprezece ani, nu?

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Cine ești tu să mă judeci pe mine? Jack e singurul bărbat adevărat din viața mea.

Era logic că tata voia să o protejeze, dar oare chiar avea Brenda Dean nevoie de protecție, sau era mult mai deșteaptă decât lăsa să se vadă?

– Deci vrei să spui că Pelletier și Truman au conspirat să-i omoare pe Jonathan Shipman și pe ofițerul Brodeur și să-i pună asta în cârcă tatălui meu.

– Da.

– Și de ce nu i-ai spus asta și detectivului Soctomah?

– Nu m-ar fi crezut. Și-n plus, Jack mi-a zis să nu-i spun. A zis că or să mușamalizeze totul. Dar dacă-ți spun ție, poate că tu o să poți să-i convingi să cerceteze, doar ești paznic de vânătoare, ești de-al lor.

N-am să mai fiu mult timp, mi-am zis. La cum merg lucrurile, sigur or să mă dea afară.

Și-a ridicat privirile, cu ochii încă uzi de lacrimi. E de o frumusețe răpitoare, mi-am zis, mai ales când i se șterge îndârjirea de pe față.

– Trebuie să faci ceva, a spus ea. Mi-e teamă că or să-l împuște polițiștii cu prima ocazie.

– Dacă se predă, nu-l împușcă nimeni. Mie mi-a spus că e în Canada. Te-a dus vreodată în vreun loc pe care l-ar putea folosi drept ascunzătoare?

– Nu, a răspuns ea cu atâta hotărâre, că imediat am suspectat-o că minte.

– Bine, am zis. Dar mai e ceva ce nu înțeleg. Dacă Pelletier aproape că te-a violat, de ce-ai rămas să lucrezi pentru el acolo toți anii ăștia? Nu prea are logică.

Ea a ridicat din umeri.

– Și unde să mă fi dus? Rum Pond a fost singura mea casă de când a murit mama. Și-apoi, cu Jack mă simțeam în siguranță. Știam că n-ar lăsa pe nimeni să-mi facă vreun rău.

Încă încercam să procesez ultima ei frază, când am auzit pași pe coridor. Ușa s-a deschis. În prag era Menario, cu fața aprinsă.

– Auzi, Bowditch, ne-a sunat sergentul tău. Cum se face că nu ne-ai spus că ai fost suspendat?

Am urcat scările împreună cu Menario, înapoi în birou. Într-un colț, Charley Stevens stătea sprijinit de un birou, sorbind dintr-o cafea fierbinte, numai el știa cum pe căldurile astea. Soctomah, încruntat tot, ținea la ureche un telefon fără fir.

– A venit, i-a spus el persoanei de la celălalt capăt.

Mi-a întins telefonul.

– Kathy? am zis.

– Tâmpitule. Ești suspendat în mod oficial.

Kathy a tăcut o vreme.

– Mike, ce dracu' se-ntâmplă cu tine?

– E tata la mijloc, Kathy. Trebuie să fac ce fac.

– Și-arunci la gunoi toată cariera ta?

– Asta o să hotărască locotenentul.

– Nu da vina pe Malcomb. Malcomb voia să te trimită la consiliere și să-ți dea niște zile libere să-ți bagi mințile în cap. Nu-mi vine să cred că i-ai tras clapa în halul ăsta.

Nu aveam ce răspuns să-i dau.

– Și-acum ce facem?

– O să vin acolo.

– Cum? De ce?

– Pentru că sunt și prietena ta, nu-ți sunt doar șefă. Ești un paznic bun. Sau cel puțin erai. Și pe deasupra, am mai și investit o grămadă de timp și de cunoștințe în tine. O să te duci la Malcomb și-o să-i spui că ai înnebunit brusc. Poate reușim să te scăpăm doar cu o suspendare. Sunt pe drum deja, o să ajung în câteva ore. Dacă nu te găsesc acolo, vin după tine și vezi tu ce pățești.

Și cu asta, mi-a închis în nas.

Când i-am întins telefonul înapoi lui Soctomah, acesta mi-a spus:

– Trebuia să ne spui că erai chemat la raport, la locotenentul Malcomb.

– Dacă v-aș fi spus, nu m-ați mai fi adus aici. Vreți să aflați ce mi-a spus Brenda sau nu?

Tupeul meu a părut să-l ia prin surprindere.

– Dar te rog.

I-am povestit tot ce îmi spusese Brenda. Sau aproape tot. N-am pomenit nimic de telefonul secret pe care mi-l dăduse tata în miez de noapte.

– Eu zic că are sens ce spune, am tras concluzia.

Menario a pufnit. Soctomah se uita la ventilatorul de pe pervaz.

– Toate dovezile voastre sunt circumstanțiale, am spus, privind spre Charley Stevens. O urmă de cauciuc și una de bocanc? Nu puteți obține o condamnare doar cu atât, și știți asta.

Dacă Soctomah se înfuriase pe bătrânul paznic de vânătoare că-i mersese gura despre o investigație în curs, cu siguranță se stăpânea bine. Nu același lucru puteam spune despre Menario. Era grena de furie.

– La dracu', Charley.

– Am crezut că tânărul merită să știe.

– Din ce mi-a zis Charley, n-aveți destule dovezi nici ca să deschideți un proces, am spus.

– Dacă e atât de nevinovat, de ce a fugit în Canada?

– Tata știa că n-o să-l credeți. Brenda spune că se temea că Truman și Pelletier ar putea încerca să-i facă una ca asta.

– Jack Bowditch n-avea cum să se teamă de ăia doi, spuse Charley Stevens. Nici vorbă de așa ceva.

Soctomah mă pironi cu privirea.

– A fost pierdere de vreme.

Am rămas ca prostit. Sunt sigur că-mi căzuseră fălcile.

– N-aveți de gând să verificați și teoria asta? Să stați de vorbă cu Dellis și cu Pelletier?

– Deja i-am chestionat pe amândoi, a spus el. În acest moment, tatăl tău încă este principalul suspect.

– Mulțumim că ai venit, a zis Menario cât de sarcastic putea.

– Dacă mai apare ceva, te anunțăm noi, a adăugat Soctomah. Sergentul tău ne-a rugat să te ținem aici până ajunge, dar trebuie să plecăm. I-am promis Brendei Dean că o ducem la Rum Pond și n-am de gând să-mi încalc cuvântul.

Soctomah s-a uitat la Charley Stevens.

– Poți să stai cu Mike până ajunge sergentul Frost?

– Sigur, a zis bătrânul pilot. Am eu grijă de el.

Au scos-o pe Brenda Dean din clădire pe ușa din față. Ne-am privit. Părea îngrozită. Am urmărit pe fereastră mașina fără însemne a poliției plecând de pe loc.

– N-au de gând s-o bage în seamă, i-am spus lui Charley. Nici nu contează ce spune.

El a ridicat din umeri.

– Soctomah ştie el ce face.

– Nu pot să mă duc acasă şi să uit de toată treaba asta. Nu am cum. Mă duc să stau de vorbă cu Truman Dellis.

– Mi s-a cerut să te supraveghez până vine sergentul Frost.

– Nu mă puteţi ţine aici, ştiţi asta. Nu sunt arestat pentru nimic.

– Şi-atunci o să te duci până la Punctul Comercial Natanis, pur şi simplu.

– Exact.

– E la cincisprezece kilometri de aici.

– Fac autostopul.

Îmi dădeam şi eu seama cât de aiurea suna, ziceai că sunt un adolescent rebel.

– Uitaţi, vă mulţumesc că m-aţi adus până aici, dar pot să am grijă de mine şi singur.

Faţa i-a fost luminată de un zâmbet.

– Ai dreptate. Dar înainte să ne despărţim, mi-ar prinde bine ceva de mâncare. Ţie nu ţi-e foame?

– Nu mi-e foame.

– Ba sigur că ţi-e foame! Uite cum facem. Flint's Garage e puţin mai sus pe stradă. O să ai nevoie de o maşină ca să ajungi la Dead River. Dacă mănânci ceva cu mine, te duc eu oriunde vrei să mergi. Luăm o rablă de la Flint.

– Nu vreau să vă fac probleme.

– Am probleme de când mă ştiu. De dinainte să te naşti tu.

Nu aveam nici o îndoială că oferta lui era de fapt un mod simplu de a mă avea sub ochi. Cât pe ce să mă păcălească.

– Chiar nu mi-e foame.

Charley mi-a tras o palmă pe spate.

– Ei, atunci stai şi te uiţi la mine cum mănânc.

Zece minute mai târziu, Charley ieşea de la Flint's Garage, învârtind pe degete un set de chei de maşină. Am înconjurat împreună clădirea şi am ajuns pe un câmp plin cu bălării şi cu maşini lovite. Nu-mi imaginam că vreuna din epavele alea se mai putea mişca de pe loc, cu atât mai puţin vechiul Plymouth pe care mi l-a arătat Charley. Maşina a tuşit, s-a cutremurat din toate încheieturile şi şi-a dat duhul, când Charley a încercat să o pornească. La a treia cheie, Plymouth-ul a înviat şi am luat-o din loc. Am făcut stânga pe strada principală, spre Dead River Plantation.

– Unde mergem?

– Lasă că o să vezi tu.

Dincolo de râu, muntele Bigelow se ridica până la 1 100 de metri spre cer, o formă întunecată și zdrențuită. Charley a luat-o spre sud, pe șoseaua 144, mergând pe lângă râu, lăsând orașul în urmă. Abia atunci mi-am dat seama încotro ne îndreptam.

Nu mai văzusem Hanul Dead River din seara în care motocicliștii ăia trei mi-au spart capul. Acum, simpla vedere a firmei butucănoase de lemn mi-a dat fiori.

Hanul era într-o clădire veche, cu ferestre de fronton și acoperiș triunghiular și cu două coșuri uriașe din granit. Am parcat Plymouth-ul sub un umbrar și am ocolit clădirea, să ajungem pe terasă. Când Charley a deschis ușa de plasă, aceasta a scârțâit îndelung. L-am urmat în sala de mese de la capătul holului ce ducea spre bar. Restaurantul hanului era într-o sală mare, cu tavanul jos și mese solide de stejar cu jilțuri în loc de scaune, împrăștiate printre stâlpi de susținere.

Era devreme, așa că nu mai era nimeni în restaurant. O chelneriță slăbuță, cu dinți ca de cal, îmbrăcată în uniformă cadrilată, a venit la noi.

– Îmi pare rău, băieți, e-nchis, a zis ea. Aaaa, Charley, tu erai!

– Bună, Dona. Sally lucrează în după-amiaza asta?

– S-a dus până la Skowhegan. Dar se-ntoarce în câteva ore.

– Și ce ne recomanzi din meniul zilei?

– Tocmai s-a închis bucătăria, bucătarul a plecat. Dar pot să vă fac niște sandviciuri.

– Da, poți? Am aprecia foarte tare! a zis Charley.

– Sigur, imediat.

Chelnerița a dispărut să ne încropească o gustare.

Charley și-a scos șapca și a pus-o pe masă.

– Cine e Sally asta? am întrebat.

– Sally Reynolds. E patroana hanului. N-am mai văzut-o din seara crimei și voiam s-o-ntreb cum îi merge. Presupun că bine nu avea cum să-i facă.

– Deci aici a avut loc întâlnirea cu cei de la Catamount? În sala asta?

– E sala cea mai încăpătoare din oraș. Doar biserica e mai mare. Oamenii s-au înghesuit ca sardelele. Era și foarte cald.

– Ați fost aici?

– Am fost.

– Povestiți-mi.

A arătat cu degetul spre partea din față a sălii.

– Acolo era o masă, la care a stat Jonathan Shipman de la Catamount. Era îmbrăcat la patru ace, cu un costum nou nouț de la L.L. Bean. Stătea lângă Ted Rogers și Fud Davis, amândoi foști angajați de la APP care au trecut la Catamount. Și mai era prostul ăla de Newhall, reprezentantul districtului la guvern. Și o doamnă drăguță de la Consiliul Pădurii, am uitat cum o cheamă.

– Și ce s-a întâmplat?

– Mai întâi a vorbit Newhall, care ne-a spus că Shipman e oaspetele nostru și că trebuie tratat cu tot respectul. Apoi doamna de la Consiliul Pădurii a spus câteva cuvinte despre noile companii de prelucrare a lemnului care sunt la fel de hotărâte ca și Atlantic Pulp&Paper să apere interesul publicului larg. Apoi s-a ridicat Shipman.

Chelnerița a reapărut cu o cană mare de cafea. Charley a așteptat politicos să ni se umple cănile înainte să deschidă din nou gura.

– Shipman ăsta, a zis el, se vedea că e avocat. Degeaba încerca el să se ascundă după haine. Cuvintele pe care le folosea l-au dat de gol: „reevaluarea amănunțită a proprietăților" și „operațiuni strategice care nu țin de exploatarea cherestelei". Presupun că a crezut că ne poate face din vorbe dacă folosește cuvinte mari.

– A zis ceva de evacuarea oamenilor?

– N-a zis chiar limpede că firma Catamount avea de gând să renunțe la contractele de concesiune, dar asta s-a înțeles. Oamenii au început să vocifereze. Nici măcar n-au așteptat să termine ce avea de spus.

– Pe tata l-ați văzut?

– Nu l-am văzut. Nici pe el, nici pe Truman Dellis. Brenda Dean fusese mai devreme la bar, la un pahar – cel puțin așa a zis Sally – dar nici pe ea nu am văzut-o la întâlnire. Russ Pelletier era aici.

– Când s-a terminat întâlnirea, Shipman și Brodeur au plecat pur și simplu?

– Planul inițial era ca Shipman să rămână aici, la han, peste noapte, dar presupun că s-a răzgândit. Brodeur trebuia să-l ducă la Sugarloaf, să nu-l linșeze oamenii.

– Adică planul s-a schimbat în ultimul moment?

– Mai mult sau mai puțin.

– Deci, oricine ar fi fost cel ce i-a atacat, era la curent cu schimbarea. Cine mai știa de asta?

– Brodeur şi Shipman, desigur. Sally Reynolds. Şeriful şi ajutoarele lui. Şi presupun că trebuie să mă mai pun şi eu pe lista asta.

Mi-am amintit de faţa bucălată a lui Twombley.

– Nimeni altcineva nu mai ştia?

– Nimeni de care să ştiu eu, a zis Charley. Eşti pe drumul cel bun însă. Cel ce i-a împuşcat pe Shipman şi pe Brodeur avea clar informaţii din interior. Ucigaşul a ştiut exact unde să-i atace.

– Atunci nu avea cum să fie tata, am zis. De unde să fi ştiut el toate astea? Cine i-ar fi putut spune?

– Vine mâncarea, a fost singurul răspuns al lui Charley.

9

Donna ne pregătise sandviciuri cu ton și roșii, puse pe felii groase de pâine de casă. În vreme ce mâncam, Charley mi-a zis că tabăra lui, unde locuia cu soția din aprilie până în noiembrie, era pe celălalt mal, chiar vizavi de debarcaderul public de pe lacul Flagstaff. L-am întrebat dacă și soția lui, Ora, știa să piloteze și mi-a spus că a încercat să o învețe o dată, dar ei nu-i mai place să se urce în avion nici ca pasager. Subiectul părea să-l arunce în butoiul cu melancolie, așa că am lăsat-o baltă. După ce ne-am terminat sandviciurile, ne-am dus la mașină și am reușit să o pornim din nou.

– M-am gândit să facem un mic ocol, a zis Charley. Dacă tot ai venit până aici, îmi închipui că poate ai vrea să vezi și locul crimei.

În loc să o ia din nou pe șosea, Charley a apucat-o pe un câmp plin cu bălării ce se întindea până la un șir de brazi ce se vedea în zare. S-a ținut după liniile paralele adânc întipărite în praful întărit de căldura soarelui. Drept înainte se vedea o ieșire printre brazi.

– Pe vremuri, ăsta era un drum cu două benzi. Pe aici se transportau bușteni cu o trăsură ca două sănii legate la un loc. Drumul ține cam cinci kilometri, dă-n șoseaua principală.

– De ce n-a luat-o Brodeur pe unde venise?

– Tripp și încă vreo câțiva îi așteptau la ieșirea din han, cu camionetele. Presupun că tânărul Bill s-a gândit s-o șteargă pe-aici înainte să se ia de ei.

Vechiul drum forestier era scăldat în lumina soarelui. Praful era brăzdat de urme de cauciucuri lăsate de recenta paradă de mașini ale poliției, care trecuseră pe aici zilele astea.

Am ajuns într-o poieniță din care copacii cei mari fuseseră tăiați recent

şi acum nuiele firave ieşeau din pământ, ca nişte fire de iarbă după un incendiu. Banda galbenă de semnalizare fusese legată de copacii din apropiere. Charley a oprit maşina. Am ieşit şi căldura de afară ne-a izbit în plin. A făcut un semn spre locul în care drumul se afunda din nou în pădure.

– Au intrat în poiană, a zis el, şi aici i-a aşteptat, pe partea cealaltă, la întuneric. Şi-a pus camioneta de-a curmezişul drumului, cu spatele spre poieniţă, şi presupun că le-a băgat o lanternă în ochi ca să-i orbească. Primul glonţ a trecut prin parbriz în dreptul şoferului şi l-a nimerit drept în gât pe ajutorul de şerif Brodeur.

A arătat cu degetul adâncitura de sub mărul lui Adam.

– Al doilea glonţ i-a făcut capul ţăndări.

– Şi cu Shipman cum a fost?

– Al treilea foc l-a nimerit în umăr, în vreme ce încerca să iasă din maşină. A reuşit să deschidă portiera şi s-a clătinat pe picioare în direcţia asta.

M-a dus spre una dintre marginile poienii.

– Dar n-a apucat să facă decât câţiva paşi. Glonţul care l-a omorât i-a fost tras drept în ceafă.

Ştiam că probabil criminaliştii cercetaseră fiecare milimetru al poienii şi luaseră mostre de peste tot, dar nu m-am putut abţine să nu cercetez şi eu praful mai înnegrit la culoare în acest loc, unde parcă sângele lui Shipman lăsase o pată permanentă pe pământ.

– Ce pot să-ţi spun cu certitudine, a zis Charley, este că omul care a făcut asta e braconier. I-a orbit ca pe căprioare.

Când m-a privit, avea o privire oţelită, la fel ca acum opt ani, în noaptea în care stătuse pe treptele întunecate ce urcau spre tabăra tatălui meu.

– De ce m-aţi adus aici?

Privirea lui era de-a dreptul sfredelitoare.

– Pentru că tu ţi-ai dorit să te aduc aici.

Parcă dintr-odată soarele îngheţase, aşa m-am simţit.

– Bine, am zis. Am văzut ce era de văzut. Acum putem să mergem la Truman?

– Cum doreşti. Eu sunt doar un biet şofer.

N-am spus nimic o vreme, am mers doar spre sud, spre Dead River Plantation. Am trecut peste un deal pe care pinii de pe margine căzuseră şi se vedeau fermele sărăcăcioase de pe malul râului. Pe coama dealului era un fel de troiţă. Un panou mare prins de acoperişul troiţei făcea recla-

mă Punctului Comercial Natanis. Un indian de lemn de aproape doi metri, cioplit grosolan şi pictat cu culori stridente, fusese plantat la intrarea în parcare.

Natanis, mi-am adus aminte, fusese un indian Abenaki celebru, ultimul din trib, ucis la St Francis, care i-a condus pe Benedict Arnold şi pe oamenii săi pe malurile lacurilor şi peste munţi, spre Québec. Frumoasă statuie, mi-am spus.

Am căutat din priviri hambarul din spatele punctului comercial şi l-am văzut, gata să se prăbuşească pe o latură, o structură maro cu o singură fereastră la pod şi o scară exterioară părăginită ce ducea la etaj. Nu era nici o maşină parcată în faţă.

– Se pare că Truman nu e acasă, a zis Charley.

– Aş vrea să stau şi eu de vorbă cu Vernon Tripp ăla.

Charley m-a privit lung.

– Nu cred că e o idee prea bună. E un tip destul de instabil.

– Da? Aşa zice lumea şi despre mine.

Pe uşa punctului comercial erau o mulţime de afişe, foi colorate acoperite de vorbe grele, scrise cu litere mari: „Sportivi! Apăraţi-vă drepturile! Împotriviţi-vă terorismului corporatist! Nu călcaţi în picioare Statele Unite!"

Nici nu e de mirare că Jonathan Shipman ceruse escortă de la poliţie. Interiorul punctului comercial era o parodie după un magazin cu de toate de pe timpuri. Coarne de cerb şi piei de animale erau bătute în cuie pe pereţi. Pe rafturi prăfuite zăceau articole de camping, capcane pentru vânat de diverse feluri, amestecate de-a valma cu suvenire ieftine. Cu toate astea, armele păreau să fie articolul cel mai bine reprezentat la raft. Am văzut puşti şi arme de vânătoare încuiate în vitrine speciale şi o tejghea de sticlă în formă de L sub care erau o mulţime de revolvere. În spatele tejghelei, un tip îndesat, cu capul ras şi o bărbuţă neagră ca de ţap, stătea de vorbă cu un client. Părea neschimbat faţă de acum doi ani, când tata stătuse de vorbă cu el la hanul Dead River.

– Noroc, Vernon, a zis Charley.

Expresia de pe faţa lui Tripp nu era deloc prietenoasă.

– Ce-i asta? Razie? Agenţii guvernului nu-s bineveniţi în magazinul meu.

– Ştii bine că-s pensionat.

Clientul care stătea de vorbă cu Tripp s-a evaporat iute. N-am putut să nu observ că i s-a schimbat privirea când a auzit cuvintele „agenţi guvernamentali".

– Cred că tocmai mi-ai alungat un client, domnule ofiţer, a zis Tripp.

– Mă-ndoiesc, a spus Charley. Ia zi, de ce eşti aşa cu fundul în sus? Am crezut că o să fii cel mai fericit om din Flagstaff.

– Ce motiv aş avea? a întrebat el, umflându-se în pene.

– Păi, dacă Jack Bowditch e urmărit, tu ai scăpat. Ar trebui să sărbătoreşti.

– Să sărbătoresc, zici?

Tripp şi-a ridicat mâinile cu palmele în sus. Urme roşii se vedeau la ambele încheieturi.

– Uită-te şi tu ce mi-a făcut McKeen. Ar trebui să-l dau în judecată pentru arest neîntemeiat şi brutalitate. Toţi îi pupă în fund pe ăştia din poliţia statului, atotputernica poliţie a statului.

– Brutalitate? Tu ai fost ăla care l-a ameninţat pe Shipman. Te-am auzit cu urechile mele, eu şi încă vreo două sute de oameni. Şi jumătate de oră mai târziu anunţi o crimă dublă prin staţie. Primul poliţist care a ajuns la faţa locului te-a găsit acolo cu o armă în buzunar. Tu cum te aşteptai să reacţioneze?

– Sunt un patriot care a anunţat o crimă la poliţie. Meritam o medalie, nu cătuşe.

– Erai nervos. I-ai aşteptat pe Shipman şi pe Brodeur să iasă prin faţă şi, când n-au mai ieşit, te-ai prins că au luat-o prin spate. Aşa că te-ai luat după ei.

Am făcut un pas înainte.

– Adică el a găsit cadavrele?

Tripp s-a uitat urât la mine.

– Ăsta micu' cine e?

– Mike Bowditch, am spus.

– Adică eşti fiul lui Jack Bowditch?

– Exact.

– Mike face parte din Serviciul de Pază de Vânătoare al statului Maine, a explicat Charley.

– Ei, nu, că asta e chiar bună! Ce ironie!

Spre surprinderea mea, Tripp a izbucnit în râs, lăsând să i se vadă măselele plombate.

– Fiul lui Jack Braconierul este paznic de vânătoare. Da' ştiu că n-a suflat o vorbă despre asta.

– Dar mie mi-a povestit despre tine, am zis.

– Nu, zău!

– A fost cât pe ce să ne și cunoaștem noi doi. Acum doi ani, la hanul Dead River. Mi-a zis că ești un paranoic băgat în miliții.

Tripp n-a mușcat momeala.

– M-a făcut el în toate felurile și drept în față.

– Vrei să spui că nu e nici un scandal între voi?

– O fi babacul tău un nemernic când o ia pe ulei, dar din punctul meu de vedere, e un erou. Dacă mă întrebi pe mine, ar merita o medalie de aur pentru ceea ce i-a făcut viermelui de Shipman.

– Uiți că a mai murit și un ofițer de poliție, a zis Charley.

Tripp a început să-și mângâie bărbița.

– Ce ghinion, da, a fost împușcat și ajutorul de șerif. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple.

– Se vede cât ești de afectat, am spus. Deci polițiștii te-au arestat când te-au găsit la locul faptei. Cum se face că nu a scris și-n ziare despre asta?

– Din două motive. În primul rând, pentru că mi-au dat drumul, n-am fost acuzat de nimic și, în al doilea rând, pentru că n-aveau nici un fel de dovadă împotriva mea.

Tripp strângea din pumni, evident enervat.

– Da' ce mă tot pisezi la cap, Charley? Nu mai ești în serviciu acum. Ești, ca și mine, în posesia unui contract de închiriere. Din câte am auzit eu, și tu o să-ți pierzi bunătate de căbănuță. Aș fi zis că te bucuri că și-a luat Catamount tălpășița.

Ceva a trecut prin fața geamului cu gratii din laterala clădirii. Am auzit un motor oprindu-se și o portieră trântindu-se.

– A venit Truman acasă, a spus Charley.

– Dar ce treabă aveți cu chiriașul meu? a întrebat Tripp.

– Mike vrea să schimbe vreo două vorbe cu el.

– Nu mai spune...

Dintr-odată, ochii lui Tripp se măriseră și un rânjet îi înflorise pe față.

– Stai că pricep eu ce se-ntâmplă aici. Tu vrei să dai vina pe altcineva, să-l scapi cu fața curată pe tăticu'.

Am simțit cum mă înroșesc la față de furie.

– Tatăl meu n-a omorât pe nimeni.

Tripp a clătinat din cap, cu milă.

– Bătrânul tău a făcut-o, Mikey, băiatule. Nu mai încerca să pui treaba asta în cârca altcuiva.

Afară, un camion de cărat bușteni a trecut pe drum, încărcat cu cherestea. Se ducea spre exploatare. Am așteptat să se stingă zgomotul înainte să mă iau de Charley.

– Cum e posibil așa ceva? De ce nu mi-ați spus că polițiștii l-au arestat pe Tripp în seara crimei?

– Pentru că i-au și dat drumul. Nu avea cum să fie el ucigașul, Mike.

– Bine, dar poate a ajutat pe altcineva să o facă.

Ochii lui Charley erau de nepătruns.

Cu cât stăteam mai mult în preajma lui, cu atât mai greu îmi era să-mi dau seama ce gândește. Dintr-odată, mi-am amintit ce spusese patronul magazinului.

– N-a zis Tripp că și căbănuța dumneavoastră e ridicată pe teren luat în concesiune?

– Așa e.

– Deci Catamount vă evacuează și pe dumneavoastră? De ce nu mi-ați spus?

– Am crezut că știai.

A zâmbit cu toată gura, ca un dovleac scobit.

– Asta înseamnă că și eu sunt suspect, domnule paznic? Că așa ar fi normal.

– Nu sunteți pe lista mea de suspecți, domnule Charley.

– Slavă Domnului, Nu de alta, dar nici alibi nu am...

– Nu aveți?

– Mă tem că nu.

Am arătat spre hambarul din spatele magazinului.

– Hai să vedem dacă Truman Dellis are alibi sau nu.

Am urcat pe scara exterioară până la etajul hambarului. Geamul de la ușă era acoperit cu o pătură ce făcea imposibil să tragi cu ochiul înăuntru.

Charley bătu la ușă.

– Truman? Ești acasă?

– Pleacă!

Charley spuse:

– Truman, arată că ești civilizat și deschide ușa.

Pătura s-a dat la o parte preț de o clipă și apoi ușa s-a deschis. Nu-l mai văzusem pe acest om de mai bine de opt ani și dacă l-aș fi văzut, probabil nu l-aș fi recunoscut. Fața rotundă îmi era destul de familiară, dar o cicatrice îi brăzda chipul, pornind de la frunte, peste un ochi lipsit de vedere

și în jos, pe obraz, până la bărbia înfundată. M-am întrebat ce ar fi putut spinteca așa ceva capul unui om fără să-l omoare.

– Mă mai ții minte? am întrebat.

– Da, a zis Truman, te țin minte. Ce vrei?

– Voiam să-ți pun câteva întrebări.

Truman m-a privit atent cu ochiul care-i rămăsese întreg.

– Nu știu unde e tac'tu. Nu mai am nici o treabă cu el.

– Știu asta. Dar despre B.J. e vorba aici. A zis câteva chestii despre tine.

Și-a lins buza de jos, cea spintecată.

– Ce chestii?

– Lasă-ne să intrăm în casă și-ți povestesc.

Truman a lăsat clanța din mână și a făcut precaut un pas înapoi. Purta o cămașă de pânză și niște pantaloni de lucru pătați. Era încălțat cu niște cizme pline de noroi. În mână ținea o pușcă.

Charley s-a uitat la pușcă și a zâmbit larg.

– Așa răspunzi tu la ușă, Truman? Dacă erau cei de la Publisher's Clearinghouse care voiau să-ți dea un milion de dolari?

Truman a lăsat arma în jos.

– Presupun că mai frumos de-atât n-o să ne poftești în casă, a zis Charley.

Am intrat după ei, dar am lăsat ușa întredeschisă în urma noastră. Mirosea a țigări stătute și a haine murdare.

– Ce-a zis B.J.?

– Acum își spune Brenda.

Am rămas cu ochii la pușca din mâna lui.

– Tocmai ce am terminat de vorbit cu ea, acum vreo oră. Presupun că v-ați certat și bănuiesc că din cauza tatei. Nu ți-a plăcut că e iubita lui, nu?

Truman și-a șters buzele cu podul palmei.

– Ce-a zis despre mine?

Mi-am spus că subtilitățile erau o pierdere de vreme cu Truman Dellis.

– A zis că tu și cu Russell Pelletier i-ați omorât pe Jonathan Shipman și pe ajutorul de șerif Brodeur și apoi ați încercat să dați vina pe tata.

Truman a clătinat din cap cu putere.

– Nu. Eu n-am făcut nimic.

– Ea zice că te-a văzut la Rum Pond cu o zi înainte de crime, stând de vorbă cu Pelletier, în spatele căsuței de la ponton. E adevărat?

– Nu, n-am fost acolo.

– Şi-atunci de ce spune aşa ceva despre tine?

– Pentru că e o târfă.

Ţeava puştii a început să tremure.

– Bine, am zis, ridicând mâinile. Hai să ne calmăm.

Charley s-a făcut că nu m-aude.

– Truman, a spus el, ia zi, ce s-a întâmplat cu faţa ta? Cum ai căpătat cicatricea aia?

– Mi s-a stricat drujba. M-a tăiat pe toată faţa.

– Eu nu cred că asta s-a întâmplat.

– Adică mă faci mincinos?

– Da, te fac mincinos.

Truman a ridicat ţeava puştii şi a îndreptat-o spre pieptul bătrânului paznic de vânătoare.

– Cine dracu' eşti tu să mă faci pe mine mincinos, mă?

Charley n-a scos nici o vorbă. A rămas complet nemişcat.

Truman s-a uitat spre mine. Puşca nu şi-a schimbat poziţia.

– Sunteţi în casa mea, a zis el. Mi-aţi încălcat proprietatea. Ieşiţi afară.

– Bine, a spus Charley într-un târziu.

Am pipăit în spate cu mâna, după clanţă, şi am deschis uşa. Am ieşit cu spatele din casă.

– O să mai stăm noi de vorbă, am zis, dar era doar o vorbă goală.

Truman ne-a trântit uşa în nas.

Inima îmi bătea cu putere când am ajuns la maşină.

– Ce dracu' a fost asta?

– Tu ai vrut să-l interoghezi. Ai aflat ce voiai să afli?

Era o întrebare bună. Ce mă şoca foarte tare, mai mult decât orice, era cât de repede uitasem tot ce ştiam despre cum să păstrezi o situaţie sub control.

– Putea să ne împuşte.

– Nu cred.

– Ce ziceaţi despre cicatricea aia? Credeţi că tata i-a făcut-o?

– Nu cred că are ceva de-a face cu ce s-a întâmplat săptămâna trecută.

– Dar suna de parcă aţi crede că Truman chiar e făptaşul. Că el i-a ucis pe acei oameni, aia vreau să zic.

– E în stare. Dar numai pentru că Truman e un tip periculos, nu-nseamnă că el este autorul acestor crime.

Ne-am urcat înapoi în Plymouth și Charley a pornit motorul.

Simțeam cum mâinile și picioarele îmi sunt din ce în ce mai grele. Adrenalina deja se dusese din sânge.

– Nu m-am simțit bine în casa lui Truman fără armă la mine.

– Pericolul ar fi fost și mai mare dacă eram înarmați. Așa, știind că el e singurul din încăpere care are armă, Truman a avut impresia că el controlează situația. Nu puteam să mă dau la el așa dacă aveam și noi arme. Abia atunci s-ar fi speriat.

– Vreți să spuneți că l-ați călcat pe coadă înadins?

– Desigur, a zis Charley, așezându-se mai comod pe scaun. Altfel cum puteam să capăt informații atât de utile?

– Ce informații ați aflat?

Charley a rânjit.

– Că n-ar fi bine să-l mai supăr pe viitor.

Încă nu se înserase, dar nici mult nu mai era. Soarele încă strălucea, dar imediat ce avea să depășească crestele, întunericul avea să pună stăpânire pe lume. Stătusem de vorbă cu Truman Dellis. Și-acum? Ce-mi rămânea de făcut? Mă simțeam cel mai inutil om de pe Pământ.

– Vă rog să mă lăsați la han, am zis. O să-mi închiriez acolo o cameră peste noapte.

– Deci vrei să mai stai pe aici?

Încă aveam în fața ochilor imaginea lui Sarah plecând în trombă de-acasă. Mi-am amintit și privirea de pe fața locotenentului Malcomb la înmormântarea lui Brodeur și mânia din vocea lui Kathy Frost, la telefon.

– Nu m-așteaptă nimeni acasă.

– Ce-ar fi să stai la noi în seara asta? Șefa gătește foarte bine și sunt sigur că s-ar bucura să te cunoască.

– Nu pot să vă cer așa ceva. Dar vă mulțumesc, oricum.

Charley părea chiar dezamăgit.

– Atunci, să mergem la han. Tot e bine, oricum voiam să vorbesc cu Sally Reynolds.

Parcarea era deja pe jumătate plină cu camionete. M-am luat după Charley spre taverna abia luminată de dincolo de sala de mese.

În spatele barului, o femeie cu părul alb, îmbrăcată într-o cămașă din denim, turna băuturi în pahare. Avea între buze o țigară aprinsă.

– Sally! a zis Charley.

Femeia a ridicat privirea. Avea fața ofilită de atâta fumat și stat la soare. Părul era așa de scurt tăiat, că stătea zburlit ca blana de lup. Cu doi ani în urmă, în aceeași încăpere, femeia asta îl ținuse pe tata cu pușca la cap până venise poliția.

– Charley, a răspuns ea cu o voce ce-ți zgâria timpanul. Am auzit că ai mâncat de prânz la noi. Vrei ceva de băut?

– O cafea, dacă nu e prea mare deranjul.

– Și frumușelul care e cu tine ce bea?

– Un Jack Daniels.

– Așa-mi plac bărbații.

A stins țigara într-o scrumieră de ceramică.

– Tare cunoscut îmi pari, a zis ea, când îmi turna whisky-ul. Da. Mi-a-duc aminte. Ai fost aici într-un scandal. Tac'tu aproape că i-a luat gâtul unuia.

Mă privi drept în ochi.

– Presupun că n-a avut niciodată nici o îndoială că n-ai fi fiu-său, după cum te văd. Ești leit taică-tău.

– Mike e paznic de vânătoare. Ne ajută cu ancheta.

– „Ne" ajută ? Și mai exact, tu ce amestec ai în povestea asta cu ancheta?

Charley și-a ridicat privirile din cana cu cafea.

– Ei, dau și eu o mână de ajutor. Zbor nițel pentru ăștia de la poliție. Nimicuri d-astea.

– Parcă ieșiseși la pensie, Charley. Ar trebui să stai acasă cu frumoasa aia de nevastă-ta, în loc să tot dai cu nasul pe aici. Ora știe cu ce te ocupi?

– Știi că nu pot să-i ascund nimic, doar.

– Pentru că e mai deșteaptă ca tine, de-aia.

– Așa e.

S-a ridicat de pe scaun și mi-a făcut cu ochiul.

– Aș face bine să-i dau un telefon, acum că tot mi-a bătut Sally obrazul.

L-am privit pe Charley cum a dispărut în căutarea unui telefon. Când m-am întors, Sally se uita fix la mine. Și-a aprins o țigară.

– Și tu cum îi ajuți pe cei de la poliție cu ancheta?

Avea un nou ton în glas, pe care nu-l detectasem înainte.

– Poliția m-a rugat să stau de vorbă cu cineva aici, în Flagstaff. Au crezut că poate știe ea unde e tata.

– Brenda Dean.

După reacția mea își dăduse seama probabil.

Ea a râs.

– Presupun că nici tu n-ai scos mare lucru de la ea.

– Am auzit că a fost aici în seara cu întâlnirea publică.

– A fost, da. Mai vine din când în când pe-aici, de una singură. Stă la bar și-i lasă pe băieți să-i facă cinste. Se-mbată și pe urmă conduce până la Rum Pond. Cât să fie până acolo? Vreo treizeci de kilometri. Îți zic eu, are noroc că nu i-au luat carnetul până acum sau că nu a lovit vreun elan pe drum.

M-a privit în ochi.

– Îl știi pe ajutorul de șerif pe care l-a omorât tac'tu?

– Nu-s convins că a omorât pe nimeni. Dar asta e doar părerea mea.

– Hai să-ți spun eu ce e cu ajutorul de șerif.

– Îl cunoșteam pe Bill, am spus. Am fost colegi la academie.

– Atunci știi că era un om de treabă.

Și-a turnat o dușcă și pentru ea.

– Dacă era vreunul la mine în bar, cum ar fi prietena ta Brenda, de exemplu, prea beat să se urce la volan, îi dădeam telefon să-l aștepte la colț.

– Poate ar trebui să le zici barmanilor să nu le mai dea de băut beților notorii.

– Hai că ești simpatic, a zis ea, săgetându-mă cu privirile ei albastre. Ce mai trebuie să știi tu despre Bill Brodeur e că s-a oferit voluntar să îl ducă pe Shipman la Sugarloaf. Nu-i plăcea ce plănuiau cei de la Catamount, să-i dea afară pe cei cu contracte de concesiune. Dar el credea că toți avem dreptul să fim în siguranță. Asta ca să-ți dai seama ce fel de polițist era Bill. Și-a pus viața la bătaie pentru unul cu care nici măcar nu era de-acord.

Exact atunci și-a găsit și Charley să se întoarcă. A venit înapoi la bar fluierând ca și cum nimic rău nu s-ar fi întâmplat pe Pământ.

Sally și-a încrucișat brațele.

– Tocmai mă pregăteam să-i spun tânărului tău prieten ce am făcut eu azi la Skowhegan.

– Ce-ai făcut? am întrebat-o.

– Mi-am vizitat vărul la închisoare. Poate ți-e cunoscut numele. Wallace Bickford? Nici măcar nu mai știe pentru ce l-au arestat. S-a trezit la pușcărie, în plin delir. O să fie acuzat că a tras asupra ofițerilor de poliție. Și știi ce mi se pare cel mai trist? Amărâtul ăla crede că Jack Bowditch îi e prieten. Ăla din cauza căruia tocmai era să fie omorât.

M-am ridicat și m-am dus la baie. Mă întrebam ce altceva ar mai fi putut merge prost până la sfârșitul zilei. Acum că tata o luase la sănătoasa, oamenii nu mai aveau pe cine să se răzbune, în afară de mine. L-am găsit pe Charley așteptând la ușa băii, cu șapca pe cap, gata de plecare. Nici eu nu prea mai aveam chef să stau pe-acolo.

– Trebuie s-o ierți pe Sally, a zis el. Doar se uită la tine și nu se poate gândi decât la taică-său.

– Dar nu e vina mea că semănăm.

– Nu e, dar ca să știi și tu, a fost ideea ei ca ajutorul de șerif Brodeur să își scoată protejatul din han pe ușa din spate. Se simte responsabilă pentru ce s-a întâmplat.

Mi-a pus o mână pe umăr.

– Tocmai am vorbit cu Ora la telefon și-a zis că se supără foarte tare dacă nu stai la noi.

– Bine.

Nu prea puteam să-mi închipui că Sally Reynolds mi-ar fi închiriat vreo cameră în momentul de față. Și adevărul mi-a luminat mintea.

– Sally a avut o aventură cu tata, nu? De-aia o urăște așa de tare pe Brenda, de-aia nu poate nici să se uite la mine.

Charley nu a spus nimic. Dar nici nu era nevoie să mai spună ceva.

10

La debarcaderul de pe malul lacului Flagstaff ne aştepta Kathy Frost. Stătea la volan în camioneta ei verde-închis, privind spre ferestrele luminate ale caselor de peste lac. Avionul lui Charley era legat la doc, unde-l lăsasem. Se legăna pe valurile întunecate. Abia lăsasem Plymouth-ul cel vechi la Garajul lui Flint şi mă tot gândeam că nu prea e bine să pic aşa pe capul lui Charley şi al Orei. Expresia aspră de pe faţa sergentului meu nu m-a făcut deloc să mă simt mai bine.

– Cum de ne-ai găsit, sergent? a întrebat Charley zâmbind.

– Am sunat-o pe nevastă-ta. Mi-a zis că veniţi încoace.

– Vezi ce-nseamnă un detectiv adevărat!?

Sergentul meu n-avea chef de glumele lui Charley.

– La dracu', Charley. Mike e-n stare să-şi distrugă cariera şi fără ajutorul tău. I-am zis lui Malcomb că-l aduc înapoi la Sidney în după-amiaza asta, unde umblaţi?

– Mike a vrut să vadă locul faptei.

– Şi tu ce-ai făcut? Pe ghidul? Vă daţi seama că ancheta crimei e în plină desfăşurare?

– Nu e vina lui, am zis eu. I-am spus că n-am de gând să zac pe-aici până vii. S-a luat după mine ca să nu mă scape din ochi.

Kathy răsuflă zgomotos.

– Nici măcar nu mai are importanţă în momentul ăsta. Oricum, probabil, e prea târziu pentru asta, dar poate-poate reuşim să-ţi salvăm slujba.

Făcu semn spre camioneta ei, ca şi cum ar fi făcut autostopul. Nu m-am mişcat de pe loc.

– Nu merg nicăieri, Kath. Rămân în Flagstaff.

– Deci ai de gând să nesocotești ordinul lui Malcomb? a făcut ea ochii mari la mine. Îți dai seama ce înseamnă asta?

S-a întors și s-a îndepărtat câțiva pași, încercând să-și stăpânească furia, apoi a venit înapoi la mine, cu pumnii încleștați.

– Taică-tău a omorât un polițist. Și prin ceea ce faci, îți tai singur craca de sub picioare.

– Taci, Kathy.

– Dacă tu crezi că îl ajută pe taică-tău în vreun fel faptul că-ți bați joc de viața ta, chiar nu mai e nici o speranță cu tine. Dă-mi portofelul.

I l-am dat fără să o mai întreb de ce. Mi-a scos legitimația de serviciu și și-a băgat-o în buzunarul de la piept.

– Presupun că n-ai și insigna la tine. Și mă rog la Dumnezeu să nu fi fost atât de prost încât să-ți iei revolverul.

– Sunt acasă, am recunoscut eu.

– Locotenentul Malcomb o să-ți ceară să le predai.

– Deci vrei să-mi dau demisia?

Uimirea mi se auzea, probabil, în voce.

– Așa se pare, a zis ea. Dar dacă ești bărbat, n-ai decât să-i spui tu însuți lui Malcomb.

Am rămas pe loc, mut de uimire, urmărind-o cu privirea cum se urcă în camionetă. Motorul a huruit și camioneta a dat cu spatele în viteză, cu stopurile aprinse. Dar probabil Kathy își amintise ceva, căci s-a oprit brusc și a lăsat geamul în jos.

– Și apropo, să știi că n-a fost turbat.

– Poftim?

– Ursul tău. Au venit rezultatele analizelor și nu avea simptome de turbare. Dar presupun că nu-ți mai pasă de chestiile astea.

Dintre toate lucrurile pe care mi le spusese, abia acesta m-a lovit adânc. Am rămas cu ochii la luminile stopurilor ei ce dansau printre copaci. Charley a spus:

– Îmi pare rău că am contribuit și eu la situația asta.

Fără să-i spun vreo vorbă, m-am întors și am mers spre capătul pontonului, cu privirile la lac. Nu mai eram paznic de vânătoare. În ultimele zile îmi pierdusem iubita, slujba și o prietenă pe care n-o apreciasem la adevărata ei valoare. Și ce obținusem în schimb? Am simțit pontonul clătinându-se sub pașii lui Charley.

– Te simți bine?

– Eşti sigur că Ora nu se supără dacă rămân la voi peste noapte?

– Cât am fost paznic de vânătoare, a zis el, punându-mi mâinile pe umeri, am venit acasă cu ratoni răniţi, cu vulpi şi cu pui de urşi. Dacă e ceva cu care Ora să se fi obişnuit până acum, atunci asta e: s-a învăţat să aduc tot felul de animăluţe rătăcite. Câtă vreme nu te-apuci să-ţi ascuţi ghearele pe mobilă, nu suntem în pericol nici eu, nici tu.

Hidroavionul a sărit de pe apă, la trei metri deasupra valurilor. Charley a ridicat botul avionului îndeajuns cât să se înalţe în aer şi apoi l-a lăsat să cadă pe oglinda apei, de cealaltă parte a lacului. În vreme ce ne apropiam de mal, am văzut o cabană făcută din buşteni, cu ferestrele luminând aurii printre pini. Inima mi-a tresăltat la vederea acestei privelişti.

Charley a lăsat hidroavionul lângă o căsuţă de ponton şi a sărit din el. A legat parâma la doc. Un câine s-a repezit spre noi, în salturi mari, dinspre casă. Era un pointer cu păr scurt şi o coadă ce se mişca iute în stânga şi-n dreapta.

– Nimrod, băiatule!

Charley s-a lăsat în genunchi şi i-a dat voie câinelui să-l lingă pe faţă.

L-am mângâiat pe spate.

– Ce câine frumos!

– E prost ca noaptea.

Charley m-a bătut pe spinare, încercând să mă înveselească.

– Hai să vedem ce-a gătit şefa.

O fâşie de asfalt subţire ducea spre o potecă pavată, deloc potrivită cu restul decorului rustic. O rampă de lemn era lipită de verandă. Cabana era construită din buşteni de brad şi molid şi din bârne de stejar. Avea un acoperiş roşu şi un coş de şemineu din care se ridica fum spre cer. Din casă se auzea muzică clasică.

– Ora? a zis Charley, deschizând uşa. Avem oaspeţi.

Casa mirosea a friptură. Peste tot erau teancuri de cărţi, pe mese, chiar şi pe podea. Pe pereţi erau nenumărate perechi de coarne şi trofee de păstrăvi şi somoni uriaşi.

Toată mobila părea să fie cam prea joasă. Charley şi-a scos şapca şi a atârnat-o de un cuier făcut dintr-o copită de căprioară, prins după uşă. Am făcut un semn spre trofeele de pe pereţi.

– Impresionanţi peşti.

– Ora a prins somonul ăla de-acolo. E un pescar mai bun decât mine.

Mereu a fost mai bună ca mine. Desigur, acum îi vine ceva mai greu să iasă din casă decât îi era pe vremuri.

Mă pregăteam să întreb de ce îi e greu Orei să iasă din casă, când răspunsul a venit singur. Ora Stevens a intrat în cameră într-un scaun cu rotile. Era o femeie frumoasă, cu ochi verzi și pometi înalți și cu părul alb ca neaua lung până la umeri.

Charley a îngenuncheat să o sărute pe obraz.

– Săru'mâna, șefa, ce mai faci?

– Șefa! I-am tot zis să nu-mi mai spună așa.

Mi-a întins mâna.

– Bună, Mike.

Mi-a strâns mâna cu putere.

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă Stevens.

– Poți să-mi spui Ora, m-a corectat ea.

– Mike a acceptat să petreacă noaptea la noi, a zis Charley, fără să mai spună nimic despre ceea ce tocmai se întâmplase la debarcader.

– Grozav. Camera de oaspeți e deja pregătită.

– Îmi cer scuze că vă deranjez.

Ea a fluturat din mână.

– Nu ne deranjezi deloc. Și-așa nu prea avem noi musafiri de la o vreme. Vrei să bei ceva, drăguțule? Avem limonadă, ceai rece și bere.

– O bere ar fi grozavă.

– Eu beau niște ceai cu gheață, a zis Charley. O să-i arăt lui Mike pe aici, poate are nevoie la baie.

Cu Nimrod pe urmele noastre, Charley mi-a făcut turul casei. Așa mi-am dat seama că totul fusese modificat ca să îi fie accesibil Orei din scaunul cu rotile. Pe un birou erau aliniate câteva fotografii înrămate.

– Acestea sunt fetele voastre?

Charley a dat afirmativ din cap.

– Anne și Stacey.

În fotografia care părea cea mai recentă, Ora stătea în picioare – scaunul cu rotile nu apărea în poză – cu brațele pe după umerii ambelor fete.

– Locuiesc în Maine? am întrebat.

– Anne da, în Augusta. Stacey nu știu exact pe unde e, se tot mută.

M-a condus înapoi în camera de zi.

– Ce mi-ar plăcea și mie să am așa o casă într-o zi, am spus cu sinceritate.

Era exact genul de căsuță în pădure la care visasem toată viața.

– Noi nu stăm aici decât din aprilie până-n noiembrie.

– Cât pământ aveți?

– Opt hectare. Dar nu e pământul nostru, e al celor de la Catamount.

– Și chiar or să vă evacueze?

Charley s-a strâmbat.

– A, nu, ne-au oferit ocazia să cumpărăm terenul la un preț de cinci ori mai mare decât ne-am putea noi permite.

– Și de cât timp sunteți aici?

– De treizeci și trei de ani.

Ora a venit cu băuturile și cu un bol cu semințe de dovleac prăjite, toate puse pe o tavă pe care o ținea pe genunchi.

– Cina e gata într-o jumătate de oră, a zis ea. Nu vreți să mergem pe verandă?

Charley și cu mine ne-am așezat în balansoare, cu fața spre lac, iar Ora și-a întors scaunul într-o parte.

– Miroase grozav ce e în cuptor.

Ora a zâmbit.

– Sper că-ți place carnea de elan. Charley a primit vreo nouăzeci de kilograme de carne de la un om care a lovit un elan cu mașina.

– Și-a făcut praf Subaru-ul, a zis el. A avut noroc că n-a murit.

– Ironia e că bietul om e vegetarian, a râs Ora.

Am rămas o vreme cu privirile la oglinda întunecată a lacului. Luminile din Flagstaff străluceau ca niște stele în depărtare. Apoi, Ora a spus:

– Mike, îmi pare rău de tatăl tău. Cred că ți-e tare greu.

– Mulțumesc, am răspuns.

– Ai vorbit cu cineva și tu? Cu un preot sau cu vreun psiholog?

– Ora! a intervenit Charley.

Ora s-a aplecat și a atins mânerul balansoarului meu cu două degete.

– Nu poți să-l salvezi, dragul meu. Depinde doar de el ce se întâmplă. Sper să nu uiți asta.

– Ora, ajunge.

Charley s-a ridicat în picioare.

– Deloc nu taci. Îi place să pună întrebări despre lucruri care n-o privesc.

Ora și-a ridicat privirile spre soțul ei.

– Are dreptate Charley, a spus ea.

– Nu e nevoie să vă cereți scuze.

– Ba da, trebuie să-și ceară scuze.

I-a întors scaunul spre ușă.

– Mergem să vedem ce e cu cina. Te lăsăm să-ți termini berea în liniște.

Am rămas singur pe verandă.

A fost cea mai delicioasă cină pe care o mâncasem de nici nu mai știam când. Friptura era fragedă și mai aromată decât cea de vită. Erau și câțiva cartofi luați de la Steven's și Ora fiersese și câteva păstăi culese de Charley din grădină. Pe masă erau și un borcan cu ciuperci murate în oțet de vin și o pâine de casă cu coaja tare. Era genul de cină pe care mama mea nu o pregătise niciodată. Mi-am amintit toate serile din copilărie pe care le petrecusem cu ochii la macaroanele cu brânză din conservă. Nici chiar când tata aducea acasă carne nu făcea nimic cu ea. Reușea să o ardă atât de tare, că nu mai avea nici un gust. Și, desigur, televizorul mergea mereu, fond sonor pentru certurile lor zilnice.

Charley și Ora au băut lapte rece turnat în pahare dintr-o caraf㠎. Eu am rămas la bere. În fața mea se adunaseră deja patru sticle și, până să vină Ora cu plăcinta cu afine, deja mă luase amețeala.

– Charley a adunat afinele astea de pe marginea drumului neasfaltat care vine din oraș, mi-a spus ea. Noi adunăm sau cultivăm aproape tot ce mâncăm.

– Cum să ne descurcăm altfel, cu salariul amărât pe care îl am, a zis Charley. Oricum, mâncarea e pe toate drumurile: muguri, ciuperci, picioare de broască. Pe urmă mai sunt și elani și iepuri și veverițe.

Ora l-a mângâiat pe mână.

– Charley are un stomac mai tare decât al meu. Eu nu mă ating de rozătoare, a zis ea. Dar peștele îmi place.

– Desigur, în ziua de azi nici pește nu mai poți să mănânci ca pe timpuri, a spus Charley. Din cauza mercurului. Toate ploile astea acide care cad în lacuri și în râuri ne otrăvesc peștii și păsările. Când eram eu copil nu era așa. Dar presupun că toți boșorogii spun că lumea s-a dus dracului în timpul vieții lor.

– Dar eu cred că au dreptate, lumea chiar s-a dus dracului, am spus.

Ora m-a privit cu îngrijorare.

– Dar de ce spui asta?

– Nu mai există deloc sălbăticie. Poți să dai telefoane de pe vârful

muntelui sau din cea mai adâncă peșteră. Te duci la capătul Pământului și tot vezi avioane zburând pe deasupra capului.

Nici nu-mi dădusem seama până atunci cât de tare mă afectau toate astea. Dar cu cât stăteam mai mult cu Ora și cu Charley, cu atât mai furios deveneam pe cei de la Catamount, care aveau de gând să le ia casa asta frumoasă și viața lor, odată cu ea.

– Ei, e doar o schimbare, a zis Charley, cu un zâmbet larg.

– E o schimbare în rău.

– Fiule, a spus el, clătinând din cap cu o tristețe mimată, ești cel mai tânăr boșorog pe care l-am întâlnit în viața mea.

După ce Charley a spălat vasele, a spus:

– Hai să chemăm niște bufnițe.

Afară era întuneric. Ora a stins luminile din casă și am ieșit cu toții afară. Greierii cântau pe sub podelele verandei.

– Vorbești pe limba bufnițelor? m-a întrebat Charley.

– Nu foarte bine.

Simțeam gustul berii până și în respirația mea.

– Atunci am să te învăț eu, a zis el.

Și-a făcut palmele căuș în fața gurii și a scos un sunet ascuțit ce semăna cu „Buhuhuuuu".

– Bufnița pătată, am spus.

– Ei, ce bine e să știu că pe voi chiar vă mai învață ceva la școala aia de paznici de vânătoare.

A repetat sunetul și apoi a așteptat. Printre crengile de deasupra, o puzderie de stele se vedeau pe cer. Undeva, în depărtare, s-a auzit răspunsul: „Buhuhuuuu."

– I-auzi-o! a zis Charley. Hai să vedem dacă reușim s-o aducem mai aproape.

S-au tot conversat Charley și bufnița, până când pasărea, din ce în ce mai aproape, a răspuns dintr-un molid înalt, chiar de deasupra noastră.

– Simți cum ne privește? a șoptit Charley. E sus acolo, în molidul ăla, și probabil se întreabă: „Unde-o fi bufnița aia ticăloasă care mi-a încălcat teritoriul?" Buhuhuuuu!

– Charley, nu mai necăji biata pasăre, a zis Ora.

– Doar stăteam de vorbă. Tu de ce nu încerci?

Mi-am făcut palmele căuș și am încercat să imit bufnița. Nu mi-a răspuns.

– Mai încearcă o dată, dar acum scoate sunetele mai triluite, a zis Charley.

– Charley e un adevărat dr Dolittle, a spus Ora, poate să vorbească și cu păsările și cu animalele.

Am mai încercat o dată, concentrându-mă asupra sunetelor pe care le scotea pasărea. De data asta mi-a răspuns. Charley m-a bătut pe spate.

– Ai văzut! Vrei să încerci să chemi și niște coioți?

Dar nu spunea coiot, spunea choiot.

– Trebuie să mergem puțin, dar nu e departe. Vii și tu, șefa?

– Nu, mulțumesc, a spus ea. Mergeți voi.

– O să ne fie dor de tine.

Charley a îngenuncheat și a sărutat-o pe buze. Apoi, din întuneric, am privit-o pe Ora cum urcă rampa și apoi intră în casă. Un moment mai târziu, lumina s-a aprins la fereastra holului și i-am văzut chipul zâmbitor întors spre noi.

Mergeam pe drumul forestier în mașina lui Charley. Luminile farurilor tăiau felii întregi din întuneric.

– Pot să vă pun o întrebare personală?

El a râs.

– Parc-ai fi nevastă-mea. Hai, întreabă.

– De ce e Ora în scaun cu rotile?

Nu și-a luat ochii de la drum în timp ce mi-a răspuns.

– Am avut un accident de avion în urmă cu șase ani, chiar înainte să mă pensionez. Treizeci de ani am tot bătut-o la cap să învețe să piloteze. Și, în sfârșit, a acceptat. Eu credeam că o să-i placă, așa cum îmi plăcea și mie.

– Și ce s-a întâmplat?

– Aveam alt avion atunci. I-am arătat câteva lucruri la sol, dar nu am avut răbdare. Ne-am ridicat împreună în aer de câteva ori, s-a descurcat foarte bine, mai bine decât mă așteptasem eu, așa că mi-am închipuit că gata, se învățase cu pilotatul. Am crezut că e un talent înnăscut.

A coborât geamul și aerul rece ne-a împresurat.

– Ei, a treia oară când ne-am ridicat de la sol, vântul era foarte puternic și a intrat în panică la aterizare. Ne-am apropiat de pistă dintr-un unghi greșit. Avionul s-a comprimat la jumătate din cât fusese. A fost un miracol că n-am murit amândoi. Și-a rupt coloana. Eu am scăpat cu o vânătaie și o aripă îndoită.

Și-a ridicat încet cotul drept.

– Dar eu, oricum, am fost toată viața aproape indestructibil.

Am ieșit de pe drumul principal și am luat-o pe o potecă îngustă.

– Îmi pare rău, am zis.

– Și mie. Și, desigur, pentru mine a fost cel mai dificil, mai ales că eu abia am fost zgâriat. Deși Ora nu m-a învinovățit niciodată pentru ce s-a întâmplat.

– Dar fiicele voastre n-au fost de aceeași părere.

S-a uitat la mine, mijindu-și ochii.

– Ești un paznic de vânătoare cu un bun spirit de observație. Da, la început Anna a dat vina pe mine, dar acum i-a trecut. Stacey însă... Cred că ne învinovățește pe amândoi. Mai mult pe mine.

N-am mai spus nimic până nu am ajuns la destinație. Poteca se înfunda într-un ochi de baltă între dealurile împădurite.

A aprins lanterna și am ieșit din mașină. Am luat-o pe lângă apă.

– Hai să vedem dacă pot să-i fac pe căței să cânte.

Și-a pus mâinile căuș la gură, exact cum făcuse ceva mai devreme cu bufnița, dar de data asta a scos un urlet de jale. Imediat, de pe cealaltă parte a lacului, s-a auzit un urlet subțire. Charley a urlat iarăși și primul coiot i-a răspuns, apoi al doilea, de pe un deal, a intrat în conversație. Al treilea și al patrulea nu au întârziat să intervină.

– Lăcușorul asta este granița dintre două haite, a zis Charley în șoaptă. Cred că încă se ceartă ca să stabilească al cui e lacul. Câteodată nici nu trebuie sa mă străduiesc să-i stârnesc.

Coioții urlau unii la alții, ca niște suflete pierdute.

– Auzi-i cum cântă, a spus el. Nu-i așa că îți merge la inimă?

– Da, am răspuns. Drept la inimă.

11

Când m-am trezit a doua zi dimineață, razele soarelui pătrundeau prin fereastra de lângă patul meu. Am respirat adânc aerul proaspăt de pădure ce intra in cameră. Stând așa, întins în pat, mi-a fost ușor să fantazez despre cum ar fi să mă ascund aici de viața mea, să mă bucur de bucatele pregătite de Ora și de poveștile lui Charley. Dar știam, în adâncul inimii, că era doar un vis greu de realizat. Viața mea era un dezastru și trebuia să o pun în ordine.

Tatăl meu era undeva departe. Putea fi prins oricând: azi, mâine, săptămâna viitoare, sau niciodată. Faptul că eu eram aici nu avea nici o importanță. Oricum eram doi străini. Ora Stevens avea dreptate: nu-l puteam salva.

Am găsit-o în scaunul ei cu rotile, pe verandă, la o ceașcă de ceai, citind Jane Austen. S-a întors spre mine și mi-a zâmbit.

– Ai dormit bine, drăguțule?

– Da, n-am mai dormit atât de bine de mult timp.

– Și eu dorm mai bine aici, la pădure, să știi. Charley a ieșit cu Nimrod, dar vine repede. Sunt prosoape curate la baie și ți-a lăsat și un tricou care ar trebui să-ți vină.

Când am ieșit din baie, l-am găsit pe Charley la masa din bucătărie, bând cafea.

– Sper că ți-e foame. Nu de alta, dar azi fac faimoasele mele napolitane cu făină integrală făcută din patru tipuri de cereale, a zis el.

– E singurul fel de mâncare pe care știe să-l gătească, a spus Ora, de pe verandă.

Charley s-a prefăcut că se încruntă.

– Acum ştie toată lumea.

M-am aşezat la masă şi Charley mi-a turnat cafea. Ora a venit şi ea de pe verandă.

– Ce-ai văzut azi, dragule? A fost ceva neobişnuit?

– Numai sturzi. Nimrod a văzut o potârniche.

– Era un Vireo cu ochi roşii la fereastra mea, am zis.

Charley a ridicat din sprâncene.

– Prietena mea m-a învăţat câte ceva despre păsări, i-am spus. Fosta mea prietenă, de fapt. E pasionată de păsări.

– Cum o cheamă?

– Sarah.

– Şi cu ce se ocupă, drăguţule? a întrebat Ora.

– E suplinitoare, dar vrea să se facă profesoară.

– Şi de ce nu mai sunteţi împreună?

– Ora! a intervenit Charley.

– Nu e nici o problemă, am spus. Lui Sarah nu-i place meseria mea.

Era adevărul mult simplificat – de fapt, o minciună – dar nu voiam să intru în detalii despre toate lucrurile pe care le făcusem ca să o îndepărtez.

Charley s-a întors spre noi de la aragaz.

– De ce dracu' nu-i place?

– Ea consideră că a fi paznic de vânătoare nu e chiar o carieră strălucită. Mi-a spus că e doar părerea unui băieţel despre ce înseamnă o slujbă bună.

Charley a râs.

– Păi aşa e! Şi ce-i cu asta?

După micul dejun, l-am întrebat pe Charley dacă mă poate duce acasă, la Sennebec.

– Vă apreciez ospitalitatea, am spus, dar trebuie să iau taurul de coarne.

– Înţeleg, a zis el.

A dispărut pe hol. Telefonul a sunat şi l-am auzit pe Charley răspunzând din dormitor.

– Era Soctomah, mi-a spus, când a venit jos din nou. Tocmai vorbise cu Brenda Dean. Presupun că vizita noastră de aseară l-a cam stârnit pe Truman. A sunat la Rum Pond, voia să afle de ce le zice Brenda autorităţilor că el i-a ucis pe acei oameni. Ea î-a spus lui Soctomah că a ameninţat-o. A cerut protecţia poliţiei.

– Adică tot acolo e?

Mie îmi spusese că se duce doar să-şi ia nişte lucruri şi că pleacă.

– Şi ce are de gând Soctomah?

– A zis că o să trimită un poliţist acasă la Truman să stea de vorbă cu el. Şi i-am spus că o să dau eu o fugă cu avionul până la Rum Pond, să văd ce e pe-acolo. Asta dacă nu te deranjează o mică escală pe drumul tău spre casă.

N-aveam încotro, trebuia să mă-ntorc la Rum Pond.

Charley alimentase deja avionul şi-l pregătise pentru o nouă zi la înălţime. Am urcat în locul din spate şi el l-a împins de la ţărm, sărind apoi ca să rămână pe ponton. Un minut mai târziu, după ce îşi pusese centura de siguranţă şi pornise motorul, ne-am ridicat deasupra lacului. Şi brusc, am avut o presimţire că avea să se întâmple ceva foarte rău. Pădurea se întindea sub aripile noastre ca o pătură verde aruncată peste dealuri. Charley era neobişnuit de tăcut. De câteva ori a lăsat avionul pe o parte, ca să vadă mai bine ceva de la sol. Eu nu vedeam decât copaci. Am încercat să încep o discuţie.

– Sunteţi foarte tăcut azi.

– I-ai spus Brendei că te duci să vorbeşti cu Truman? a întrebat el.

– Nu, de ce?

– Nu-mi place deloc. E ceva în neregulă aici.

Între doi munţi ce se vedeau în faţă, norii se reflectau într-un ochi de apă, albăstrui-maroniu. Nici nu mi-am dat seama când ne-am apropiat de apă şi avionul a întors ca să aterizeze dinspre sud la Rum Pond. Am atins apa cu zgomot şi am luat-o spre grupul de clădiri ridicate din buşteni.

În timp ce ne apropiam de doc, uşa cabanei principale s-a deschis şi Russ Pelletier a ieşit afară. Purta o cămaşă de lucru din pânză groasă, plină de pete de vopsea, şi la centură avea un cuţit mare. S-a aşezat pe prag, să-şi fumeze ţigara, până când avionul s-a oprit.

Ne-am dat jos din avion şi Charley l-a legat cu o frânghie de un ţăruş, să nu-l ia apa. Am mers spre clădirea principală.

– Bună dimineaţa, a zis Charley.

– Noroc, Charley.

– Unde ţi-s turiştii?

– Au plecat azi-dimineaţă. Nu mai am oaspeţi până vineri.

Mi-a aruncat o privire peste umărul lui Charley.

– Ați venit după Brenda, nu? E în cabana lui Jack.

– Deci ai dat-o afară? am zis.

– Nu, și-a dat demisia. Aseară, de față cu turiștii. Doamnă, ca de obicei. Dar nu mi se pare că s-ar grăbi foarte tare să plece de-aici.

– O să stăm noi puțin de vorbă cu ea, a zis Charley amabil. Dar poate ne inviți la o cafea mai întâi.

Pelletier a scos un nor de fum. Oare era posibil ca el și Truman să-i fi înscenat toată povestea asta tatei? Mi-am amintit ce-mi povestise Brenda despre el – cum încercase să o violeze. Nu știam dacă s-o cred sau nu, dar acum mi se părea perfect capabil să facă toate lucrurile rele pe care Brenda spusese că le-a făcut.

– Sigur, a spus el într-un târziu. Intrați.

Nu era nici urmă de ospitalitate în vocea lui. Ne-am așezat la una dintre mesele lungi, față în față cu el. Pe fereastră se vedeau canoele de aluminiu de pe plajă și avionul legat la doc.

– Presupun că acum trebuie să-ți angajezi alt bucătar, am spus.

– A zis Doreen că mă ajută până găsesc pe cineva.

Fosta lui soție, cea cu fața ascuțită, nu-mi păruse a fi tocmai tipul de persoană caritabilă. Probabil îi promisese ceva în schimbul ajutorului ei.

– Ai zice că n-o să-ți fie dor prea tare de Brenda.

– Nici ei nu-i va fi dor de mine. Singurul motiv pentru care a rămas aici a fost Jack, corupătorul de minore. Ce fel de bărbat de cincizeci și ceva de ani se încurcă așa cu o fată atât de tânără? E dezgustător.

– Îi era devotată?

– N-aș folosi chiar expresia asta. Se certau precum chiorii, dar de iubit îl iubește, da. Cred că și el o iubește pe ea, ceea ce i se întâmplă rar lui Jack. El mereu a avut pe câte cineva în pat, dar n-a dat doi bani pe nici una.

Ochii înroșiți ai lui Pelletier s-au fixat în ai mei.

– Desigur, cu excepția maică-tii.

Charley a sorbit din cafea.

– E ceva ce nu-mi dă pace, Russell, și sper să mă lămurești tu. Tu crezi că Jack chiar i-a omorât pe Jonathan Shipman și pe Bill Brodeur, nu?

– Tu nu crezi?

– Păi, asta e problema. Dacă el i-a omorât, nu-mi dau seama de ce. Tu ești ăla care are probleme cu Catamount, nu Jack Bowditch.

Pelletier s-a aplecat înspre noi.

– Vrei să insinuezi ceva, Charley?

– Doar zic că motivul lui Jack nu mi se pare suficient pentru crimă.

– Ai stat prea mult pe lângă Mike. Jack avea destule motive. Catamount îmi închide afacerea și asta înseamnă că și el va fi evacuat. Presupun că s-a-mbătat și s-a enervat. A fost o răbufnire de moment stupidă – ceea ce îl caracterizează pe Jack.

Am spus:

– Și-atunci, de unde a știut el că Brodeur îl scoate pe Shipman pe ușa din spate?

Pelletier m-a fulgerat cu privirea:

– Ce-ai spus?

– Cel care i-a ucis, oricine ar fi el, știa că Brodeur îl escortează pe Shipman și că o ia pe drumul forestier. De unde știa tata chestia asta?

– Dar eu de unde să știu? a întrebat Pelletier. Am discutat deja cu Soctomah pe tema asta. Sincer să fiu, am treburi mai bune de făcut decât să stau aici să mă joc „Știi și câștigi" cu voi. Jack Bowditch i-a omorât pe ăia doi. Nu știu de ce și nici nu-mi pasă. Tot ce știu e că îmi pierd afacerea și casa și ce s-a întâmplat săptămâna trecută n-o să schimbe lucrurile.

S-a ridicat în picioare.

– Am de reparat un acoperiș.

N-am putut să nu recunosc tonul pe care-l folosise și cu mine în urmă cu opt ani, când mă numea „șerbul" lui și-mi făcea viața un iad. Era deja la jumătatea drumului spre ușă când am strigat în urma lui.

– Brenda mi-a spus că ai încercat s-o violezi.

Pelletier s-a răsucit pe călcâie.

– Poftim?

– Brenda zice că ai încercat s-o violezi acum trei ani.

– Minte.

– A zis că după ce te-ai despărțit de nevastă-ta, te-ai dat la ea și tata te-a oprit. A zis că te-a bătut rău și că de atunci nu l-ai iertat.

Pelletier făcu un pas spre mine cu pumnii strânși.

– Cine dracu' te crezi de-mi vorbești mie așa?

M-am ridicat în picioare. Charley a sărit între noi.

– Nu m-am atins niciodată de ea! zise Pelletier.

– Și asta nu e tot! Ea pretinde că tu și cu Truman Dellis ați pus la cale să-l omorâți pe Jonathan Shipman și ați dat vina pe tata. Zice că l-a văzut pe Truman aici, în ziua crimei, stând de vorbă cu tine în spatele casei de la ponton.

Pelletier s-a întors spre Charley.

– Doar nu crezi toate porcăriile astea?

Pilotului i-a luat câteva secunde să răspundă.

– Nu, dar cred că fata aia are motive să te urască. S-a întâmplat ceva între voi de e așa de supărată.

Charley vorbea pe un ton egal.

– Ce s-a întâmplat, Russ?

– Ei, s-a întâmplat după ce l-am dat afară pe Truman, că era beat tot timpul. Eu și Doreen aveam probleme. Într-o seară eram singur cu Brenda. Mi s-a părut că se dă la mine. N-o cunoști pe fata asta, Charley.

Charley și-a încrucișat brațele.

– Continuă.

– Am început să ne sărutăm. S-a întâmplat pur și simplu. Pe urmă s-a speriat. A-nceput să mă facă în toate felurile și a fugit, m-a lăsat acolo, pe canapea. Doar am pupat-o. Atât.

– Și pe urmă ce s-a întâmplat?

Tot dezgustul pe care îl simțeam pentru el s-a putut auzi în cuvintele mele. S-a făcut că nu mă aude și a continuat să vorbească, dar cu Charley.

– Când m-am trezit, Jack era peste mine. Probabil îi spusese și lui ce v-a spus și vouă. Ne-am bătut. M-a bătut măr, recunosc. La puțin timp după asta a început să-l viziteze în cabana lui. Făcuse o obsesie pentru el și eu n-am vrut să mă amestec. Le aveam eu pe ale mele cu Doreen.

Charley a dat din cap.

– Și cu Truman ce crezi că are?

– El nu s-a dat la ea, dacă asta vrei să zici. După ce i-a murit nevasta, nu i-a mai păsat decât de băutură. Cred că nici nu mai știa că mai există și ea, cea mai mare parte din timp.

Charley întrebă:

– Ai auzit de accidentul lui Truman?

– Cu drujba? Da. M-am întrebat eu dacă nu cumva Jack i-a făcut-o, dacă nu l-a tăiat cu drujba pe față. Sau poate s-a întâmplat exact așa cum a spus el la toată lumea, s-a defectat drujba, pur și simplu.

A tras adânc aer în piept.

– Nu-s mândru de ce am făcut în seara aia. Dar n-am violat-o pe fata asta și nici n-am omorât pe nimeni.

Inima îmi bătea cu putere. Mi-era teamă că Charley ar putea crede povestea lui Pelletier.

– Dar a spus adevărul când a zis că tata te-a bătut măr. N-a mințit nici când a spus că ai un cui împotriva lui.

– Se folosește de toată lumea, a zis Pelletier, dintr-odată epuizat. Se folosește de tac'tu și-acum se folosește și de tine.

– Presupun că e momentul să stau și eu puțin de vorbă cu tânăra doamnă, a zis Charley.

L-am lăsat pe Pelletier în fața cabanei principale, aprinzându-și încă un Marlboro.

O potecă nepietruită ducea spre cabana tatălui meu, dar cea mai directă rută era peste apă. Am împrumutat o canoe de aluminiu și, împreună cu Charley, am vâslit până la plaja pietruită, acolo unde ne și cunoscuserăm în urmă cu opt ani. Charley a sărit din canoe și a legat-o la țărm, târând-o puțin pe pietre. Am rămas puțin pe loc, cu privirile la treptele de lemn ce urcau dealul spre cabana tatălui meu. Charley și-a dus mâinile la gură, exact cum făcuse atunci când chemase coioții.

– Brenda Dean! Sunt Charley Stevens, am venit cu Mike Bowditch.

Nu răspunse nimeni. Nu mai fusesem aici de opt ani, dar nimic nu se schimbase. Aceleași trei căsuțe de lemn unite de o terasă. Toate aveau plase de țânțari înrămate, și la geamuri și la uși, plase ce nu lăsau să se vadă nimic înăuntru. Am verificat toate trei căsuțele, dar Brenda nu era în nici una dintre ele. Am fost uimit de cât de curat era peste tot. Podelele erau măturate. Paturile fuseseră așternute cu cearceafuri și pături curate. Știind ce minuni reușea Sarah să facă acasă, mi-am dat seama că toată această transformare se datora unei mâini de femeie: mâna Brendei.

Am luat-o pe drumul nepietruit. Charley s-a scărpinat în cap.

– Unde dracu' o fi fata aia?

– Aici sunt.

De undeva din stânga, Brenda a ieșit de după niște tufe. Purta blugi, bocanci și o cămașă bărbătească de un albastru cam ponosit. Pe umăr avea o pușcă de vânătoare. Și eu și Charley eram neînarmați.

– De ce te ascunzi in pădure? a întrebat-o Charley.

– Am vrut să te iau prin surprindere, bătrâne.

Avea o sclipire nefirească în priviri. Charley a măsurat pușca din ochi și apoi s-a uitat fix în pupilele ei dilatate.

– L-ai sunat pe detectivul Soctomah, a zis el. Ai spus că te-a amenințat taică-tău.

Fața femeii s-a înăsprit.

– A zis că mă omoară dacă nu tac. Și mi-a spus că ați fost la el.

– Ce altceva ți-a mai spus Truman la telefon?

– A zis că el i-a omorât pe ăia doi.

– Așa a zis, că i-a omorât, ai?

Charley a alungat o gâză ce i se așezase pe ureche.

Gândul că Truman recunoscuse crimele era prea frumos ca să fie adevărat. Chiar dacă și el ar fi jucat un rol în comiterea crimelor, de ce ar fi mărturisit asta la telefon? O fi fost Truman prost, dar nu era atât de prost. Ceea ce iarăși ridica o problemă interesantă: cât de multă încredere puteam avea în ce spunea Brenda. Mi-am amintit câtă umilire se citise pe fața lui Pelletier în timp ce vorbea despre seara în care tata îl bătuse măr. Brenda îl acuzase de tentativă de viol. Tata probabil că o crezuse, dar eu nu reușeam să scap de îndoială.

– Nu mă crezi, nu? a zis ea.

S-a întors spre mine.

– Jur pe Dumnezeu că e adevărat.

I-am zis:

– Haide, B.J., dă-mi arma.

– Să nu-mi mai spui așa!

Era a doua oară în doar două zile când mă luam la harță cu o persoană înarmată – așchia nu sărise departe de trunchi – și deja începusem să mă satur de nervii pe care-i simțeam în stomac.

– Nu putem sta de vorbă ca-ntre oameni dacă tu ai o armă încărcată în mână.

– Bine. Ține.

Mi-a întins pușca.

Era o pușcă veche, cu o singură țeavă, fabricată de New England Firearms. Piedica fusese trasă. Am pus-o la loc.

– De ce te ascundeai de noi?

– Nu de voi mă ascundeam. De Truman mă ascundeam. Ce dracu' aveți? De ce nu-l arestați?

– Cineva de la poliția statală stă de vorbă cu tatăl tău chiar acum, a zis Charley.

– Îi percheziționează locuința? I-a verificat cineva camioneta?

– Păi de ce să facă așa ceva? a întrebat Charley.

– Ca să găsească dovezi că i-a ucis pe acei oameni.

– Şi ce crezi că or să găsească dacă se apucă de percheziţie?

– Nu ştiu, dovezi.

– Poliţia deja are dovezi că Jack i-a ucis pe cei doi.

– A fost o înscenare. Ţi-am spus doar. Truman a recunoscut că el a făcut-o.

Mâinile îi tremurau de supărare.

– Nimeni nu mă crede! Niciodată nu mă crede cineva şi pe mine!

Am urmărit-o cu privirea cum porneşte spre căsuţa din mijloc, foarte supărată, dă uşa de perete şi intră.

– Ce părere ai? m-a întrebat Charley în şoaptă.

– Minte în ce-l priveşte pe Pelletier, am zis, dar nu îmi dau seama de ce. Şi de ce ţine morţiş să-i percheziţioneze poliţia camioneta lui Truman?

– E o întrebare bună. Hai să vedem dacă primim vreun răspuns.

Am găsit-o pe Brenda în căsuţa ce servea pe post de bucătărie. Luase o cutie de Budweiser şi o dădea pe gât. Încă nu era ora zece dimineaţa.

– Nu e cam devreme să bei? a întrebat-o Charley.

– Am avut o noapte dificilă.

– Hai să ne aşezăm şi să stăm puţin de vorbă.

I-a făcut semn spre masa de picnic, brăzdată de urme de cuţit, din mijlocul încăperii. Era aceeaşi masă pe care tata măcelărise căprioara braconată, în seara în care l-am cunoscut pe Charley Stevens. Brenda s-a aşezat în faţa noastră. Am pus puşca pe podea, lângă mine.

– Când te-a sunat Truman? a vrut să ştie Charley.

– Aseară, târziu de tot.

– A sunat pe radiofon? am întrebat.

– Da.

– Şi de ce te-a sunat pe tine în loc să îl caute pe Pelletier?

– Poate că pe Russell îl sunase de faţă, nu ştiu. De răspuns, eu i-am răspuns.

– Russell Pelletier a fost martor la conversaţia voastră?

– Nu, dormea.

– Pelletier zice că te-ai mutat aici după ce a dispărut Jack Bowditch. Ce făceai în cabana mare?

– Îmi luam lucrurile.

– Ce lucruri? am întrebat.

– Nu ştiu, nişte cutii de când eram mică.

A mai luat o gură de bere.

– Am aşteptat să adoarmă înainte să mă duc acolo, nu voiam să dau ochii cu el. Şi am auzit telefonul sunând.

– Dacă tu crezi că Russell Pelletier a pus crimele la cale cu Truman, nu ţi-a fost frică să te duci acolo?

– Aveam puşca la mine.

Charley a ridicat bărbia.

– Dacă zici că Truman te-a sunat aseară, de ce ai aşteptat până dimineaţă să-l contactezi pe detectivul Soctomah?

– Pentru că nu credeam că vor face ceva nici dacă le spun.

– Şi atunci de ce i-ai mai sunat? am întrebat.

– Nu ştiu. Am vrut să ştie cineva, în caz că...

– În caz că... ce?

– În caz că se întâmplă ceva rău.

M-a privit drept în ochi.

– Mi-e foarte frică. Ar fi trebuit să-l auzi la telefon ce zicea.

Uitându-mă la ea, am fost uimit de reacţia aproape animalică pe care am avut-o. Mă deranja gândul că această femeie mi se părea atrăgătoare.

– Mai exact, ce a zis Truman?

– A zis: „Fir-ai a dracu' de curvă, ce minciuni torni pe seama mea?" Şi eu am zis „Nu mint, spun adevărul, tu şi cu Russell i-aţi omorât pe oamenii ăia." Şi el a zis: „O să te omor eu şi pe tine dacă nu-ţi ţii fleanca." Şi atunci am închis.

– Asta a fost tot?

– Da.

Charley s-a aplecat spre ea.

– De cât timp îl cunoşteai pe Bill Brodeur?

Brenda a părut surprinsă.

– Pe cine?

– Pe Bill Brodeur, ajutorul de şerif care a fost ucis.

– Dar nu-l cunoşteam.

– Nu l-ai văzut niciodată la hanul Dead River?

Dintr-odată, de undeva de departe, din adâncul pădurii, am auzit un claxon urlând, urmat de zgomotul unui motor, din ce în ce mai aproape. Brenda s-a repezit la geam. Charley n-o scăpa din ochi.

– E Pelletier, a zis ea.

– Stai aici, mergem noi să vedem despre ce e vorba.

M-am întins și am culeș pușca de pe jos. Apoi m-am luat după Charley, care a ieșit prin căsuța din mijloc.

Camioneta cea nouă a lui Pelletier se apropia în viteză. Și-a scos capul pe fereastră și a strigat, să acopere zgomotul motorului.

– Te-a sunat cineva la mine pe radiotelefon. Soctomah era. Are nevoie de avionul tău.

Am simțit cum mi se strânge stomacul.

– Ce se întâmplă?

– A dispărut Truman. Au nevoie să-i ajuți să-i caute camioneta. Urcă, te duc eu la cabană.

Charley s-a apropiat de mine.

– Tare ciudat, a zis el în șoaptă.

– Ce credeți că se-ntâmplă?

– Poate poliția a găsit ceva la el acasă.

– Și ce facem?

– Mergem să vorbim cu Soctomah, ce să facem.

S-a întors spre fereastra de la care ne privea Brenda.

– Vrei, te rog, să ieși afară, domnișoară Dean? Mergem cu mașina până la cabana mare.

– Nici nu mă gândesc.

L-am privit pe Charley.

– Vreți s-o iau pe sus?

– Nu. Mă duc eu să stau de vorbă cu Soctomah. Tu rămâi aici cu fata.

– Aveți încredere în Pelletier?

– Să am încredere? Nu. Dar nici nu cred că el e ucigașul.

A făcut un pas spre camionetă.

– Stați, am zis. De ce ați întrebat-o despre Brodeur?

– Cine i-a ucis pe cei doi știa că Brodeur plănuia să o ia prin spatele hanului, pe vechiul drum forestier. De unde știa? Presupun că Brodeur i-a spus el însuși criminalului.

– Charley! a strigat Pelletier. Soctomah a zis că e urgent.

– Rămâi cu ea, a mai zis Charley. Orice ai face, n-o scăpa din ochi. Și ține-te bine de pușca aia.

M-am uitat spre căsuța-bucătărie.

– Așa și intenționez.

M-a bătut pe umăr și mi-a zâmbit larg.

– Vin repede. Dacă dai de bucluc, sună-mă pe radiotelefon.

Dacă până acum nu reușisem să înțeleg mare lucru din ce se întâmplase, de data asta chiar că nu mai pricepeam nimic. Oare era posibil ca Brenda să fi spus adevărul despre Truman? Și dacă da, ce ne spunea asta despre felul în care Pelletier era implicat în toată povestea asta? Charley nu-l percepuse drept criminal pe patronul taberei, dar eu deja trecusem de faza în care mă încredeam în instincte.

Am găsit-o pe Brenda în bucătărie, la masă, fumând o țigară. Era întruchiparea unei crize de nervi.

– Ce s-a întâmplat?

– Poliția îl caută pe Truman. Au nevoie de avionul lui Charley.

– Ți-am spus eu că el a făcut-o!

– Încă nu știm ce se întâmplă. S-ar putea să fie altceva la mijloc.

– Nu e, a zis ea, foarte sigură pe sine. Și tu de ce mai ești aici?

– Charley a zis să mai stau.

– N-am nevoie de bodyguard.

Avea o expresie jucăușă pe chip.

– Dar de bonă ai nevoie?

A sărit de la masă și a făcut un pas spre mine, până când aproape mi-a atins pieptul cu nasul.

– Vreau să stau pe terasă, dacă n-ai nimic împotrivă.

M-am dat la o parte. Ea a deschis ușa cu un gest larg și s-a trântit pe unul dintre șezlongurile pe care le făcuse tata. M-am sprijinit de balustrada terasei, cu ochii spre lac.

– Tare frumos ai făcut pe-aici, am zis în cele din urmă.

– Jack are nevoie de cineva care să aibă grijă de el. Toți bărbații au nevoie să fie îngrijiți.

Am zâmbit, deși nu-mi prea venea.

– Crezi că toți suntem niște îngălați?

– Dacă e ceva la care mă pricep, trăind numai aici toată viața, să știi că mă pricep la bărbați.

Pe celălalt mal al lacului, motorul avionului lui Charley a pornit. Apoi avionul a trecut pe lângă noi, pe flotoare.

L-am urmărit cu privirea ridicându-se spre cer, ca și cum ar fi fost tras în sus de o mână invizibilă.

– N-am stat niciodată să mă gândesc cum o fi fost viața ta aici, am zis. Să fii singură printre atâția bărbați.

– Doreen Pelletier a fost și ea pe aici până acum câțiva ani. Babornița

aia! Şi mai erau şi turistele. Dar n-am avut o adolescenţă uşoară, dacă la asta te referi.

Se ghemuise în şezlong.

– Şi-acum ce facem?

– Stăm cuminţi până se întoarce Charley.

– Adică, vrei să zici că stăm aici pur şi simplu toată ziua?

– Nu trebuie să stăm pe loc, am zis. Putem să mergem la Rum Pond şi să încercăm să aflăm ce se întâmplă, la radiotelefon.

Ea şi-a încrucişat braţele.

– Ţi-am spus că nu merg acolo.

– Atunci, nu ne rămâne decât să stăm pe loc.

S-a ridicat în picioare.

– Mă duc să-mi mai iau o bere. Vrei şi tu una?

– Nu, mulţumesc. Şi cred că nici tu nu ar mai trebui să bei.

– Da, bine, nu te-am întrebat pe tine dacă am sau nu voie să beau bere.

A deschis uşa şi a dispărut în bucătărie. Charley îmi spusese să stau cu ochii pe ea – nu cumva să facă vreo prostie. Oare bănuia că Brenda ar fi ucigaşul? Şi de ce o întrebase despre Brodeur?

Uşa s-a deschis brusc, ca şi cum i-ar fi tras cineva un şut. Brenda a ieşit cu două doze de bere în mână.

– Ţi-am adus, totuşi, o bere.

– Nu vreau.

S-a apropiat de mine şi a pus berea jos, pe scândură. Apoi s-a sprijinit pe coate şi s-a uitat la lac. Era atât de aproape, că-i simţeam mirosul părului încălzit de soare.

– Chiar semeni cu el, a zis ea, fără să mă privească.

– Poftim?

– Semeni cu Jack. Un Jack mai tânăr şi fără barbă.

– Ce faci, Brenda?

M-a privit cu o falsă inocenţă.

– Ce vrei să spui?

– De ce te joci cu mine?

– Sunt plictisită, a zis ea. Mă plictisesc repede.

– Atunci, fă-ţi de lucru.

Auzind asta, s-a ridicat şi mi-a zâmbit, ca şi cum tocmai i-ar fi venit o idee strălucită.

– O să mă duc să înot.
– Să înoți? Nu-ți mai e frică să nu vină Truman?
– Dacă vine, mă aperi tu.
Nu fi așa de sigură, mi-a venit să-i spun.

Am așteptat pe terasă să-și pună costumul de baie. Se schimba de la o clipă la alta: când părea mai copilăroasă decât ar fi trebuit să fie o femeie la douăzeci de ani, când făcea pe matura. Se uita la mine și în privirile ei era un fel de oboseală încărcată cu tristețe. Apoi, în următoarea clipă, se transforma într-o adolescentă pusă pe șotii.

Pelletier spusese că tata o iubea cum nu mai iubise pe nimeni de când cu mama. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât îmi dădeam seama că era adevărat. Brenda era o femeie atrăgătoare și stările ei erau la fel de schimbătoare ca și ale mamei. Și-atunci, de ce o lăsase în urmă când fugise?

Încă încercam să îmi dau seama cum stăteau lucrurile, când ușa s-a dat iar de perete și Brenda a ieșit într-un sutien mov și cu niște pantaloni scurți făcuți din blugi tăiați. Brațele și picioarele îi erau arămii din cauza bronzului. Își lăsase părul negru liber și acum îi cădea valuri-valuri pe umeri.

– Hai să mergem la înot.

A coborât cu pas săltat treptele spre lac. Mi-am pus puşca la subsuoară și m-am luat după ea. A intrat în apă și a mers pe picioare până când apa i-a ajuns la piept. Apoi s-a scufundat cu totul. M-am așezat pe un bolovan și am așteptat să iasă la suprafață. Când, în sfârșit, a scos capul din apă, era deja la vreo cincisprezece metri de mal.

– Ar trebui să intri și tu în apă.

I-am ignorat invitația și m-am uitat spre tabăra sportivă. Am văzut camioneta lui Pelletier, dar nu se vedea nici urmă de el.

– Nenorocitule, cu tine vorbesc.

Brenda a înotat spre mine, până când a ajuns la o adâncime destul de mică încât să fie suficient să calce apa. Avea un zâmbet zugrăvit pe toată fața.

– Ești tare înțepat, a zis ea. Așa sunteți voi, polițiștii.
– Și Bill Brodeur era înțepat?
Într-o secundă, s-a enervat cumplit.
– Du-te-n mă-ta, a scuipat printre dinți, înainte să dispară din nou de la suprafață. A înotat ceva mai mult de data asta. Apoi a ieșit din apă, s-a uscat și s-a așezat la soare. Lacul era neclintit. Cerul dintre munți era de un albastru infinit. Brenda s-a întors pe burtă.

– Aș vrea să merg la tabăra sportivă, am zis. Vreau să-l sun pe Charley să văd ce s-a întâmplat cu Truman.

Ea s-a ridicat și s-a sprijinit pe coate.

– Eu nu merg.

– Nu te-am rugat, Brenda. Mergem amândoi.

Femeia s-a ridicat în picioare.

– Stai să pun ceva pe mine. Nu-mi ia decât două minute.

Înainte să pot răspunde, deja urcase scările.

Au trecut câteva minute și ea nu mai apărea. M-am uitat în sus spre cabană, dar era pe jumătate ascunsă de copaci. Oare ce punea la cale?

– La dracu', am zis cu glas tare.

Încet, am urcat treptele de scândură, sigur că era cu ochii pe mine. Când am ajuns în dreptul terasei am strigat-o.

– Brenda?

– Aici sunt.

Vocea i se auzise din căsuța din stânga, cea în care dormea tata.

– Poți să intri.

Am pus mâna pe clanță și am tras. Am văzut o comodă cu sertare și patul tatălui meu, dar Brenda nu era nicăieri. Am intrat.

Era în picioare, goală, în colțul de lângă ușă. Am întors capul.

– Pune ceva pe tine.

– Am văzut cum mă priveai. Mi-am dat seama ce vrei de la mine.

– Te aștept afară.

Am țâșnit într-o parte și am întins mâna să deschid ușa. Din spate, Brenda mi-a cuprins mijlocul cu brațele.

– Pe tine te-am iubit primul. Te vreau, Mike.

– Oprește-te, am spus. Oprește-te!

Respirația îi mirosea a băutură.

– Te rog.

Am apucat-o de încheietură și m-am smuls din brațele ei. Ea a țipat de durere și când m-am întors, scotea flăcări din priviri.

– Nu.

I-am strâns încheietura.

– N-o să se întâmple.

Am împins-o cât acolo.

– Îmbracă-te, i-am zis, întorcându-i spatele.

Cutia de bere pe care mi-o adusese, încă nedeschisă, mă aștepta pe po-

deaua terasei. Era caldă, dar am desfăcut-o și am băut-o până la fund. Câte beri băuse oare? Cu fiecare bere în plus, devenise mai agresivă în conversație, în atitudine, tensiunea sexuală îi ieșise prin pori.

Am auzit ușa trântindu-se în spatele meu. Își pusese un tricou și aceiași pantaloni scurți pe care îi purtase și mai devreme, la plajă. M-a privit cu un dispreț nemăsurat. Exact atunci am auzit o bubuitură ascuțită, undeva la distanță.

– Asta a sunat ca un foc de armă. Hai să mergem.

12

Brenda a refuzat să vâslească. S-a așezat pe băncuța din față în canoe și a rămas așa, cu spatele țeapăn și cu brațele încrucișate. Când am ajuns pe malul celălalt, a sărit pe neașteptate în apă și tras canoea la mal, lângă celelalte bărci ale lui Pelletier. Am lăsat vâsla, am apucat pușca și m-am luat după ea pe drumul neasfaltat. Cerul fusese albastru și senin toată dimineața, dar acum norii începuseră să se strângă în vest. Nu-mi plăcea deloc cum arătau. Nici tabăra părăsită nu-mi plăcea cum arăta. Ne-am oprit la ușa de plasă.

– Russell?

Nu a răspuns nimeni. Din nou, Brenda m-a luat prin surprindere și s-a avântat spre cabana principală. M-am ținut după ea. Pelletier nu se vedea pe nicăieri. Ușa de la biroul administrației taberei era întredeschisă și am aruncat un ochi înăuntru. Radiotelefonul era pe un raft de lângă singura fereastră a încăperii.

– Îl sun pe Charley, am zis și m-am așezat la birou.

Brenda rămase în prag cât am format numărul mobilului lui Charley. Acesta a răspuns aproape imediat.

– Charley Stevens!

– Mike sunt!

Vorbea tare ca să acopere zgomotul avionului.

– Am încercat și eu să sun la Rum Pond mai devreme, dar n-a răspuns nimeni.

– Nu știu unde este Pelletier. Sunt aici cu Brenda, nu-l găsim nicăieri. Ce se întâmplă?

– Detectivul Soctomah a primit un telefon anonim de la cineva care-i

sugera să percheziționeze apartamentul lui Truman. Când au ajuns acolo, au văzut că Truman se evaporase. Ușa era deschisă însă, așa că au tras puțin cu ochiul. Nu pot să-ți spun exact ce au găsit, dar și-au schimbat brusc părerea despre câteva lucruri.

Deci și Truman dispăruse. Ce dracu' găsise Soctomah în apartamentul lui?

– Dacă acum îl caută pe Truman, cu tata cum rămâne?

– Păi încă e evadat.

Vocea lui Charley era din ce în ce mai stinsă.

– Auzi, vreau s-o întrebi ceva pe fata aia.

Am aruncat o privire spre ușă. Brenda nu mai era acolo.

– A dispărut.

– Ce? Trebuie neapărat să o găsești.

Undeva în cabană s-a trântit o ușă. Am pus mâna pe pușca pe care o lăsasem în fața mea pe birou. Brusc, Brenda a reapărut în pragul ușii. Gâfâia.

– Vino repede!

– Ce e?

– Pelletier!

A dispărut pe hol.

– Ce se întâmplă? a întrebat Charley

– Nu știu, dar e ceva ce are legătură cu Pelletier. A zis să mă duc după ea.

– Ține-te bine de pușca aia. Mă îndrept spre voi. Să-ți trimit un echipaj de poliție?

– Încă nu știu, am zis. Te sun înapoi.

– Bine. Ai grijă, fiule.

Am luat-o pe hol cu precauție, până la ușa din spate. Nu eram sigur în ce parte o luase Brenda, dar camioneta lui Pelletier era parcată în spatele căsuței în care locuia el, așa că m-am gândit să încep de-acolo.

Când am ajuns la colțul clădirii, am văzut ușa deschisă larg. Și apoi am mai văzut ceva: o dâră de sânge ce ducea de pe terasă până spre prima linie de copaci din pădure.

– Brenda?

Am găsit-o chiar lângă ușă, cu ambele mâini la gură. Pe podea era Russell Pelletier. Zăcea într-o baltă de sânge. Lângă el era un cuțit de vânătoare. I-am luat pulsul, dar nu se simțea nimic. Picioarele goale ale Brendei lăsaseră urme însângerate pe scândurile podelei. Dar mai erau și alte urme: cele ale unor bocanci bărbătești. Nu ai lui Pelletier. Am cercetat cu atenție

podeaua. Tuburile de la cartuşele din arma crimei se rostogoliseră într-o parte şi se opriseră într-o blană de urs. Erau cartuşe de puşcă.

– Nu pare să aibă nici o rană de cuţit, am zis cu voce tare. Ceea ce înseamnă că sângele de pe cuţit nu e al lui. Înainte să moară, probabil l-a înjunghiat pe cel ce l-a împuşcat.

– Truman, a zis ea. Truman a făcut asta.

Am apucat-o de braţ.

– Trebuie să chemăm poliţia, am zis.

– Dar ucigaşul e aproape. Trebuie să-l găseşti înainte să ne omoare şi pe noi. Ce-a fost asta?

A întors brusc capul spre uşa deschisă.

– Am auzit un zgomot.

S-a smuls din mâna mea şi a ţâşnit afară.

– Brenda!

Am văzut-o fugind spre cabana principală. Când am ieşit, am auzit un zgomot clar de metal lovindu-se de metal. Venea de undeva dintre copaci. Părea zgomotul unei portiere trântite. Criminalul era încă aici. Şi eu îl lăsam să scape.

Dâra de sânge strălucea în lumina soarelui, o cărare roşie ce ducea spre tufele de la marginea pădurii. Când Pelletier îl înjunghiase pe cel ce-l omorâse, atinsese probabil vreo arteră. Nimeni nu putea sângera în aşa hal fără să şi moară.

Am intrat în pădure, ţinându-mă după dâra de sânge. Se unduia de la stânga la dreapta, ducea din ce în ce mai adânc în pădure şi apoi vira spre drumul ce ajungea în tabără. M-am oprit lângă un pin uriaş şi m-am uitat în jur. Atunci am văzut camioneta cu coada ochiului. Era parcată pe drumul dinspre tabără, la vreo treizeci de metri de mine. Camioneta lui Truman. Am simţit cum mi se ridică o greutate de pe inimă. Deci, până la urmă, Truman era ucigaşul. El îl omorâse pe Pelletier. El îi omorâse şi pe Shipman şi pe Brodeur. Charley şi toţi ceilalţi se înşelaseră în privinţa tatălui meu. Dar unde era Truman?

M-am tras cât mai în umbră, să nu fiu văzut. M-am apropiat până am putut vedea partea din spate a camionetei. Am traversat drumul, să arunc o privire pe partea şoferului. Truman se prăbuşise peste portieră, stătea cu mâinile peste burtă şi cu picioarele răsfirate. Nu se mişca. Chiar şi de la cincisprezece metri puteam să văd băltoaca de sânge de sub picioarele lui. Câţiva metri mai încolo, o puşcă zăcea în praf.

L-am luat în cătarea puștii și am înaintat.

– Truman!

Nu s-a clintit.

M-am apropiat și mai mult, cu pușca îndreptată spre pieptul lui. Avea ochii închiși. Pelletier îl înjunghiase în burtă. I-am împins pușca mai departe, cu piciorul, să n-o ajungă. Truman nici n-a tresărit. Mi-am pus pușca la subraț, ca s-o pot ține cu o singură mână, și apoi am îngenuncheat să-i iau pulsul la carotidă. Atunci m-a prins de mână.

Am încercat să mă smulg, dar mă ținea strâns și n-am reușit. Cu ochii mari și răsuflând greu, s-a întins să apuce cu mâna liberă pușca. Ne-am rostogolit prin balta de sânge. Am pus un genunchi în pământ, între noi, și-am reușit să-l dezlipesc de mine, apăsându-i burta deja rănită. Truman a urlat. Mi-a tras una în nas. Se lupta pe viață și pe moarte, încercând să pună mâna pe armă. Mi-am ridicat din nou genunchii, dar Truman nu se lăsa.

Nu știu care dintre noi a apăsat pe trăgaci. Totul s-a întâmplat într-o milisecundă. Reculul a împins pușca fix în stomacul meu. L-am văzut căzând pe spate foarte rapid și, aproape instantaneu, am fost împroșcat cu sânge.

O, Doamne, mi-am spus.

Cumva, m-am ridicat în picioare, abia răsuflând, cu arma descărcată tremurându-mi în mână, îndreptată spre trupul lui nemișcat. Cum se întâmplase așa ceva? Pușca de vânătoare a lui Truman zăcea în praf, lângă roata din față a camionului. Am rămas ca prostit, cu ochii la ea. De ce nu mă împușcase când mă apropiam de el? De ce făcuse pe mortul? Nimic nu avea logică. Am îngenuncheat lângă omul pe care tocmai îl ucisesem. Nu știu cât mi-a luat să observ rănile de la încheieturile mâinilor lui Truman. Apoi mi-am dat seama de la ce erau urmele alea, și parcă am fost lovit fix în plex.

Am apucat pușca lui Truman și am vrut să o golesc de gloanțe. Era un Remington 30-06 – același calibru ca al armei cu care fuseseră uciși Shipman și Brodeur. Eram aproape sigur că și Pelletier fusese omorât cu aceeași armă. Și dacă judecam numai după miros și puteam să-mi dau seama că se trăsese recent cu ea.

Dar acum nu mai era nici un glonț în ea. Pelletier fusese omorât dintr-o singură lovitură în piept. Nu era normal să fie deja goală. Și de ce avea urme la încheieturi, ca și cum ar fi fost legat cu frânghie?

Soarele se juca de-a v-aţi ascunselea pe după norii întunecaţi. M-am întors în fugă la cabana lui Pelletier. Am căutat indicii şi pe-afară şi prin casă, ceva ce s-ar fi putut să-mi fi scăpat prima dată. Dar povestea se scrisese singură, cu sânge. Truman Dellis şi Russell Pelletier se luaseră la bătaie în cabană. Pelletier îl înjunghiase pe Truman cu un cuţit de vânătoare, iar Truman, nu se ştie cum, îl împuşcase în piept cu aceeaşi armă cu care îi omorâse pe Jonathan Shipman şi pe Bill Brodeur. Cei doi complici se eliminaseră unul pe celălalt. Deşi nu părea să fie nici o explicaţie pentru cearta lor, ancheta crimei putea fi acum încheiată, lucrurile erau clare. Nu mai rămăsese de răspuns decât la o singură întrebare. Unde era tata?

Trebuia să sun la poliţie.

Când am dat colţul cabanei lui Pelletier, am văzut-o pe Brenda în pragul uşii, ţinând un revolver Ruger cu ţeavă lungă într-o mână. Am înghe-ţat pe loc.

– Ce s-a întâmplat? a zis ea, uitându-se cu ochii mari la sângele de pe hainele mele. Am auzit un foc de armă.

– Truman era, am zis.

– E mort?

Am făcut semn că da.

– Îmi pare rău.

– Mie nu.

Zâmbetul de pe faţa ei mă speria mai rău decât revolverul. Eram complet descoperit, n-aveam nimic după care să mă ascund şi nici un glonţ rămas în magazia puştii.

– De unde ai luat pistolul ăla?

– Din seiful lui Pelletier. Ştiu combinaţia.

Am făcut un pas spre uşă.

– Trebuie să chem poliţia.

– Sunt deja pe drum, a zis ea repede.

– I-ai chemat tu?

Am încercat să-mi maschez neîncrederea.

– Da.

– Trebuie să vorbesc personal cu detectivul Soctomah.

Brenda nu s-a dat la o parte din uşă.

– Şi ce-ai de gând să-i spui?

Fără să-mi iau ochii de la revolver, am răspuns:

– Că Pelletier şi Truman i-au ucis pe Shipman şi pe Brodeur. Nu ştiu

de ce. Apoi au făcut să pară că e vina tatălui meu. Şi apoi s-au omorât unul pe altul.

– Ţi-am spus eu că ei sunt criminalii! Ţi-am spus că Jack e nevinovat!

– Aşa e, mi-ai spus.

Ochii i s-au îngustat.

– Nu pari prea convins.

– Dar asta s-a întâmplat.

– Ţi-a spus ţie Truman?

– N-am stat de vorbă. A pus mâna pe puşcă şi, din păcate, s-a descărcat.

N-a zâmbit, dar răceala din privirea ei m-a şocat. Habar nu avusesem cât de tare îşi urâse tatăl.

– Dar ţie ce dracu' ţi-a făcut? am întrebat.

Brenda şi-a încleştat dinţii.

– A omorât-o pe mama.

– Poftim?

– Veneau acasă de la bar, într-o noapte. Erau beţi amândoi. Ea a căzut într-un şanţ. Şi el a lăsat-o acolo, de beat ce era, a murit îngheţată. El a venit acasă şi s-a târât în pat, nu-şi mai amintea nimic de mama. Eu aveam şapte ani. Deci, da, mă bucur că e mort.

Am privit-o mut, incapabil să spun vreo vorbă. Apoi am făcut încă un pas spre ea.

– Trebuie să-l sun pe Soctomah.

Revolverul s-a ridicat spre pieptul meu.

– E ceva în neregulă cu tine, a zis ea.

– Tocmai am ucis un om. Acum trebuie să sun la poliţie. Deci, ce-ar fi să laşi arma jos şi să te dai dracului la o parte din calea mea?

Nu ar fi trebuit să spun asta.

Primul glonţ al revolverului mi-a şuierat pe la ureche la doar câţiva centimetri, înainte să mă arunc la pământ. Brenda a tras în aer al doilea şi al treilea foc. Mi-am lipit fruntea de pământ.

– Uşurel.

S-a apropiat de mine, până când tălpile ei goale şi prăfuite au intrat în raza mea vizuală. Aveam în buzunar un briceag, dar aceea era singura mea armă.

– Taci! Taci din gură. Stai acolo şi să nu faci vreo tâmpenie.

Am rămas aşa, cu mâinile la ceafă şi cu inima bătându-mi tare, atât de tare că o simţeam lovindu-se de pământ.

Pe deasupra capetelor noastre, auzeam vântul întețindu-se. Simțeam apăsarea norilor. Avea să plouă.

– Ce ți-a zis Truman? a întrebat ea.

– Nimic. Nici n-a trebuit să-mi spună ceva.

– Cum adică?

Înainte să pot răspunde, am auzit altă voce, una groasă, de bariton.

– Ce s-a întâmplat? De ce ai dat semnal?

Am ridicat capul și am văzut un bărbat ieșind dintre tufele de peste drum. Era îmbrăcat din cap până în picioare în costum de camuflaj și pe umăr avea o pușcă de vânat căprioare, atârnată de o curelușă. Purta mănuși și pe cap avea o șapcă de camuflaj, cu o mască subțire ce-i atârna peste față ca un văl maro.

– Știe, a zis Brenda. Probabil Truman i-a spus.

Bărbatul și-a scos masca. Era tata.

Nu există cuvinte care să poată descrie trădarea. Nu se poate povesti dezechilibrul brusc pe care-l simți atunci când descoperi că ai fost luat de prost. Mai ales când cel care te-a trădat e o persoană pe care o iubești.

Când descoperisem urmele de la încheieturile lui Truman și mi-am dat seama că magazia puștii lui fusese golită, mă luase cu frig. Instinctiv, știam ce însemna asta, dar nu mi-am dat voie să mă gândesc la implicația a ceea ce vedeam. Acum nu mai puteam să nu privesc adevărul cumplit în față.

Privirile tatălui meu mă ardeau. Presimțeam deja consecințele nebuniei de a fi crezut în el.

Fața îi era bronzată, barba îi era ceva mai albă decât îmi aminteam eu. Părea uriaș, îmbrăcat în cămașa de camuflaj ce-i scotea în evidență pieptul și umerii lați, dar nu mi se mai părea atât de mare ca pe vremuri.

– I-o fi zis Truman, a spus Brenda.

– Nu, a răspuns tata. Mike l-a împușcat înainte să apuce să scoată vreo vorbă.

Brenda părea confuză, aproape frenetică.

– Atunci de unde știe?

– Mi-am dat seama după frânghii, am zis, de la pământ.

Și-a dat jos pușca de pe umăr și a băgat-o sub un braț, ca să poată trage cu o singură mână dacă era nevoie.

– Ridică-te, Mike. Încet. Știu că ești tentat să faci pe eroul.

M-am ridicat în genunchi.

– Ce tot vorbește? Ce frânghie? a întrebat Brenda.

– Ai vrut să faci să pară că Pelletier și Truman au comis crimele, am spus. De-aia te-ai întors aici.

Tata s-a scărpinat în barbă, ca și cum s-ar fi așteptat să mai spun ceva.

– L-ai răpit pe Truman și l-ai adus aici în camioneta lui. Apoi l-ai împușcat pe Pelletier. L-ai înjunghiat pe Truman cu cuțitul lui Russell, l-ai dezlegat și l-ai lăsat să fugă. Voiai să-l lași să sângereze de moarte, ca să pară că s-au omorât unul pe altul. Dar ai făcut-o fiartă. Frânghia cu care l-ai legat i-a lăsat urme la încheieturi.

– Și mai ce?

Ca orice braconier prins asupra faptului, încerca să afle ce anume îl dăduse de gol.

– Pușca lui Truman, am zis. N-avea sens să fie descărcată. Ai plantat arma aia acolo ca să-l incriminezi.

– Cum de ți-ai dat seama de toate astea?

– Mi-am amintit ceva ce mi-ai spus tu când eram mic. Ai zis că secretul unei capcane reușite e să îți acoperi propriile urme.

Tata zâmbi trist.

– Bună lecție ți-am dat.

– Pe dracu', nimic nu m-ai învățat.

Zâmbetul i s-a șters de pe față.

– Ai gura spurcată ca mă-ta.

– De unde ai știut că o să vin aici? am întrebat. Asta nu aveai cum s-o plănuiești. N-aveai cum.

– Nici n-am plănuit asta, a zis el.

Brenda a intervenit.

– Nu voiam decât să-i facem pe polițiști să-i percheziționeze casa lui Truman, ca apoi să plece în urmărirea lui. Apoi, după ce Jack s-ar fi ocupat de tot, urma să dau telefon și să anunț că s-au omorât între ei. Nu ne-a dat prin cap că boșorogul ăla o să te aducă aici cu avionul.

La auzul numelui lui Charley, am început să sper din nou. Trebuie să ajungă, mi-am zis. Dar oare aducea și poliția cu el?

L-am privit pe tata în ochi.

– Ce ai plantat acasă la Truman ca să-i faci pe polițiști să creadă că el e criminalul?

– Bocancii mei, cei pe care i-am purtat în noaptea aia. I-am lăsat pe terasă.

– N-ai fost foarte subtil.

– Ei, da, Truman era un idiot. Era ceva ce ar fi făcut el.

Tata a căutat în săculeţul pe care-l purta la brâu şi a scos o frânghie însângerată.

– Îmi pare rău, Mike, a zis el. Dar n-am ce face.

Mi-a legat mâinile la spate cu aceeaşi frânghie pătată de sânge cu care îl legase şi pe Truman. M-am gândit să mă opun, dar până la urmă am renunţat.

Nu-l credeam pe tata în stare să mă omoare. Dar cu Brenda, era deja altă poveste.

Încet, tata m-a tras după el în cabană. M-a dus în sala de mese, cea cu vedere la lac. Norii întunecau cerul de deasupra Muntelui Holeb.

– Stai jos, a zis el.

Brenda s-a cocoţat pe o masă, cu faţa spre mine.

– Şi-acum ce facem?

– Depinde de Mike.

Vocea i se înmuiase.

– Ştiu că ţi-e greu, fiule. La dracu', n-am vrut să se întâmple aşa, dar s-a întâmplat şi acum am gâtul pe tăietor. Crezi că mă mai pot preda fără să mă împuşte vreun poliţist înainte să apuc să deschid gura?

Nu m-am mai putut abţine.

– Am crezut în tine. Le-am spus tuturor că eşti nevinovat. Am venit aici să dovedesc că nu eşti tu criminalul.

– Îmi pare rău că te-am păcălit. Aveam nevoie de ajutorul tău. Încă mai am nevoie de tine.

– N-am să mint pentru tine. Am să spun tot ce ştiu la poliţie. Nu mai dau doi bani pe ce-o să creadă lumea despre mine.

Tata şi-a scos şapca şi s-a aşezat pe o masă, trecându-şi mâna prin părul grizonant. După cât de lăsaţi îi erau umerii şi cât de încercănaţi ochii, mi-am dat seama că era la capătul puterilor.

– Ce vreau eu să ştiu e de ce ai făcut-o, am zis.

– Ce importanţă are?

– Are importanţă pentru copiii lui Jonathan Shipman.

– Ai cui copii?

La început am crezut că mă ia peste picior. Apoi mi-am dat seama.

– Stai, deci toată povestea asta n-a avut nici o legătură cu Catamount. Toată lumea a crezut că Shipman fusese ţinta. Dar tu pe Brodeur îl voiai.

Se uita pe fereastră la vălurelele pe care vântul le stârnea pe oglinda lacului.

– Din cauza ta a fost tot, nu? i-am zis Brendei. Ţi-ai tras-o cu Brodeur, de-aia?

Tata s-a întors spre mine, negru de supărare.

– Porcul ăla m-a violat, a zis ea.

– Cum a încercat şi Russell Pelletier să te violeze?

– Ţine-ţi gura, Mike, a zis tata.

– Minte.

– Nu mint, a răspuns ea. M-a violat şi a primit ce i se cuvenea.

– Nu, am zis. Eu nu cred că aşa s-a întâmplat. Cred că asta e ceea ce ai spus tu că s-a întâmplat când tata a aflat despre voi doi.

M-am întors spre tata.

– Ţi-a zis că Brodeur a oprit-o într-o seară când venea spre casă cu maşina, de la hanul Dead River, nu? Sally Reynolds mi-a spus că mereu conducea beată şi că Brodeur stătea la pândă lângă han. Pun pariu că ţi-a spus că a forţat-o să se culce cu el.

– Aşa a făcut, a zis ea.

– Nu, cred că altfel au stat lucrurile: te-ai înţeles cu el. Voia să te aresteze că ai condus sub influenţa alcoolului, aşa că te-ai oferit să te culci cu el. Poate că pe urmă a devenit ceva obişnuit pentru voi doi, v-aţi învăţat.

Am privit silueta întunecată a tatălui meu.

– Aşa ai aflat, tată? Ai venit acasă şi l-ai găsit aici pe ajutorul de şerif şi te-ai întrebat ce se întâmplă. Erai bănuitor şi furios şi ai speriat-o şi atunci ea ţi-a povestit despre viol.

– Mi-a spus că nu mai scapă de el.

– Nu-l asculta, Jack.

S-a dat jos de pe masă, s-a lipit de pieptul lui şi l-a privit în ochi.

– De ce te-aş mai fi ajutat să-l omori după întâlnirea aia? De ce ţi-aş fi spus unde să-l prinzi, dacă nu l-aş fi vrut mort?

– Pentru că ţi-era frică, am zis. Ştiai ce urma să-ţi facă tata, dacă afla adevărul despre tine şi Brodeur.

– Du-te-n mă-ta!

– Ea ţi-a înscenat toată povestea asta, tată. I-ai ucis pe oamenii ăia din cauza unei minciuni a ei. Te-a jucat pe degete, cum m-a jucat şi pe mine. Să ştii că s-a dat şi la mine, am zis.

Tata a clătinat din cap ca şi cum nu m-ar fi auzit bine.

– Poftim?

– Acum nici o oră, în cabana ta. Şi-a scos toate hainele.

Ea s-a întors brusc spre mine şi a ţintit între ochi.

– Jur că te-mpuşc dacă nu taci.

Tata s-a mişcat mai iute decât credeam eu că e posibil şi i-a smuls revolverul din mână. Apoi şi-a apropiat faţa de faţa ei.

– E adevărat?

– Nu! Iar minte!

– Nu mint, am spus. Jur că e adevărat.

– Târfă mică.

Ridică mâna în care ţinea pistolul, parcă pregătindu-se s-o plesnească.

– N-a fost aşa! Am vrut doar să-l fac să nu vină aici, ca să ai timp să faci ce hotărâserăm că faci. Ştii că te iubesc. Te rog, Jack. Am să fiu cuminte. Te rog.

O clipă am crezut că urma să-i tragă una drept în faţă. Dar a împins-o la podea. Ea s-a rostogolit la picioarele lui. Mama şi tata se mai bătuseră şi ei. Dar spre deosebire de Brenda, mama nu fusese niciodată o beţivă. Nu există disperare mai mare decât aceea a doi alcoolici care se agaţă unul de altul, chiar dacă se scot din minţi reciproc. De-aia se întorsese după ea? Pentru că era la fel de dusă ca şi el cu băutura?

Avea ochii plini de lacrimi.

– De ce-mi faci una ca asta?

Brenda a clătinat din cap şi a suspinat.

– Nu ştiu.

Tata şi-a pus revolverul la centură.

– Ridică-te, i-a ordonat.

Brenda s-a târât până la cea mai apropiată bancă şi s-a aşezat în capul oaselor. Apoi, brusc, a ridicat fruntea.

– Ce se-aude?

Atunci am auzit şi eu un bâzâit uşor, care devenea din ce în ce mai puternic. Uitasem de Charley, mă luase apa.

– E moşul ăla, fostul paznic de vânătoare, a zis ea.

– Nu e doar Charley, am spus. Vine şi poliţia.

Avionul se apropia rapid. Pe fereastră l-am văzut apărând dintre nori. Tata şi-a dat jos puşca de pe umăr şi a deschis larg uşa.

– Nu! am zis şi m-am ridicat în picioare.

Brenda s-a dus repede la fereastră şi şi-a lipit palmele de geam. Când

Charley a întors avionul spre tabără, l-am văzut pe tata ridicând arma semiautomată și ochind carlinga. Focurile au fost trase fără grabă, la distanță egală unul de celălalt. Avionul s-a zgâlțâit și s-a răsturnat pe o parte.

Când a lovit apa, una dintre aripi a tăiat oglinda lacului și s-a frânt. Cu un zgomot cumplit, avionul s-a oprit, de-acum o epavă alb-roșie. Simțeam cum mă cuprinde furia.

Tata a rămas în pragul ușii. Avea chipul împietrit.

– Ticălos ce ești, am spus. Lașule!

Pumnul pe care mi l-a tras în barbă mi-a sucit capul pe loc. Am căzut cu spatele peste o masă. Am încercat să mă ridic, dar m-a apucat de gât cu o mână.

– I-am spus să cheme poliția, am horcăit. O să vină!

Și-a apropiat fața de a mea. Pentru o clipă s-a uitat în ochii mei – care semănau atât de tare cu ai lui – și am știut că încerca să vadă dacă spuneam adevărul. Mi-a dat drumul și am căzut grămadă pe masă.

Brenda l-a apucat de braț, dar el s-a scuturat.

– Ce ne facem? a întrebat ea.

– Ia ceva de mâncare. Plecăm de-aici.

Ploaia răpăia pe acoperișul metalic, prima ploaie de când fusesem noaptea la ferma lui Bud Thompson, când ursul îi omorâse porcul. Oare trecuse doar o săptămână de atunci? Noaptea aia părea că fusese în altă viață.

– De ce m-ai sunat? am întrebat răgușit. În seara când i-ai omorât pe oamenii ăia, ai lăsat un mesaj la mine pe robot.

– Am crezut că mă poți ajuta cu poliția.

Deci acesta era motivul. De ce eram oare așa de șocat să îmi dau seama că singurul lui gând fusese să mă folosească pentru a-și scăpa pielea?

Brenda a reintrat în sala de mese. Ducea cu amândouă mâinile un rucsac foarte încărcat.

– Să-l pun în camionetă?

– Nu, în canoe. O să trecem lacul. Știu eu niște locuri în care ne putem ascunde până trecem în Canada.

S-a întors spre mine.

– Ridică-te, Mike.

– Nu. Refuz să fiu ostaticul tău.

A apucat frânghia cu care mă legase și a început s-o răsucească. Durerea mi se ducea în sus, pe brațe. M-a tras afară, în ploaie și-n noroi. M-a

aruncat pe nisip, lângă cea mai lungă dintre canoele de aluminiu ale lui Pelletier.

– Treci în canoe.

Nu m-am mişcat. Mi-a tras una în coaste.

– Treci în canoe, am zis!

A trebuit să mă rostogolesc pe burtă şi să îmi ridic fundul în sus ca să îmi vâr genunchii sub mine. M-a pus să stau la prora, cu spatele la sensul de mers. Apoi a împins ambarcaţiunea în apă.

Vântul bătea tare pe lac. Valuri gri-verzui se loveau de cocă şi treceau peste copastie. Tata se uita prin mine, ca şi cum aş fi fost o stafie. Vâslea fără să se îndepărteze prea tare de mal. Ceva mai încolo, la distanţă, se vedea plutind avionul răsturnat, cu carlinga plină cu apă. O vestă de salvare portocalie plutea deasupra valurilor. Charley era în apă.

Tata nici măcar nu a aruncat o privire spre avion. Continua să vâslească. Brenda rânjea la mine. Ai fi zis că durerea mea o amuză. În urmă cu doar câteva ore, îmi păruse rău pentru fetiţa asta singuratică, crescută printre bărbaţi şi de bărbaţi, dar acum nu-mi doream decât să-i şterg rânjetul acela de pe faţă. De-aia m-am ridicat în picioare în canoe, n-am avut nimic altceva în minte. Zâmbetul a dispărut. Mă privea cu ochii mari, parcă nevenindu-i să creadă. Tata a spus ceva, dar nici un sunet nu a ajuns la mine. Preţ de o clipă am rămas în picioare, deasupra lor, calm, complet echilibrat, deşi încă înaintam. Apoi, din senin, canoea s-a aplecat pe o parte şi ne-am trezit cu toţii în apă. Am căzut cu capul înainte, incapabil să mă îndrept fără să-mi folosesc mâinile. Am început să dau din picioare şi să mă răsucesc. Simţeam mişcări bruşte în apropierea mea. Corpuri în apă. Am lovit tare în ceva cu piciorul. Apa mi-a invadat plămânii.

Apoi am atins cu picioarele fundul pietruit al lacului. Am împins tare cu amândouă tălpile. Capul mi-a ieşit la suprafaţă, dar am alunecat înapoi. De data asta însă, apa era mai mică. Puteam să stau în picioare. În spatele meu se auzeau plescăituri. Nu m-am oprit să mă uit în urmă. Am început să merg cu greu, prin apă. Nu mă gândeam decât cum să fac să ajung la copaci. Şi aproape că ajunsesem.

Chiar la mal, tata mi-a sărit în spate. M-a prins de genunchi şi am căzut cu pieptul pe pietre. Era în genunchi, în apă, ţinându-se de picioarele mele. I-am tras o cizmă în nas. Îi căzuse şapca şi nici puşca n-o mai avea, dar revolverul încă îi era la brâu. S-a ridicat în picioare. Stătea deasupra mea, de nerecunoscut. Brusc, revolverul i-a apărut în mână. Am aşteptat. Nu-mi

mai rămăsese nimic de făcut. Dar atunci un val i-a aruncat una dintre vâsle peste picioare. Probabil văzuse o mişcare cu coada ochiului, pentru că s-a uitat peste umăr. Brenda nu era nicăieri. Canoea ajunsese la ţărm.

– Brenda? a strigat.

Dar nu i-a răspuns nimeni.

– Brenda?

Şi, pur şi simplu, a uitat de mine. A continuat să strige şi a intrat înapoi în apa adâncă, încercând s-o găsească. S-a băgat la fund şi a dispărut pentru mult timp. Apoi a scos capul din apă. O ţinea în braţe, dar ea avea capul lăsat pe spate şi gura deschisă. Nu se mişca. L-am privit purtând-o spre mal şi apoi aşezând-o pe pietrele tari. A îngenuncheat lângă ea, cu spatele la mine. Avea o pată mare şi roşie pe frunte, deasupra ochiului. Pielea îi era albă ca de cadavru. Tata i-a suflat aer în gură, încercând să o facă să respire din nou. Apoi a apăsat-o pe piept. Nu l-am văzut niciodată atât de disperat. Puterea lui a făcut apa să-i iasă din plămâni şi să-i ţâşnească pe gură, dar nu respira. Murise.

M-am lipit cu spatele de un bolovan şi, ţinându-mă de el, am reuşit să mă ridic în picioare. Ploaia răpăia pe lac, împinsă de vânt. Nu-mi puteam da seama dacă plângea, nu-l auzeam, dar umerii i se scuturau de suspine. Se întorsese după ea. Ar fi putut să rămână în Canada, poate chiar ar fi scăpat de poliţie acolo. Dar îşi riscase libertatea şi viaţa şi se întorsese după ea – după fata asta alcoolică şi dezechilibrată, care deja îl trădase cel puţin o dată.

– Tată?

Nu a dat nici un semn că mă auzise. Când, în sfârşit, s-a ridicat în picioare, nici nu s-a uitat la mine. Clătinându-se, a intrat în pădure, strângând revolverul la piept. S-a târât printre copaci, ca un animal sălbatic, şi a dispărut, lăsând în urma lui doar întrebări fără răspuns. Oare avea să-l doboare poliţia înainte să ajungă în Canada? Sau avea să dispară fără urmă în pădurile statului Maine şi nimeni n-avea să-l mai vadă vreodată?

Un foc de armă ce a bubuit între copaci mi-a răspuns la toate întrebările. Întotdeauna îl crezusem pe tata un supravieţuitor. Dar şi în această privinţă mă înşelasem.

Am reuşit să mă eliberez din frânghii cu ajutorul briceagului. Mi-a luat mult până am reuşit să-l scot din buzunarul de la pantaloni, dar până la urmă am putut să tai corzile ce-mi intraseră în carne. Am lăsat cadavrele în seama poliţiei. Am luat vâsla ce ajunsese la ţărm şi m-am dus la canoea oprită la mal. Am împins-o în apă şi m-am urcat în ea. Ploaia se mai poto-

lise. Am vâslit spre avion. De aproape, se vedea că avionul stă pe câțiva bolovani scufundați. M-am uitat în apă și am văzut că ușa pilotului era deschisă larg, dar nu deslușeam nimic în carlingă.

M-am pregătit să mă scufund. Dar eram îngrozit de ceea ce aș fi putut găsi înăuntru și n-am mai putut să mă mișc de pe loc. Atunci am observat insulița. Era doar o mână de bolovani ce se ridicau pe o limbă de nisip, la vreo treizeci de metri de acolo. Ceva verde părea să fi rămas agățat între două pietre.

În mai puțin de un minut, am vâslit îndeajuns de aproape să văd că de fapt era vorba despre un om îmbrăcat într-un tricou verde. Nu părea să se miște.

– Charley?

Canoea s-a apropiat și mai tare. I-am văzut ceafa și un braț bronzat, cu care se ținea de unul dintre bolovani.

– Charley?

Capul ud s-a întors spre mine. Un ochi umflat s-a deschis.

– În sfârșit, a zis el, ca și cum pe mine m-ar fi așteptat până atunci.

Arăta cumplit. Fusese atins de gloanțe și la brațul stâng și la piciorul stâng. Mușchiul triceps de la mână îi fusese zdrelit. La picior era mai rău. Glonțul îi intrase în coapsă. Deși nu-i atinsese artera femurală, Charley pierdea rapid foarte mult sânge. Abia dacă mai avea puls și respirația îi era întretăiată.

– Am crezut că ați murit.

L-am tras pe pietre și-am încercat să-i opresc sângerarea la picior, apăsându-i rana cu amândouă mâinile. El a gemut:

– Nu zice hop. Cred că intru în șoc.

– Sunteți încă verde. O să scăpați.

Mi-am scos tricoul și i l-am legat strâns în jurul piciorului. N-a fost ușor să-l urc în canoe fără să o răstorn. A leșinat de durere când l-am ridicat și a trebuit să-l scutur zdravăn ca să-și revină. M-a privit în ochi. Saliva îi atârna în colțul gurii.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Ați leșinat.

Am împins canoea cu vâsla și am întors-o spre tabăra sportivă. Aveam de străbătut o milă pe apă.

Vocea lui Charley era sfârșită. Abia vorbea.

– Unde e taică-tău?

– S-a împuşcat.

– Mi s-a părut mie că aud o împuşcătură. Şi fata?

– S-a înecat.

Charley a clătinat din cap, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

– Dacă leşin iar şi nu-mi mai revin, să-i spui Orei că îmi pare rău.

– Îi spuneţi dumneavoastră. Mie mi-aţi zis că sunteţi indestructibil.

– Ţi-am turnat o grămadă de gogoşi.

A zâmbit şi a închis ochii.

– Rămâneţi cu mine, am zis.

– Nu plec nicăieri.

Mă dureau şi braţele şi umerii, dar nu m-am oprit, nici măcar pentru o secundă. În faţă, prin ceaţă, se vedea tabăra sportivă, din ce în ce mai bine. Lumini albastre fulgerau în spatele clădirilor. Mi-a luat mult să-mi dau seama de la ce erau luminile alea.

Înainte să fi pornit în căutarea lui Truman Dellis, Charley sunase la poliţie. Acum, peste tot mişunau poliţişti, ajutori de şerif şi paznici de vânătoare. I-am urmărit îngrijorat cum l-au luat pe Charley. Am încercat să mă duc cu el, dar am fost oprit de cineva. Era Soctomah. Voia să ştie ce se întâmplase. Unde e Brenda Dean, m-a întrebat.

I-am arătat spre lac.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el din nou.

– Tata a fost, am zis. El i-a omorât pe toţi.

După ce Soctomah şi Menario s-au asigurat că nu mai era nici un pericol, ne-am aşezat la o masă de picnic udă din cauza ploii şi m-au pus să le descriu ce se întâmplase. Mi-au spus că echipajul de poliţie care se ocupă cu recuperarea dovezilor trebuia să afle fiecare pas pe care-l făcusem şi pe ce pusesem mâna şi pe ce nu.

– Te-ai ridicat în picioare în canoe, a zis Menario, împingând un reportofon spre mine. De ce ai făcut asta?

– Nu ştiu. Cred că din cauza expresiei de pe faţa ei. Nu se putea abţine să nu rânjească. M-a înfuriat.

– Şi canoea s-a răsturnat? Şi ea n-a mai ieşit la suprafaţă?

– S-a lovit la cap sub apă. Mi-aduc aminte că am lovit ceva când am căzut la fund. E posibil să o fi lovit eu în cap.

Menario m-a privit cu un zâmbet neîncrezător.

– Şi tatăl tău a fost aşa de lovit de durere, că s-a împuşcat.

– Pentru ea se întorsese.

– Un adevărat romantic.

Se înserase.

– Aș vrea să merg la Skowhegan. Vreau să stau cu Ora la spital.

– Du-te tu și găsește-i o mașină lui Mike, i-a spus Soctomah partenerului său.

Menario și-a băgat reportofonul în buzunar și a plecat. M-am ridicat în picioare. Mă dureau toate, ai fi zis că am o sută de ani.

– Chiar aș vrea să plec dacă n-aveți nimic împotrivă.

– Da, înțeleg, a zis Soctomah.

Am mai privit o dată tabăra sportivă de la Rum Pond în oglinda retrovizoare a mașinii ajutorului de șerif Twombley. Fusese numit încă o dată șoferul meu personal. Scăldată în luminile albastre ale girofarurilor, tabăra a rămas în urmă printre copaci. M-am întrebat dacă aveam s-o mai văd vreodată. Probabil că nu. Nimic nu putea opri compania Catamount să construiască pe acest teren. Tabăra sportivă, veche de mai bine de o sută de ani, avea să fie vândută cine știe cărui milionar excentric, care sigur avea s-o transforme într-o proprietate particulară pe malul lacului, folosită câte două săptămâni în fiecare vară.

Asta însemna că și Ora și Charley urmau să-și piardă casa pe care o aveau de treizeci de ani pe malul lacului Flagstaff. Ce aveau să se facă ei atunci? Ce-avea să se facă Ora dacă Charley nu se mai întorcea niciodată de la spital?

Twombley nu a scos nici un cuvânt tot drumul. Când am ajuns la spitalul din Skowhegan, am intrat să-mi încep veghea la patul rănitului. Kathy Frost era deja în sala de așteptare. S-a uitat la fața mea plină de sânge și de vânătăi și după o singură privire, toată asprimea i s-a șters de pe chip.

– Îmi pare tare rău, Mike.

– Și mie. Pentru tot.

Răgușisem de tot.

– Ai avut dreptate cu tata. Nu știu de ce n-am putut și eu să înțeleg, când pentru toată lumea erau lucrurile atât de clare.

M-am uitat spre biroul de internări.

– Știi ceva despre Charley?

– L-au dus la Terapie Intensivă. Are niște leziuni interne și se cam tem să nu-l lase inima.

– A pierdut mult sânge acolo, la lac.

– Ai făcut tot ce puteai face.

A băgat mâna în buzunar şi mi-a întins ceva. Ţineam în palmă o legitimaţie de paznic de vânătoare.

– Ia uite, am uitat să-i dau asta înapoi lui Malcomb. Ce să vezi...

Chiar în acea clipă, ca şi când s-ar fi auzit strigat pe nume, locotenentul a intrat grăbit pe uşa camerei de gardă. Niciodată nu puteai să-i citeşti nimic pe chip, dar în seara asta i se vedea teama în ochi.

– Cum se simte? a întrebat-o pe Kathy cu o voce gravă.

Kathy l-a pus la curent cu ce ştia. El a ascultat-o cu atenţie, fără să-mi arunce măcar o privire. Dar când Kathy a terminat de vorbit, s-a întors spre mine, m-a privit în ochi şi a spus:

– Se pare că i-ai salvat viaţa, domnule paznic.

Să-l aud că-mi spune „domnule paznic" chiar era o surpriză, dar nu îndrăzneam să sper.

– Din vina mea a fost rănit.

– Eu nu cred că Charley ar fi de acord cu tine. Se ţine bine. A mai trecut el şi prin alte accidente.

Am avut impresia că Malcomb încerca să se convingă singur de asta.

– Şi-acum ce facem? am întrebat.

– Căutăm un doctor să se ocupe de tine. Şi pe urmă aşteptăm.

A doua zi, la ora unsprezece, Charley a deschis ochii. Moţăiam într-un colţ al sălii de aşteptare când s-a trezit. A cerut să mă vadă aproape imediat.

Mi-a zâmbit chinuit când am ajuns lângă patul lui. Ora stătea lângă pat, la fel şi fata lor cea mare, Anne. Era o brunetă atrăgătoare, de vreo treizeci de ani. Moştenise pometii înalţi ai mamei sale şi umerii laţi ai tatălui. Ţinea în mână un pahar de plastic în care erau fulgi de gheaţă şi îi dădea câte puţin, să-i potolească setea.

– Ăştia nu vor să-mi dea apă, mi-a zis.

– Nişte nenorociţi, i-am cântat eu în strună.

Charley a zâmbit, părând să-şi recapete ceva din vechea lui ghidueşie.

– Arăţi ca dracu'.

– E clar că nu v-a dat nimeni nici o oglindă.

– Mi-au dat, dar, la naiba, s-a făcut cioburi.

– Cum e cu piciorul?

– E încă atașat la restul trupului.

– O să aibă nevoie de multă fizioterapie, a zis Anne.

Charley și-a dat ochii peste cap.

– Îmi pare foarte rău pentru tatăl tău, mi-a spus Ora.

Am fost prea surprins ca să-i pot răspunde. Tata era cel care-i împușcase bărbatul, cel care ne aruncase pe toți în prăpastia asta făcută din frică și așteptare a morții, și ea își exprima regretul față de mine, în urma sinuciderii lui egoiste și lașe.

Oamenii dezamăgesc des. Nici n-am știut cum să reacționez când orice așteptare mi-a fost depășită.